

DE MORGENSTER.

Tweemaandelijksch Tijdschrift.

Eerste Jaargang.

N. ROT,
APELDOORN.
1909.

I N H O U D

van den

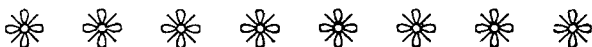
Eersten Jaargang.

	BLADZ.
Een woord vooraf	1
„De Morgenster”	7
De komst des Heeren	11, 40, 123
Het Babel der Schrift	20, 45, 72
„Zie, Ik kom haastelijk!” (Gedicht)	23
De Gemeente	29, 57
Waarom de toekomst?	49
Wat is úw toekomst? (Gedicht)	56
Triomf over Babel (Gedicht)	81
Beantwoording van vragen	82
De eerste en de tweede opstanding	85
Heimwee-zang (Gedicht)	112
Israël, Gods volk	113, 141
De afval en de Antichrist	131
Op den Heer wachten	136
De rechterstoel van Christus	154
Des Christens hoop	166

Een woord vooraf.

In den nacht, in welken Hij verraden werd,"
" heeft onze geliefde Heer tot Zijn bedroefde
discipelen gezegd: „In het huis mijns Vaders zijn
vele woningen; ik ga heen

om u plaats te bereiden,
en wanneer ik heen gegaan ben, en u plaats
bereid heb,

kom ik weder,
en zal u tot mij nemen,
opdat gij ook zijn moogt, waar ik ben.

Heerlijke belofte! Kostelijke, vertroostende
woorden!

Ja, in dien nacht, waarin de Heere Jezus tot
zijn discipelen zeide: „Mijne ziel is geheel be-
droefd tot den dood toe" (Mark. 14:34), heeft
Hij in Zijn wonderbare, groote liefde al het bange,
al het verschrikkelijke, wat Hem te wachten stond,
willen ter zijde zetten, — al het donkere willen
wegvagen, — al het lijden over het hoofd willen
zien, om Zijn geliefden te vergunnen een blik te
slaan in Zijn hart, en tot hen te spreken over het
heerlijk Vaderhuis, Zijn gaan daarhenen, het plaats-

bereiden voor hen en over Zijn wederkomen tot hen. Voorwaar, woorden van enkel troost en vreugde voor Zijn droeve discipelen, uit wier midden Hij zou henegaan!

En elk, die in den Heere Jezus gelooft, kan met een vreugdevol en dankbaar hart zeggen: „Van alles, wat de Heere Jezus spreekt in de hoofdstukken 14, 15, 16 en 17 van het evangelie van Johannes, ben ik het voorwerp!”

Zijn hart is met niets of niemand anders vervuld, dan met de zijnen. Niet het kruis, niet de schande verbonden aan het kruis; — ook niet het volk Israël, niet *Zijn* koningschap, *Zijn* eer, *Zijn* Majesteit, *Zijn* regeeren en heerschen over de volken; neen, maar alleen zij, „die in Hem gelooven,” waren en zijn de personen, waarmede Zijn hart vervuld is. Tot hen spreekt Hij van den Vader en het Vaderhuis, en voor hen bidt Hij tot den Vader. Hij wil door Zijn woorden de blijdschap Zijns harten in hun harten overbrengen, (Joh. 15:16), en geeft hun aan het einde te vernemen, dat zij één met Hem zijn in de liefde des Vaders. (Joh. 17:26.)

In Matth. 12:34 en Luk. 6:45 lezen wij: „Uit den overvloed des harten spreekt de mond.” De woorden onzes Heeren in Joh. 14 geven ons te vernemen en te smaken, wat Zijn liefdevol hart geheel vervult.

„Ik kom weder,” zóó sprak de Heere Jezus;

toen Hij op deze aarde was. En nu, gezeten aan de rechterhand des Vaders, roept de verheerlijkte Zoon des menschen van uit den hemel den Zijnen toe:

„Ja, ik kom haastelijk.”

Wat is het antwoord van den Geest? Hij roept: „*Kom!*” Wat doen wij, geloovige lezers? Roepen wij: „Amen. Ja, kom, Heere Jezus?”

Zij het zoo bij ons allen! Of indien niet, dat toch het verlangen onzer ziel moge zijn den Bruidgom en het Hoofd der Gemeente te aanschouwen in heerlijkheid. Daartoe willen we gaarne tot U spreken, lezer! van de dingen, die met Jezus' komst in betrekking staan. Geen ander doel hebben we met de uitgave van dit tijdschriftje.

Rondom ons is duisternis. „Het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen.” (Joh. 1:5.) Hoe schrikkelijk is dan de duisternis! Doch vergeten we 't niet, de duivel, *de vorst der duisternis is tevens de vorst der wereld.* Toen Christus op deze aarde was, sprak Hij: „*Zoolang ik in de wereld ben, zoo ben ik het licht der wereld.*” Men heeft Christus verworpen, het Licht weggedaan: *nu is het nacht.* Toen Jezus zich in de handen zijner vijanden bevond, zeide Hij tot hen: „*Dit is uwe ure, en de macht der duisternis.*” (Luk. 22:53.) Arme wereld! Beklagenswaardige menschen, die nog van de wereld zijn; nog niet gered; wier zinnen *de god dezer eeuw verblind heeft*, opdat de lichtglans

van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is, hen niet bestrale." (2 Kor. 4:4.)

En zij, die door de genade Gods gelooven mogen in den Heere Jezus? Zij zijn „*verlost uit de macht der duisternis*, er overgezet in het koninkrijk van den Zoon Zijner liefde." (Kol. 1:13.) *Geroepen ook uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.*" (1 Petr. 2:9.) „Gij, broeders! *zijt niet in de duisternis . . .* gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des daags; wij zijn *niet des nachts*, noch der duisternis." (1 Thess. 5:4, 5.) Wat moeten de kinderen des lichts doen te midden dezer duistere wereld?

Waken! En nuchter zijn!

Volhardend uitzien naar

„de blinkende Morgenster”

is het wachtwoord van iederen dag.

Laat de wereld ons niet bedwelmen. Laat zij niet met al het zinstreelende, wat zij bezit, met de grootscheit des levens, wijsheid, roem, eer en rijkdom ons beïnvloeden. Laat ons oog niet beneveld of moede worden om uit te zien naar de ster, die den naderenden dag aankondigt.

„En dit te meer, dewijl wij den tijd kennen, dat de ure reeds daar is, dat wij

uit den slaap zouden opwaken;

want de behoudenis is ons nu nader, dan toen wij geloofd hebben. *De nacht is ver gevorderd,*

en de dag is nabij. Laat ons dan afleggen de werken der duisternis, en aandoen de wapenen des lichts." (Rom. 13:11, 12.)

Daar is reeds een ontwaken! In de vorige eeuw is een stem doorgedaan. Luide is overal gehoord in de vijf werelddeelen:

„Ziet, de Bruidegom komt!"

Daar is een „bereiden van de lampen." Velen van Gods kinderen wachten den Hemelschen Bruidegom, Dat is het werk geweest van Gods Geest, niet van menschen. *Velen* van Gods kinderen, zeiden we, *niet allen.*

Daar zijn *kinderen des daags*, die ten opzichte van de komst des Heeren Jezus nog in het duister rondtasten. De Heer wil, dat *al* de Zijnen naar Hem zullen uitzien, ook zullen zeggen: „Kom!" (Openb. 22:17.) Wij willen daarom trachten Gods kinderen te dienen. Daartoe willen wij ons aan Gods Woord houden, dit aan onze lezers voorleggen en met de hulp des Heiligen Geestes in de harten onzer medegeloovigen het verlangen opwekken naar de zalige wederkomst onzes Heeren Jezus Christus. „Want

nog een zeer weinig tijds,

en Hij, die komt, zal komen, en niet vertoeven. Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven." (Hebr. 10:37, 38.)

De komst des Heeren tot opname Zijner Gemeente; — de oordeelen, die daarna komen zullen

over het naam-Christendom; — het herstel van het volk Israëls; — de komst van den Zoon des menschen op de wolken, en wat die komst zal openbaren; — het duizendjarig rijk en de profetieën betreffende dat rijk, als ook die over de verschillende volken, enz. willen wij trachten den lezer, naar het licht van Gods Woord klaar en duidelijk voor oogen te stellen, en daardoor de door het bloed van Jezus duurgekochten te dienen, opdat „in hunne harten reeds *de Morgenster* moge opgaan.” (2 Petr. 1 : 19.)

Wij zijn ook gaarne bereid vragen, die op deze waarheden betrekking hebben, zoo mogelijk te beantwoorden. De Heer, onze God, zegene in Zijne genade, naar Zijn volmaakte liefde, onze zwakke pogingen, en verheerlijke Zijn Naam ook door dezen onzen zwakken arbeid!

Wie is die schoone Morgenster,
Die glansrijk lichtend, heinde en ver,
Mij toeblikt met haar stralen?
't Is Jezus, dien ik min en eer,
't Is Davids Zoon en Davids Heer,
De vreugd van 's hemels zalen.

O Gij! die mij
In het duister,
Door Uw luister
Blijft bestralen,
'k Wil U eeuwig dank betalen.

De Morgenster.

Op vier plaatsen in Gods Woord vinden wij de Morgenster genoemd, n.l. in Jesaja 14:12, 2 Petrus 1:19, Openbaring 2:28 en Openbaring 22:16.

Die uit Jes. 14:12 staat, zooals duidelijk blijkt, vlak tegenover de drie anderen. In Jesaja wordt niet Christus, maar Zijn tegenstander en vijand bedoeld. De drie andere schriftuurplaatsen stellen ons den Heer Jezus als **de Morgenster** voor, die eenmaal in hemelsche en volmaakte genade zal verschijnen, en tevens geopenbaard zal worden als *de Heer* die rech^t heeft op alle dingen.

Voor alle geloovigen is dit van veel belang, omdat de erkenning van Christus als „Heer” grooten invloed heeft op zijnen wandel. Het is mogelijk dat men de genade kent, en toch eigenwillig wandelt; doch, als men verstaan heeft, dat Christus niet alleen „Heiland” maar ook „Heer” is, en dien-tengevolge alle rechten op ons heeft, dan begrijpt men ook, dat aan den eigen wil niet mag worden toegegeven, maar dat men verplicht is, Hem, die „de Heer” is, gehoorzaam te zijn. Deze beide waarheden:
de *volmaakte genade* in Jezus als *Heiland*
en *Zijne rechten als Heer*,

kunnen niet van elkaar gescheiden worden; zij behooren te zamen. Jezus zal nooit de volmaakt-

heid Zijner genade ten koste zijner rechten prijs geven, doch evenmin zal Hij zich ooit zijne rechten ten koste zijner genade laten ontnemen. Deze beide waarheden vinden wij ook in de drie Schriftuurplaatsen des Nieuwen Testaments, die van de Morgenster spreken,

In 2 Petrus 1:19 spreekt de Apostel, eer hij iets over de Morgenster zegt, over den Heer, gelijk hij Hem en die met Hem waren, in de heerlijkheid Zijns Koninkrijks gezien had. Door hetgeen zij toen op den berg der verheerlijking zagen, werd het profetisch woord, 't welk spreekt van Zijn koninkrijk, van Zijne macht en heerlijkheid, bevestigd. Jezus is het middelpunt van alle profetieën. Alle beloften ten opzichte van dit rijk en deszelfs heerlijkheid, zullen in en door Hem huune vervulling erlangen.

In Openb. 2:28 vinden wij dezelfde waarheid. Vóór dat de Heer zegt:

„Ik zal hem de Morgenster geven”,
zegt Hij: **„En die overwint, en mijne werken tot het einde toe bewaart, Ik zal hem macht geven over de volken, en hij zal hen weiden met een ijzeren staf, gelijk pottbakkersvaten verbrijzeld worden, gelijk ook Ik van mijnen Vader ontvangen heb.”** De Heere Jezus zal, volgens den 2den Psalm, de volken ten erfdeel verkrijgen, en tot zijne bezitting de einden der aarde. Met een ijzeren scepter zal Hij hen verpletteren; als pottbakkers-

vaten zal Hij hen stuk slaan. Hij is „de Heer” aan Wien alles behoort; en Hij zal hen, die overwinnen, deel geven aan Zijne regeering.

In Openb. 22:16 leeren wij Hem, die zich voorstelt als

„de blinkende Morgenster”

eerst kennen als de Wortel en het geslacht van David. Hij is niet alleen uit David voortgekomen, maar Hij is de Wortel, uit welchen David ontsproten is. Als de zoodanige zal Hij eenmaal Davids rijk in bezit nemen.

Als de Heere Jezus in de volmaaktheid zijner genade voor de zijnen komt, dan brengt Hij den dag van de openbaring dier genade, en dan zal er geen spraak zijn van de gebreken in onzen wandel. Doch als Hij komt voor de wereld, wanneer het Woord spreekt van de *verschijning* van Christus, dan is er spraak van onze verantwoordelijkheid. Het is niet de „Heiland” die bij zijne verschijning de kroon der gerechtigheid geven zal, maar „de Heer, de rechtvaardige Rechter.”

Ons deel is niet zoozeer de lamp, het profetisch woord, als wel de *Morgenster*. Het profetische woord is de lamp, die schijnt in een duistere plaats. Wil ik ten aanzien van hetgeen met deze wereld geschieden zal, licht hebben, dan neem ik het profetisch woord. Doch de Christen heeft meer dan dit; hij staat buiten de duistere plaats, en heeft de *Morgenster*. Hij ziet in zijn hart, door het

geloof, den opgang van de Morgenster. De morgenster komt na middernacht. Welnu, het middernachtelijk uur is ook voor ons voorbij. Het geroep :

„De Bruidegom komt!”

heeft weerklonken. Wellicht zal dit geroep nog sterker worden; maar de nacht is haast voorbij, de dag breekt aan. Wij wandelen in het licht van *de Morgenster*. De komst des Heeren Jezus staat voor onze oogen. Naar hem verlangt ons hart. In Openb. 2:28 vinden wij meer het persoonlijk deel van een ieder, die te midden van de hem omgevende verdorvenheid getrouw blijft en overwint. Het deel van een overwinnaar is niet alleen de komst des Heeren, die hem dáár brengt waar Hij is, maar zijn deel is de Heer zelf.

„Ik zal hem de Morgenster geven.”

Het persoonlijk deel van iederen overwinnaar is de Heer zelf, — niets minder dan dat.

Doch er is nog iets voor de Gemeente. Aan haar, aan Zijne Bruid, stelt Hij zich voor als
de blinkende Morgenster.

Merken wij op, dat er niet staat: „Ik ben de Morgenster”, maar

„Ik ben de BLINKENDE Morgenster.”

De Heer geeft aan Zijne Gemeente een beschrijving van zichzelf. Hij stelt zich aan Zijne geliefde Bruid voor in Zijne pracht, in Zijnen glans en in Zijne schoonheid, en trekt aldus hare opmerkzaamheid tot Zich. En zoodra Hij zich aldus aan haar

voorstelt, antwoorden de Geest en de Bruid: „Kom!”

Ook in Jes. 14:12 is sprake van een morgenster; doch welk eene tegenstelling met die, waarvan wij gesproken hebben. Het is de helsche morgenster! Van den aanvang af heeft Satan nagemaakt, wat hij bij God ziet. God heeft een Zoon, die mensch geworden is; Satan zend den mensch der zonde, den zoon des verderfs. God heeft een stad: Jeruzalem; de duivel maakt ook een stad: Babylon. God heeft een Morgenster; de duivel heeft er ook een. Doch welk eene tegenstelling! Jezus *vernederde* zichzelf en werd daarna verhoogd in den hemel. Satan *verhoogt* zichzelf tot in den hemel, boven de sterren Gods, doch wordt in de hel nedergestooten, „aan de zijden van den kuil.” De Heere Jezus zal de zijnen opnemen in Zijne hemelsche heerlijkheid; Satan zal alle ongeloovigen met zich medevoeren in den vreeselijken afgrond, waar zij eeuwiglijk zullen blijven.

(Bode des heils in Christus.)

---

* * *

De komst des Heeren.

 Ivoers over dit hoogst belangrijke onderwerp eenige gedachten neer te schrijven, wenschen we enkele algemeene opmerkingen te doen voor-

afgaan. Wat is de komst des Heeren Jezus voor den geloovige? Zijn eenige hoop in betrekking met de toekomst. Een hoop, die de ziel telkens weer opwekt, en niet in gebreke blijft, een heiligen invloed te oefenen op het practische leven; derhalve van de grootste beteekenis om Gode vrucht te dragen.

In de evangeliën wordt ons de komst van Christus in het vleesch medegedeeld met het oog op het werk der Verlossing. Aan het kruis heeft Hij alles volbracht, wat voor den armen zondaar noodig was. Nu is Christus in den hemel. En van den hemel zal hij wederkomen. We kunnen dit zijn *tweede* komst noemen.

„*Ten tweeden male*,” zoo lezen we in Hebr. 9 : 28, „zal Hij zonder zonde verschijnen aan hen, die hem verwachten tot behoudenis.” „Eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard om de *zonde te niet te doen* door de offerande van zichzelf” (vs. 27), zal hij *straks* komen om niet meer te sterven, niets meer met de zonde te doen te hebben: Hij komt tot *behoudenis* en tot *oordeel*. Doch die tweede komst heeft *twee zijden*. En de Schrift maakt daar onderscheid tusschen; klaar en duidelijk. Het is *één* komst; evenwel door een zekere tijdruimte gesplitst in *de komst voor de Zijnen* en *die met de Zijnen*. *Voor de Zijnen* komt Hij tot *behoudenis*. *Met de Zijnen* tot *krijg* en *om te oordeelen*. Jezus zal

voor de Zijnen komen, doch niet op deze aarde.

Hij komt in de lucht.

Die ontslapen zijn, komen met Hem. De levend-overgeblevenen worden veranderd in een punt des tijds, in een oogenblik.

**Alle heiligen gaan Jezus tegemoet
in de lucht.**

Zie 1 Cor. 15 : 51, 54 en 1 Thess. 4 : 15, 18. Ze zouden dit de „hemelsche” zijde van Jezus’ tweede komst kunnen noemen.

*Met de Zijnen komt de Heere Jezus
op deze aarde.*

De heiligen (alle heiligen vanaf Adam tot op den laatste, die toegevoegd wordt aan de Gemeente, de Bruid van Christus) worden met Jezus openbaar in heerlijkheid. Zoowel in Zijn Koninkrijk als in de eeuwigheid. Zij leven en heerschen met Hem.

*De Heere Jezus komt dan op deze aarde
om krijg te voeren.*

Doch dat niet alleen. Hij zal dan de volkomen zegepraal behalen en daarna

ten oordeel zich zetten,

waarna de eeuwige toestand zal aanvangen. Men bepale zijn aandacht bij hetgeen we omtrent deze „aardsche” zijde van Jezus’ komst lezen in Openb. 19 en 20; 2 Thess. 1 : 7, 20; Matth: 25 : 31 — 46, 1 Cor. 6 : 2.

Welk een heerlijke gedachte voor de ware ge-

loovigen, dat ze altijd *met den Heer* zijn zullen.

Alles zullen ze *aanschouwen*, wat de Heere Jezus bij zijn tweede komst op deze aarde doen zal. Zij *volgen* Hem; *verlaten Hem nimmer*; worden met Hem *in heerlijkheid openbaar*.

Ja, de Heere Jezus zal worden *bewonderd* in Zijne heiligen, en verheerlijkt in allen, die in Hem geloofd hebben. (2 Thess. 1 : 10.) Geliefde broeder of zuster! Denk het u een oogenblik in.

Gij, die in den Heiland door genade hebt mogen gelooven, gij

hebt geen oordeel of gericht te vreezen.

Het oordeel droeg onze Heer, toen Hij stierf aan het vloekhout.

Wat is onze toekomst?

Verheerlijkt te worden.

Doch wij wijken af. Nog een enkele opmerking.

Het is van groot gewicht op de bewoordingen der Schrift acht te geven in betrekking met ons onderwerp. Daar is sprake van „*de komst des Heeren*,” die genoemd wordt „*de gelukzalige hoop*.” (1 Thess. 4 : 15; Titus 2 : 13.) Dit is de komst voor de geloovigen.

Maar we lezen ook van „*Zijne verschijning*,” (2 Tim. 4 : 1, 8); de „*verschijning der heerlijkheid*,” (Titus 2 : 13); „*de verschijning Zijner komst*,” (2 Thess. 2 : 8); „*de openbaring onzes Heeren Jezus Christus*;” „*de komst van den Zoon des menschen*.” (Markus 13 : 26.) We haalden niet

alle plaatsen aan. Er zijn nog meerdere. Wie ze leest in het verband, (en we dringen op een naslaan van de genoemde plaatsen en een ijverig **lezen des Bijbels** zeer aan) zal opmerken, dat in al die plaatsen sprake is over dezelfde komst des Heeren, over Zijn tweede komst derhalve, doch *in betrekking met de aarde.*

DE KOMST DES HEEREN.

I. *Het kenmerk des Christens.*

„Tot God bekeerd, om den levenden en waarschtigen God te dienen en Zijnen Zoon uit de hemelen te verwachten.”
(1 Thess. 1 : 9, 10.)

Wat kenmerkt mij als *Christen*? Waardoor ben ik onderscheiden van een *heiden*? Waardoor van een *Jood*?

In Jeremia worden ons de heidenen voorgesteld als verzonken in afgoderij en beeldendienst. We lezen daar:

„De inzettingen der volken zijn *ijdelheid*; want het is hout, ... men *pronkt het op* met *zilver* en met *goud*, ... een werk van *verleidingen*. (Jer. 10:3, 4, 15.)

Voor „een leugen zonder geest,” voor „goden, die den hemel en de aarde *niet* gemaakt hebben,” buigen de heidenen zich neder.

Zoo deden weleer ook de geloovigen te Thes-

salonika, toen zij nog niet bekend waren met het heerlijk evangelie der zaligheid.

Maar zij hebben het Woord des evangelies aangenomen. Het was hun door Paulus „in den Heiligen Geest en vele verzekerdheid” gepredikt. Zij hadden den afgoden den rug toegekeerd en zich bekeerd

tot den levenden en waarachtigen God.

Hem zouden ze dienen. Niet langer de afgoden.

Wat lezen we in Jeremia 23:10?

De Heere God is de Waarheid,

Hij is de levende God en een eeuwig Koning.

Hij is Israëls God. Voor Hem, dien heerlijken

God, den levenden God, buigt Israël zich neder.

Waren dan de bekeerde Thessalonikers op het terrein der Joden overgebracht? Met de Joden

riepen zij nu één God aan. Een toch waren de

geloovigen te Thessalonika geen Joden geworden.

Wat onderscheidde hen van Israël?

Zij verwachtten den Zoon Gods

uit de Hemelen!

Dat doet niet een Jood. Hij veracht Jezus!

En we zien hierdoor, dat we als Christenen van elken heiden onderscheiden worden door den dienst van den levenden en waarachtigen God; en van Israëls verblinde zonen door de verwachting van den Zoon Gods.

De Thessalonikers hadden door het geloof het Woord des evangelies aangenomen, niet als een

woord van menschen, maar *als Gods Woord, gelijk het waarlijk is.* (1 Thess. 2:13.) Het woord had in hen gewerkt. Vruchten ter verheerlijking van God. Een eerste dier vruchten was *de blijdschap des Heiligen Geestes* (1:6), en dat waar veel verdrukking hun deel was. Een tweede vrucht was, dat ze waarlijk zich van de afgoden hadden afgewend; van de leugen hadden ze zich bekeerd tot God. Maar daarmede was nog het doel niet bereikt. Van de kunstig bewerkte afgoden hadden zij het oog afgewend. Wat bleef hun over? Door het geloof te zien op God, den Onzienlijke. Nu was hun evenwel een heerlijke hoop gegeven. Paulus had hun Christus gepredikt. Doch Christus was niet meer op aarde. Hij was opgenomen in heerlijkheid, na het werk der verzoening volkomen te hebben verricht. Door het oog des geloofs naar den hemel te richten, konden zij Christus, den Verheerlijkte, aanschouwen. En één ding was hun gepredikt. Paulus had drie sabbatten in hun midden gearbeid (Hand. 17:2), en dat ééne hun meegedeeld,

Christus zou wederkomen.

Dus konden ze Hem verwachten. Wanneer? Ze wisten het niet! Veel was hun nog onbekend. Doch dat ééne was hun niet onbekend gebleven, en dat was hun eenige hoop. Paulus leidt hen verder in deze heerlijke waarheid in.

Wat zij van hun ontslapenen te denken hadden

wordt hun in den brief, die voor ons ligt, meegedeeld. Hoe het alles gaan zou, ze vernemen het nu. Doch ze hadden de bijzonderheden niet noodig om bij de eenvoudige wetenschap, dat hun Heer zou wederkomen, met verlangen het oog naar den hemel te richten. Wat weten wij? *Ons* wordt *alles* bekend gemaakt, wat met Jezus' komst in betrekking staan. Doen wij als zij? Is hun verlangen ook ons verlangen?

Zijn wij wakende en biddende?

Wat moet men zeggen van een Christendom, waarin dat verlangen naar Christus ontbreekt? Het was bij de Thessalonikers niet de eerste opwinding, die zoo vaak als een lichte rookwolk verdwijnt! Stel U den tijd, waarin zij leefden, en hun omgeving voor.

Zij werden vervolgd door hun medeburgers, gehaat door de Joden. Hoeveel stond voor hen op het spel! Alles wat aantrekkelijk is voor deze aarde, moesten ze prijs geven; familiebanden konden de vijandschap niet keeren; rijkdom en eerededen de vervolgingen niet ontgaan. Neen, indien men in die dagen den Christus beleed, beleed naar de Schriften, als dengene, die staat te komen, en zich afwendde van het ijdele heidendom om den levenden God te dienen, dan wist men in alle nuchterheid, dat men van stonde aan gehaat werd beide door Jood en Heiden. Daar werd *kracht* vereischt; woorden alleen waren

geen bolwerk, dat beveiligde tegen de vinnige gramschap der vijanden des Heeren. Nu, deze geloovigen hebben volhard.

Waarin?

Jezus uit de hemelen te verwachten.

Dat bleek uit hun wandel. Daarvan droeg hun gansche leven het kenmerk. Het was „ruchtbaar geworden, niet alleen in Macedonië en in Achaje, maar in efke plaats.” En dit is het, wat voor God waarde heeft. Bij woorden moet het niet blijven. Laat ons niet achterstaan bij dezelfde vervolgte broeders, wij die leven in een tijd van rust en vrede. Laat ook ons al onze kracht besteden in den dienst van den levenden, waarachtigen God en laat ons dan niet de hoop des Christens verloochenen, welke is: *Jezus' komst ter behoudenis.*

Dat geve ons allen de Heer!

(*Wordt vervolgd.*)

J. T.

Het Babel der Schrift.

I. Het ontstaan.

”En Cusch gewon Nimrod: deze begon geweldig te zijn op de aarde. Hij was een geweldig jager voor het aangezicht des Heeren... En het beginsel zijns rijks was Babel, en Erech, en Accad, en Calne in het land Sinear.”

Dit is de taal van het eerste boek des Bijbels. Wonderbaar! Van een stad, die wereldberoemd geweest is om haar schoonheid en grootsche pracht; van een stad, waarvan we op meerdere plaatsen in de Heilige Schrift de ernstige profetieën lezen, wordt hier de stichter genoemd.

De eerste steen gelegd. Door een man, geweldig voor het aangezicht des Heeren. Hoe merkwaardig. Willen we met vrucht lezen, wat de Schrift ons van Babylon zegt, dan is het noodig op de sobere mededeeling te letten uit Genesis 10:8—10. Aangrijpend schoon, om hare soberheid. We gaan eeuwen en eeuwen terug! Het oordeel heeft uitgewoed: „de wateren namen de overhand” over de aarde; Noach, „rechtvaardig in zijne geslachten,” staat daar als een toonbeeld van Gods genade. Weinige, dat is acht zielen, zijn overgebleven. Gespaard! Tot een getuigenis van de alles-overtreffende barmhartigheid en wijsheid Gods. De eerste familie vinden we aan het

altaar. Zij offert Gode! Maar de zonde, als macht, leeft in de harten. Noach valt, Cham bespot zijn vader. Kanaän wordt vervloekt! De zonen van Cham waren Cusch... Cusch gewon Nimrod. Nimrod was een geweldige. Hij staat daar, in al zijn kracht, en in het land Sinear legt deze geweldige man den eersten steen van Babel.

Genesis is de eikel genoemd, waaruit de eik opgroeit. Genesis is het boek der geboorten, heeft een ander gezegd. En er is alle reden om zoo over het eerste boek van onzen dierbaren Bijbel te spreken. Wie Genesis kent, ziet de *hoofdpijnen der Waarheid Gods*. In Genesis, „het boek der geboorten” wordt Babel „geboren,” zou men kunnen zeggen. De stad ontwikkelt zich evenwel, zij wordt groot en machtig; straks beheerscht ze de gansche aarde, ten tijde van Nebukadnezar, dien tweeden Nimrod, den gekroonden soeverein. Maar, 't is slechts voor een tijd. Gevallen is de groote stad!

II. Opbouw en verstrooiing.

In Genesis 11:8 vinden we opnieuw de stad van Nimrod. „Kom aan, laat ons een stad bouwen en eenen toren, welks opperste in den hemel zij; en laat ons eenen naam maken, opdat wij niet misschien over de gansche aarde verstrooid worden.” De stad uit het vorige hoofdstuk, toen nog „het beginsel des rijks” van Nimrod, is nu

de toevlucht voor degenen, die een naam zoeken op de aarde. God noemt haar nu Babel. Nimrod legde den eersten steen, en als zij oprijst ten hemel, zegt God: „Zij zal „*verwarring*” heeten.” Zij, die een naam zoeken, onafhankelijkheid begeeren, niet wenschen verspreid te worden, hoewel God had gezegd: „vervult de aarde,” zij zien hier hoe God tusschenbeiden treedt.

„Alzoo verstrooide hen de Heere *van daar* over de gansche aarde, en

„zij hielden op de stad te bouwen.”

Het bouwen is gestaakt, de bouwers verstrooid, de beginselen zijn gebleven! Ze leefden in de harten van de kinderen der menschen, en zij leven er nog immer voort.

Babel komt voort uit de hand van een *geweldige*, het wordt opgebouwd door de *tegenstanders Gods*.

De lieden van Babel, die verstrooid werden over de aarde, zijn verzonken in afgoderij. Voor de stad, die fondamenten heeft, de stad Gods, hadden zij geen oog. Doch God roept een man uit hun midden. Die man leidt Hij aan Zijn hand. Abraham verkeert als vreemdeling en zoekt de stad, welker kunstenaar en bouwmeester God is. Uit hem komt het volk Gods voort, het volk der afzondering, dat Gods getuigenis had te bewaren. Zij *zochten* niet een land, een stad ter woning.

God *gaf* hun een land, waaraan zij niet ge-

arbeid, en steden, die zij niet gebouwd hadden (Jozua 24:13). Maar zij faalden en vertoornden den Heere. Zij maakten het erger dan de volken, die ten hunnen behoefte uitgedreven waren, en God ontnam hun de erve. Voor vele, vele jaren, doch niet voor altijd! Gods roeping en verkiezing zijn onberouwelijk!

III. Het beginsel van Babel in het land des Heeren.

De tien stammen onder Hosea zijn weggevoerd. In de steden van Efraim wonen de inwoners van Babel. Van hen lezen we in 2 Kon. 17:24:

„De Koning van Assyrie nu bracht volk van Babel . . . en het geschiedde in het begin hunner woning aldaar, dat zij den Heere *niet vreesden*.” Dat karakteriseert de lieden van Babel.

Daar is geen vreeze Gods.

Wel vrees, verschrikking.

„Zoo zond de Heere leeuwen onder hen, die van hen dooden.”

Toen kwam een der gevankelijk weggevoerde priesters om hun te leeren „de wijze des Gods van het land.” Zoo kwam een priester . . . en hij leerde hun,

hoe zij den Heere vreezen zouden.

Welk een beginsel! In-treurig! Leeuwen brengen verschrikking, en tengevolge daarvan vraagt men naar den priester. Het priesterkleed, de cere-

moniën van een onbegrepen tempeldienst moeten heil aanbrengen. Daar is wel een *uiterlijk* aanvaarden van de „heilige dingen,” die Mozes op den berg getoond waren en die de zonen Israëls hadden verwarmd en vertroost. Maar het hart is in Babel. Wat lezen we van deze menschen?

„Zij vreesden den Heere en dienden ook hunne goden.”

Arme menschen! Een ieder heeft zijn goden! Sukkôth Benôth wordt aangeroepen, Nergal ver-eerd, Asima ontvangt offers.

En — opdat de leeuwen niet mochten komen — ontvangt Jehovah ook een offer! Naar de wijze der priesteren!

Dit kenmerkt de stad en haar inwoners. Nevens *geweld* en *onafhankelijkheid*, staat als derde karaktertrek voor onze oogen:

een gruwzame vermenging van een vleeschelijken godsdienst met een verfoeilijke afgoderij.

Hoeden we ons voor Babels beginselen!

IV. Juda's Koning door Babel verstrikt.

Als een schakel tusschen het voorgaande en de geschiedenis van Israëls gevangenschap te Babel, ligt voor ons, wat de lezer kan vinden in 2 Kon. 20, 2 Kron. 32, en in Jes. 39. De vrome Koning *Hizkia* wordt verstrikt. Hoe geheel anders denkt hij over het gezantschap, dat door *Meródoch Babeladan*, Koning van Babel, tot hem was gezonden,

dan de Geest van God. Merkwaardig is hetgeen we lezen in 2 Kron. 32 : 31 :

„Maar het is alzoo, als de gezanten der vorsten van Babel, die tot hem gezonden hadden, om te vragen naar dat wonderteeken, dat in het land geschied was, bij hem waren, *verliet hem God, om hem te verzoeken, om te weten al wat in zijn hart was.*”

In Hizkia's hart was blijdschap over de komst van het gezantschap; hij is ingenomen met de eer die hem te beurt valt, en aanvaardt de brieven en het geschenk, hem gezonden. Hij ontvangt de gezonden in zijn huis en toont hun al zijn schatten. Hij hoedde zich niet voor een *vereeniging* met Babel — 't is waar, hij zet slechts ééne schrede, — hij, die de voorganger, de gezalfde van Gods *afgezonderd* volk was. En Jesaja kondigt hem het gericht aan. God wilde geen *vereeniging* met Babel, geen samengaan met hen, die Jehovah niet kenden, ja Zijne tegenstanders waren. God alleen kon beoordeelen, welk een afwijking deze eerste schrede was van den weg, waarop Hij Zijn uitverkoren volk geleid had.

Hoe streng luidt het vonnis. Alle schatten zullen naar Babel worden weggevoerd en Hizkia's nakomelingen zouden dienen aan Babels hof.

De geringste verbinding met het Gode vijandige Babel wordt ons in deze treffende Kronieken als *tegen Gods gedachten zijnde*, voorgesteld.

V. Babel, het eerste wereldrijk.

Met Daniël en zijn drie vrienden verplaatsen we ons in den geest in het Babel der oudheid. De stad heeft het toppunt van heerlijkheid en luister bereikt. *Nebukadnezar* is tot heerscher gesteld, overal waar menschenkinderen wonen (Daniël 2 : 38), en allen buigen zich voor den geduchten tyran. We kunnen niet nalaten, inzonderheid in betrekking met het onmiddelijk voorafgaande, even te wijzen op het eerste hoofdstuk van het boek Daniël. Daniël en zijn vrienden nemen zich voor in hun hart

zich niet te verontreinigen

met de stukken van 's Konings tafel en den wijn des Konings. Heerlijke openbaring. Prinsen van Juda, die een hart hebben voor Jehovah en *in* Babel — waar zij in gevangenschap treuren over Zion — zich onbesmet bewaren.

Een hunner wordt ingeleid in Gods gedachten en raadsbesluiten ten opzichte van het volk der vaders en tevens in betrekking met het machtige rijk, dat de heerschappij uitstrekt over de gansche profetische aard — Daniël legt de droomen van *Nebukadnezar* uit, en toont ons den loop der wereldhistorie tot op heden. Profetisch gewaagt hij van de toekomstige dingen, tot op de heerlijkheid van Christus.

Slaan wij te zamen Daniël 2 op. Daar staat de vrome balling van den grimmigen vorst.

Hoor hoe hij spreekt:

Er is een God in den hemel, die *verborgenheden* openbaart, die heeft Nebukadnezar bekend gemaakt **wat er geschieden zal in het laatste der dagen.**"

En dan hooren wij van dien droom, dien al de wijzen van Babel niet konden te kennen geven. Zij waren niet in Gods gedachten ingeleid, die sterrenkijkers van Babel.

Daar is één beeld. En dat ééne beeld stelt ons voor de vier groote rijken, welker geschiedenis ten nauwste samenhangt met de historie van „het sierlijke land,” het land, waarop Jehovah's oog rust: Palestina. Evenwel moet niet uit het oog worden verloren, dat die vier te zamen ééne machtige heerschappij voorstellen, die ten onder gaat bij de verschijning van dat ééne, door den God des Hemels verwekte koninkrijk, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden (vers 44), dat dus door geen ander rijk zal worden verdrongen. Dit rijk wordt ons te aanschouwen gegeven in „den steen, die uit den berg zonder handen afgehouden wordt, welke het geheele beeld van de voeten af tot het gouden hoofd toe, vermalen zal.” (vers 45.)

Het gouden hoofd stelt ons het rijk van Nebukadnezar — Babel — voor. „Gij, o koning! zijt een koning der Koningen . . . . . gij zijt dat gouden hoofd.” (vers 37.)

(*Wordt vervolgd.*)

J. T.

„Zie, Ik kom haastelijk!”

De nacht is ver voorbij en weldra heengegaan!
Het glinstrend morgenrood verdrijft de duisternis rondom.
De roep des wachters is door velen reeds verstaan:
„Waakt op, waakt op! Dra komt de Bruidegom!”
Ontwaakt, ontwaakt! Hij is niet ver!
Welhaast verschijnt de Morgenster!

Uw Jezus is 't! Hoort, uit zijn teed'ren mond
Moogt gij, o Bruid, de zalige blijmaar hooren:
„Zie, Ik kom haast'lijk! Doe het allen kond,
Ja, allen, die den Bruigom toebehooren.”
Ontwaakt, ontwaakt! Hij is niet ver!
Welhaast verschijnt de Morgenster!

De Geest roept: „Kom!” en ook de Bruid stemt in,
En noodigt elk. die 't hoort. te zeggen:
„Heer Jezus, kom!” Voer uwe Bruid ten hemel in!
Opdat zij aan Uw voet haar kroon mag nederleggen.
Ontwaakt, ontwaakt! Hij is niet ver!
Welhaast verschijnt de Morgenster!

De Gemeente.

„De verborgenheid die van eeuwen en geslachten her verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan zijne heiligen.” (Kol. 1 : 26.)

Om over de toekomst onzes Heeren Jezus, en de vele gebeurtenissen daarmede in verband en daarop volgende, een juist blik te hebben, is het allereerst noodig te weten, *wat de Gemeente is*. De algemeene gedachte, dat God met Abel begonnen is Zijn Gemeente te stichten, en dat van hem af alle heiligen van het Oude zoowel als van het Nieuwe verbond tot de Gemeente van Jezus Christus behooren, heeft veel bijgedragen tot de verwarde begrippen over wat onder ons klaar en duidelijk gekend moest worden.

Wat is de Gemeente?

Met alle vrijmoedigheid kunnen wij haar noemen de hoogstgeplaatste en meest gezegende familie Gods.

Reeds vóór de grondlegging der wereld was zij het voorwerp van *het raadsbesluit Gods* (Efez. 3 : 10—11), en aan haar heeft God *Christus* gegeven

als Hoofd boven alle dingen.

Welk een onderscheiding! Christus gegeven — aan de Gemeente! Christus als Hoofd boven alle dingen, d.w.z. als Degene, die van God een

plaats ontvangen heeft aan Zijn rechterhand, boven alle overheid, boven alle gezag en macht, boven alle heerschappij en boven allen naam, die genoemd wordt, niet alleen in deze eeuw, maar ook in de toekomstige. Hem, Christus, heeft God alle dingen onderworpen. (Efez. 1 : 20—23.) En als zoodanig is Hij gegeven aan de Gemeente. Hij, „*de Zoon van Gods liefde,*” „*het beeld des onzienlijken Gods,*” van Wien gezegd wordt „*het was het welbehagen der gansche Volheid in Hem te wonen,*” en wederom: „*want in Hem woont de gansche Volheid der Godheid lichamelijk,*” de „*Eerstgeborene der gansche Schepping,*” en, nadat Hij gestorven is, „*de Eerstgeborene uit de dooden*” (zie Kol. 1 en 2), de *verheerlijkte Zoon des menschen*, de „*Koning Israëls,*” de „*Koning der Koningen*” en „*Heer der heeren.*” Hij heeft de hoogste plaats ontvangen en is het *Hoofd der Gemeente*.

In welke betrekking staat de Gemeente tot dien wonderbaar heerlijken Persoon, tot Christus? Zij is naar het Goddelijk woord (Efez. 1 : 23):

„Zijn lichaam,
de volheid desgenen, die alles in allen vervult.”

Evenals God aan Adam in Eva een vrouw gaf, aan wie hij zijn liefde kon mededeelen, en waardoor hij, die als hoofd boven alle dingen in de eerste schepping zijn plaats innam, zijn vervulling verkreeg, zoo ook Christus en de Gemeente. In hetgeen God deed met Adam, een voorbeeld

van Hem, die komen zou, maakte God Zijn eeuwig voornemen bekend, om de Gemeente te stichten,

het ééne lichaam,

de Bruid, opdat de mensch Christus Jezus, in heerlijkheid opgenomen, niet alleen zou zijn maar een voorwerp zou bezitten, aan wie Hij in de oneindige liefde Zijns harten een eeuwig welbehagen zou kunnen hebben. Was niet de wijze, waarop God Eva schiep, veelbetekenend? Adam was in diepen slaap gevallen, — een voorbeeld van de diepten des doods, waarin Jezus moest nederdalen om Zijn Bruid te verkrijgen. Uit de doode ribbe, als voorbeeld, werd de levende vrouw geschapen. De vrouw is één met Adam. Als Adam ontwaakt, zegt hij: „Deze is been van mijne beenen, en vleesch van mijn vleesch!” (Gen. 2 : 23.) Er waren in Eden vele schoone schepselen, slechts één beantwoordde aan de genegenheden van Adam. God schiep *één Eva*; En God schiep *één Bruid* voor Christus.

**„Deze verborgenheid is groot,
maar ik zeg dit op Christus en de Gemeente.”**
(Efez. 5 : 32.)

En we zeiden het reeds, voor die Bruid daalde Christus neder in de diepten des doods. „Christus heeft zichzelf voor haar overgegeven, opdat hij haar heiligde, haar reinigende door de wassing des waters door het woord; opdat Hij de Ge-

meente voor zich zou stellen, verheerlijkt, geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebbende, maar dat zij heilig en onberispelijk zou zijn." (Efez. 5 : 25—27.)

Van waar komt de Gemeente?

De heilige Geest is thans werkzaam om uit de wereld de Gemeente **bijeen te vergaderen**. „Want ook wij allen zijn door ééne Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij *Joden*, hetzij *Grieken*, hetzij *slaven*, hetzij *vrijen*, en wij allen zijn tot ééne Geest gedrenkt." (1 Kor. 12 : 13.) Als „de volheid der volken zal ingegaan zijn" (Rom. 11 : 25), komt de Heere Jezus, de hemelsche Bruidegom, om Zijn Bruid, de Gemeente, in de heerlijkheid in te voeren. Hier op aarde is de Gemeente het voorwerp van den dienst der engelen; — in de heerlijkheid Gods, zien wij haar ook *boven de Engelen* hare plaats innemen, rondom den troon Gods. (Openb. 4 : 4.)

Op de nieuwe aarde daalt de Gemeente uit den hemel neder, van waaruit een groote stem zegt: „Zie, *de tabernakel Gods* is bij de menschen, en Hij zal bij hen wonen; en zij zullen zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen zijn, hun God." (Openb. 21 : 3.)

De Gemeente is: **het lichaam van Christus**. (Efez. 1 : 23 en 23; 2 : 16; Kol. 1 : 18 en 24; 3 : 15, 1 Kor. 12 : 12—27.) Dit lichaam kon niet bestaan vóór dat Christus gestorven was.

(Efez. 2:11—16.) Doch niet alleen dit. Christus moest ook uit de dooden opgewekt zijn, want de Gemeente kon geen lichaam zijn van een dooden Christus. (Efez. 2:20—23.) En eindelijk, omdat de Gemeente het lichaam van Christus is, moet de Geest van Christus in haar wonen; evenals de geest des menschen in den mensch woont. De Heilige Geest, die eerst na de verheerlijking van Jezus op aarde kon komen (Joh. 7:39), verbindt de Gemeente hier op aarde met haar verheerlijkt Hoofd in den hemel.

De komst van den Heiligen Geest op aarde was
de geboortedag der Gemeente.

Reeds in het begin der omwandeling des Heeren Jezus op aarde, hooren wij Hem geheel andere beginselen openbaren dan onder de Joden bekend waren. Hij antwoordt op de vraag der Samariitaansche vrouw, naar de plaats der aanbidding: „Vrouw! geloof mij, de ure komt, dat gij noch op dezen berg, noch te Jeruzalem den Vader zult aanbidden. Maar de ure komt, **en is nu**, dat de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem **alzo** aanbidden.” (Joh. 4:21—23.) Er is dus voor den geloovige nu geen bepaalde plaats meer, waar hij God moet aanbidden; maar het is nu: *„waar twee of drie in Mijnen Naam vergaderd zijn, daar ben ik in het midden van hen.”* (Matth. 18:20.) Het is geheel

hetzelfde, waar men nu vergadert, in een hut of in een paleis. Ons heiligdom is in tegenoverstelling van dat van Israël niet met handen gemaakt, maar in den hemel. (Hebr. 9:24.) In dit heiligdom kunnen wij, door het bloed van Jezus, met vrijmoedigheid binnentreden, op den nieuwen en levenden weg. (Hebr. 10:19.) Dit is ons heerlijk voorrecht. En hoewel misschien voor sommigen die verplaatsing des heiligdoms van de aarde naar den hemel moeielijk te begrijpen is, zoo is toch de eenige wijze Gode waardiglijk te dienen, een dienst in geest en waarheid. Alleen in den hemel kunnen wij gemeenschap met God hebben; want God komt nu niet op aarde, zooals Hij dit deed in Israël. *Jezus* is nu onze *Verzoening*, ons *Offer*, ons *Altaar*, en onze *Hoogepriester*, en Hij is in den Hemel ter rechterhand Gods.

En toch is er een tempel Gods op aarde, doch niet aardsch of van de aarde, maar gebouwd van levende steenen, zooals Petrus zegt. (1 Petr. 2:5.) Dit huis of deze tempel is *de Gemeente*, van welke Jezus zelf de uiterste Hoeksteen is, in Wien het gansche gebouw, wel te zamen gevoegd, opwast tot een heiligen tempel in den Heer; in Wien ook gij mede opgebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest." (Efez. 2:20—22.)

De Heere Jezus zegt in Matth. 16:18 tot Petrus, dat Hij Zijn Gemeente zal bouwen. Alzoo, te voren kan zij er niet zijn geweest.

Hij, die bouwt, is Christus zelf. Hij bouwt Zijn Gemeente. Hij bouwt haar op een rots. De machten des doods zijn niet in staat haar te overweldigen.

Christus is het, die bouwt.

Kan iemand anders dit beter doen dan de Heer? Hij, van Wien wij lezen, dat „door Hem alle dingen geschapen zijn, die in den hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen, en Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door Hem; en **Hij is het Hoofd des lichaams, der Gemeente**, Hij die het begin is, de Eerstgeborene uit de dooden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen.” (Kol. 1:16—18.)

Christus bouwt Zijn Gemeente op de rots.

Deze rots (Petra) is, wat Simon Petrus beleden heeft, nl. dat Christus is de Zoon *des levenden Gods*. Christus is in de opstanding uit de dooden openbaar geworden te zijn de Zoon *des levenden Gods*. Als een steen, waarmede de bouwlieden geen weg wisten, en door de overpriesters en oudsten van Israël verachtelijk ter zijde gesteld en gedood, is Hij door God uit de dooden opgewekt; en de apostel Petrus schrijft ons in zijn 1sten brief, hfdst. 2:4 en 5: „Tot wien komende, als **tot een levenden steen**, door menschen wel ver-

worpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar, zoo wordt ook gijzelven, als **levende steenen**, opgebouwd tot een *geestelijk huis*, een *heilig priesterdom*, om *geestelijke offeranden* op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus. Ja,

Christus, de Zoon des levenden Gods,

Hij is de Rots. „Op deze rots,” heeft de Heer gezegd: „zal ik mijne Gemeente bouwen.” De Heer is daarmede ook begonnen, en zet dit bouwen voort tot de laatste levende steen zal toegevoegd zijn; en dan komt Hij om Zijn Gemeente, als Zijn Bruid, van deze aarde weg te nemen, en haar met zich te vereenigen in het Vaderhuis.

De Heer spreekt *Simon, Bar-Jona*, welgelukzalig, waar hij Hem als den Christus, den Zoon des levenden Gods, beleden heeft. Geliefde broeder of zuster in den Heer! mag ik u verzoeken, uw gedachten hier eens goed bij te bepalen? Niet *de apostel Petrus*, wordt door den Heer welgelukzalig geprezen, maar *Simon, Bar-Jona*. Is dit niet gelukkig voor u en mij? Wanneer ook wij den Heere Jezus, als den Christus, den Zoon des levenden Gods belijden, *van harte belijden*, dan spreekt de Heer ons welgelukzalig. *Simon, Bar-Jona*, wil toch ons zeggen, dat hij een man was, die *Simon* heette, en dat hij een zoon was van *Jona*. Welnu, zoo dragen ook wij een naam, en zijn zonen of dochteren van onzen aardschen vader, die ook een naam draagt of gedragen heeft.

En waar wij het van den grond onzes harten met Simon, Jona's zoon, eens zijn in zijn belijdenis, daar is het ook tot ons, dat de Heer spreekt: „vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is.”

De poorten der hel (de macht des doods) zullen de Gemeente niet overweldigen.

Na al hetgeen wij boven kortelings mochten vernemen over de Gemeente, zal het ons zeker duidelijk geworden zijn, dat *de machten des doods en des duivels* niet in staat zijn te overwweldigen, wat Christus heeft aangevangen te bouwen; en dat de rots, waarop Hij bouwt, nl. de Christus. *de Zoon des levenden Gods* niet te vernietigen is. O, neen! de Zoon des levenden Gods, heeft „hem, die de macht des doods had, namelijk den duivel” (Hebr. 2:14) te niet gedaan; en allen, die in Christus Jezus gelooven, behooren voor eeuwig Hem toe, aan „Wien alle macht in hemel en op aarde gegeven is.” (Matth. 28:18.)

Welnu, de Gemeente van Jezus Christus, de Gemeente des levenden Gods, is in de vorige bedelingen den kinderen der menschen niet bekend geweest. Wel zijn alle geloovigen, van Abel af tot op de uitstorting des Heiligen Geestes (Hand. 2), voor eeuwig behouden en zalig geworden, maar zij behooren niet tot de Gemeente. Alle geloovigen uit de vorige bedelingen behoorden immers ook niet tot Israël, niet waar?

Israël, als volk, was Gods *aardsche* volk; de Gemeente nu is in Christus gezet in den hemel en gezegend met alle geestelijke zegening in Christus." (Efez. 1:3.) De apostel Paulus schrijft omtrent de Gemeente, dat „hem **door openbaring de verborgenheid** is bekend gemaakt, . . . die in andere geslachten den zonen der menschen **niet bekend** gemaakt is, gelijk zij nu is geopenbaard aan zijne heilige apostelen en profeten in den Geest: dat die uit de volken

medeërfgnamen zijn en

medeïngelijden en

mededeelgenooten zijner belofte

in Christus Jezus, door het evangelie, . . . (Efez. 3:3—6.) En in Kol. 1:26 lezen wij: „de *verborgenheid, die van eeuwen en geslachten her verborgen is geweest*, maar nu **geopenbaard** is aan zijne heiligen." In Rom. 16:25 zegt Paulus ook: „volgens de openbaring van de **verborgenheid**, die in de tijden der eeuwen **verzwegen** is geweest.

In de Gemeente is de wet der geboden in inzettingen bestaande, te niet gemaakt en de middelmuur der omtuining weggenomen (Efez. 2:14 en 16), en hoe zou zij dan hebben kunnen bestaan vóór dat die middelmuur was weggenomen? Met andere woorden: kon de Gemeente, waarin noch Jood noch Griek is, reeds bestaan, toen er een onoverkomelijke kloof was tusschen Jood en Heiden?

Het is derhalve zeer noodig, willen wij Gods Waarheid, en vooral de profetieën leeren kennen, dat wij onderscheiden, wat tot de Gemeente, of tot Israël gezegd wordt. Onderscheiden wij dit niet, dan zijn wij gelijk aan kinderen die een legprent hebben, maar de verschillende groote en kleine stukken door elkander werken, en daardoor nimmer het juiste beeld voor zich krijgen. Wij vervallen dan ook allicht 'tot dit euvel, dat wij de zegeningen, door God aan Israël beloofd op de Christenen toepassen; en dan de vloeken en oordeelen door de profeten des Ouden Verbonds gesproken, onaangeroerd laten, daar men ze niet gaarne op zichzelf wil laten slaan, en er dan verder geen weg mede weet.

Nu bijv. in „den welaangenamen tijd, den dag der Zaligheid,” spreekt God niet tot de volken in Zijn toorn, en Zijn Zoon verpletterd hen *nu* niet met een ijzeren schepter, en slaat hen niet in stukken als een pottenbakkersvat, zooals in den 2den Psalm over den Koning te Sion geprofeteerd wordt. Neen, *nu* is het, dat de gezanten spreken: „. . . . Alsof *God door ons bade: wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen.*” (2 Kor. 5 : 20.)

(Wordt vervolgd.)

D. R.

De komst des Heeren.

(Vervolg van bladz. 19.)

II. *Een rijke vertroosting.*

„En aldus zullen we altijd met den Heer zijn. Zoo vertroost dan elkander met deze woorden.” (1 Thess. 4: 17, 18.)

Wat waren ze bedroefd de Thesssalonikers! Daar was liefde onder hen. Paulus had gebeden, dat ze overvloedig mochten zijn in liefde jegens elkander. (1 Thess. 3: 12.) En de liefde was openbaar.

Ze hadden droefheid, want er waren van hun medebroeders ontslapen. Zij waren treurende zooals zij, die *geen hoop* hebben. Aangaande de ontslapenen waren ze onkundig, en dat was de reden hunner droefheid. De Geest des Heeren zou ze onderwijzen. Paulus komt door den eersten brief aan hen gericht tot hen met de woorden: „Wij willen u niet onkundig laten, broeders! aangaande hen, die ontslapen zijn.” Waren ze in vreeze, of hun broeders behouden waren? Verkeerden ze in een angstigen twijfel aangaande de zielen hunner geliefden? Gewis niet. Maar zij, die waren achtergebleven, verwachtten elken dag de komst des Heeren. Als Jezus kwam, dan zou Hij hen opnemen. En dan de ontslapenen? We weten niet, wat ze gedacht hebben. Wel-

licht, dat deze *later* zouden worden opgewekt. Dat zij, de levend-overgeblevenen zouden vóór-komen, vooruitgaan, degenen, die ontslapen waren. Dat zij niet *allen tegelijk* het genot zouden smaken met den Heere Jezus vereenigd te worden.

„Nu,” zegt de Apostel, „gij zult niet voorkomen degenen, die ontslapen zijn.” Christus is gestorven en opgestaan. Die in Hem gelooven, zijn

**vereenigd met Christus tot
in eeuwigheid.**

In den dood en ook in zijn opstanding.

Nu reeds, wat de ziel betreft. De ziel is levend gemaakt. In de opstanding zal het lichaam worden opgewekt. Nimmer is de geloovige van Christus gescheiden. Door geen enkelen oorzaak kan er scheiding komen.

Christus komt weder. Dat was den Thessaloniërs niet onbekend. Zij verlangden naar Hem. Welnu, zegt Paulus — als Jezus komt, dan brengt God de ontslapenen met Hem. God vereenigt de zielen met de lichamen. Dat kan God, en Hij alleen. Hij is de Almachtige. De ontslapenen worden dus bij Jezus gevonden als Hij komt. Zij lijden geen schade. Zij komen niet ten achter bij de levend-overgeblevenen; integendeel, zij worden met Christus vereenigd aanschouwd.

En zij, die levend-overblijven bij Jezus' komst? Zij gaan niet door den dood. Christus heeft het geweld des doods vernietigd. De dood kan zijn

macht — geen geringe voorwaar! — niet doen gelden over hen, die van Christus zijn. Wonderbare genade! Neen, zij behoeven niet te sterven. Zij worden „veranderd” bij Zijn komst.

Veranderd, wijl het sterfelijke onsterfelijkheid moet aandoen, en het verderfelijke onverderfelijkheid moet aandoen. (Zie 1 Kor. 15 : 53.)

Welk een dag, welk een ure!

De ontslapenen worden door God met Jezus, onzen Heiland, wedergebracht.

Hunne zielen worden met de lichamen vereenigd. Geen stofje zal achterblijven. Over geen atoom heeft de dood macht.

De dooden in Christus zullen eerst opstaan.

De levend-overgeblevenen (o, mocht het ons deel zijn, lieve lezer!) worden veranderd, in een punt des tijds.

Allen vereenigd! De ontslapenen met de levend-overgeblevenen bij Jezus' komst.

Wanneer?

„Als de Heer komt met een groep, met de stem eens aartsengels, als Hij nederdaalt, met de bazuin Gods van den hemel.”

Wáár worden we vereenigd? Op deze aarde. **Degenen, die uit de graven opstaan met hen, die als levend-overgeblevenen die gezegende komst zullen beleven.**

„Tezamen met hen in wolken opgenomen *den Heer tegemoet in de lucht!*” Welk een vreugde!

En waartoe vereenigd?

„Om altijd met den Heer te zijn!”

„En *aldus* zullen we altijd *met* den Heer zijn.” Met een onsterfelijk, onverderfelijk opstandingslichaam. Dan blijkt, hoe de dood vernietigd is. Ten slotte zal het volkomen blijken, als de dood en de hades in den poel des vuurs zullen worden geworpen.

„Wij, de levenden, die *overblijven*,” zegt Paulus.

Hij zegt niet: „*die zullen overblijven*.”

Of Paulus ook dagelijks in de verwachting van 's Heeren komst leefde! Wij willen overkleed worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden worde.” (2 Cor. 5 : 4.)

Leven wij ook in de verwachting van 's Heeren komst?

Sommigen denken alleen aan den dood. Het is mogelijk, dat wij ontslapen. Doch is de dood ons uitzicht? „Ja,” zegt een geloovige, „dan gaat mijn ziel naar het paradijs. Ze smaakt dan hemelschen zegen! Anderen zullen volgen. Wij worden vereenigd bij den Heer,” enz. Maar dan beteekent voor den zoodanige „kom, Heer Jezus,” „kom, o dood.” De Heer *zelf* zal komen. Indien wij ontslapen, onze ziel is behouden. „Hetzij wij leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heeren.” Onze ziel smaakt ongekenden zegen. Onze geest wordt met onze ziel bewaard door God. Doch ook het lichaam wordt door Hem bewaard. „Geheel *uw geest, en ziel, en lichaam*,” zoo lezen wij, „worden onbe-

rispelijk bewaard." (1 Thess. 5 : 23.) En we zullen in een onverderfelijk lichaam *met* den Heer zijn.

Verliezen we toch de komst van Jezus niet uit het oog. Een enkele durft beweren, dat die komst een bijzaak is. Men leest het evenwel zoo onomwonden in den Bijbel, dat het onmogelijk geheel weg te redeneeren is.

Bijzaak ?!

Zonder de wederkomst des Heeren Jezus voor de zijnen is er geen *hoop*, geen *vertroosting*, geen *zekerheid*. Zijn komst is *onze rijke vertroosting*. Daardoor blijft ons oog op den gezegenden Persoon van Jezus gericht. Daardoor weten we, dat de dood, al is hij voor ons geen „koning der verschrikking," toch niet het einde, onze eenige hoop is; daardoor weten we, dat de behoudenis der ziel niet het einde is van Gods oneindige genade aan ons bewezen; daardoor vergeten we niet, dat er een opstanding *uit* de dooden is. Laten wij deze kostbare waarheid los, dan worden al deze heerlijke dingen uit het oog verloren en we missen **de rijke vertroosting des Heiligen Geestes.**

(Wordt vervolgd.)

J. T.

Het Babel der Schrift.

(Vervolg van blz. 27.)

In het gouden hoofd van het beeld werdt ons— zoo zagen we een vorigen keer — Babel, het eerste wereldrijk te zien gegeven. Dit rijk, dat vooral gekenmerkt werd door heerlijkheid en luister, heeft evenwel geen stand kunnen houden. Uit de hand Gods had Nebukadnezar de heerschappij ontvangen, die God Israël ontnomen heeft. Doch evenmin als in de hand van Juda's en Israëls koningen, kan die heerschappij worden bestendig in de hand van een machtige uit de volken. Ook Nebukadnezar moet worden terzijde gesteld, en zijn rijk gaat ten gronde. Geen volk, geen heerscher kan bestaan voor God, en waar Babel in den persoon van Nebukadnezar wordt geoordeeld, wordt de heerschappij toevertrouwd aan Darius, den Meder. In de borst en armen van zilver zien we het Medo-Perzische rijk, dat niet de heerlijkheid heeft van Babel, het gouden hoofd, doch in luister voor Babel onderdoet. Wat we zooeven opmerkten over de ontrouw van Babel is evenzeer van toepassing op dit Medo-Perzische rijk, dat gevolg is door het Grieksche rijk, dat op zijn beurt plaats heeft moeten maken voor de Romeinsche heerschappij. Het oordeel over Babel in den persoon van Nebukadnezar, zoowel als

zijn ondergang, vinden we ons meegedeeld in Daniël 4 en 5. Daar lezen we: „Ik zag, en zie, daar was een boom in het midden der aarde, en zijn hoogte was groot: de boom werd groot en sterk, en zijne hoogte reikte aan den hemel, en hij werd gezien tot aan het einde der gansche aarde . . . . en zie, een wachter, namelijk een heilige, kwam af van den hemel, roepende met kracht en aldus zeggende: Houwt dien boom af en kapt zijne takken af, stroopt zijn loof af en verstroot zijne vruchten . . . . Zijn hart worde veranderd, dat het geen 's menschen hart meer zij . . . . opdat de levenden bekennen, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der menschen, en geeft ze aan wien Hij wil, ja zet daar over den laagste onder de menschen.” (hoofdst. 4: 10—18.) „Dat er ook gezegd is, dat men den stam met de wortelen van dien boom laten zoude: Uw koninkrijk zal u bestendig zijn, nadat gij zult bekend hebben, *dat de Hemel heerscht.*” (vs. 26.) Uit deze woorden blijkt de waarheid van hetgeen we boven reeds opmerkten. Zoodra Nebukadnezar in hoogmoed des harten den Allerhoogste de eer rooven wil, om die zich zelve toe te eigenen, zeggende: „Is dit niet het groote Babel, dat ik gebouwd heb tot een huis des Koninkrijks, door de sterkte mijner macht en *ter eere mijner heerlijkheid*” (vs. 30,) stoot de Heere hem neder, totdat hij

„den Allerhoogste loofde en den Eeuwiglevende prees en verheerlijkte.” (vs. 24.)

In Belsazar leeft de vijandschap tegen God opnieuw op, en het beginsel van niet te rekenen met den Allerhoogste komt droevig naar voren. God verschrikt hem door het schrift aan den wand: *Mené, Mené, Tekel, Upharsin*, en zendt Daniel om hem het gezicht aan te kondigen.

Hoe ernstig klinkt het den onbeschaamden heerscher in de ooren: „En gij Belsazar, zijn zoon, hebt uw hart niet vernederd . . . . gij hebt u verheven tegen den Heere des hemels, en men heeft de vaten van zijn Huis vóór u gebracht, en gij en uwe geweldigen, uwe vrouwen en uwe bijwijven, hebben wijn uit dezelve gedronken; en de goden van zilver en goud, koper, ijzer, hout en steen, die niet zien, noch hooren, noch weten, hebt gij geprezen, maar dien God, in wiens hand uw adem is, en bij wien alle uwe paden zijn, hebt gij niet verheerlijkt.” (hoofdst. 5 : 22 en 23.)

En dan gaat Daniël voort:

Mené: God heeft uw koninkrijk geteld en Hij heeft het voleind;

Tekel: Gij zijt in weegschalen gewogen, en gij zijt te licht bevonden;

Peres: Uw koninkrijk is verdeeld en het is den Meden en den Perzen gegeven.'

Plechtig eindigt de kroniek de historie van Babel als eerste wereldrijk:

„In dienzelfden nacht werd Belsazar, der Chaldeeën Koning, gedood.” Zoo wordt het profetisch woord vervuld, dat Jesaja, de zoon van Amoz had gesproken, ongeveer twee eeuwen te voren: „Ziet, Ik zal de Meden tegen hen verwekken, die het zilver niet zullen achten, en *aan het goud zullen zij geen* lust hebben. Maar hunne bogen zullen de jongelingen verpletteren, en zij zullen zich niet ontfermen over de vrucht des buiks, hun oog zal de kinderen niet verschoonen. Alzoo zal

Babel, het sieraad der koninkrijken, de heerlijkheid, de hoovaardigheid der Chaldeeën, zijn gelijk als God Sodom en Gomorra omgekeerd heeft. Daar zal geene woonplaats zijn in der eeuwigheid, en zij zal niet bewoond worden van geslacht tot geslacht, en de Arabier zal daar geene tent spannen, en de herders zullen er niet legeren. Maar daar zullen nederliggen de wilde dieren der woestijnen, en hunne huizen zullen vervuld worden met schrikkelijke gedierten, en daar zullen de jonge struisen wonen, en de duivelen zullen er huppelen. En wilde dieren der eilanden zullen in zijne verlatene plaatsen elkander toeroepen, mitsgaders de draken in de wellustige paleizen; hun tijd is nabij om te komen en hunne dagen zullen niet vertogen worden.” (Jes. 13: 17—22.)

(*Wordt vervolgd.*)

J. T.

Waarom de toekomst?

In hoeverre heb ik mij met de toekomst bezig te houden? Bij het beantwoorden dezer vraag stellen we ons voor, geloovigen in Christus tegenover ons te hebben. Indien er onder onze lezers dezulken zijn, die nog geen vergeving van zonden ontvangen hebben, dan willen we er bij hen allereerst op aandringen toch met allen ernst zich af te vragen: „Wat zal *mijn* toekomst zijn, indien God mij *heden* wegneemt?”

Doch indien ik door de genade Gods de zekerheid heb, dat al mijn zonden zijn weggedaan, is het dan niet genoeg met groote dankbaarheid terug te zien op *het verleden*? Mag ik dan niet volstaan met *heden* gelukkig en verblijd mijn weg te bewandelen? Waarom dan de toekomst? Waarom niet liever „blind voor de toekomst?” Geliefde medegeloovige, van tweeën één: we moeten ons niet met de aanstaande gebeurtenissen inlaten of — en hieraan valt niet te ontkomen — we dienen een dankbaar gebruik te maken van de gelegenheid, door God ons gegeven, bekend te worden met hetgeen Hij zelf ons dienaangaande heeft medegedeeld. En dit laatste is onze dure roeping.

Allereerst omdat de toekomst met de heerlijkheid van Christus in verband staat. De Zoon van God,

die op de aarde eenmaal een doornenkroon droeg, zal de eerste en hoogste plaats innemen. Nu reeds heeft Hij de plaats der eere. Door het geloof zien wij *Hem nu reeds* met heerlijkheid en eere gekroond. (Hebr. 2:9.)

Straks zal alle knie zich voor Hem buigen. (Filipp. 2:10—11.) Hij wordt ons voorgesteld op vele plaatsen in het Woord des Heeren als de Hoogste en Heerlijkste. Is Hij ons dierbaar? Met weemoed zien wij onzen dierbaren Heiland als de verachte en verworpen spotkoning naar Golgotha voortschrijden. Allen verlaten Hem daar. Ons hart jubelt als wij zien, hoe God den gehoorzamen Zoon opwekt uit de dooden en Hem een plaats geeft aan Zijn rechterhand. En — als dan Gods getuigenis nog een schrede verder gaat en ons Christus voorstelt als den Koning der koningen en den Heer der heeren, dan zullen we met belangstelling kennis nemen van al die gezegende voorzeggingen. Niet in de eerste plaats om onzentwil, maar omdat zij Hem betreffen, die voor ons leed en stierf.

Geen egoïsme mag derhalve ten grondslag liggen aan onze belangstelling in de toekomst.

't Is God, die door alle eeuwen heen tot de voleinding aller dingen, Zijn raadsbesluiten uitvoert.

Wat in het grijze verleden geschied is, werd ons medegedeeld tot waarschuwing, onderwijzing

en vertroosting. God gunt ons een blik in Zijn werkplaats: deze aarde. En vol bewondering slaan we het gade: in en door alles wordt Hij verheerlijkt. Wanneer God door den Heiligen Geest ons meedeelt, wat Hij nog doen zal, dan heb ik met eerbied te luisteren naar Hem. Hij zal voortgaan zich te openbaren in overeenstemming met Zijn heerlijk wezen.

Ben ik een kind van God, dan is het mijn gezegend voorrecht naar den Vader te luisteren. Welk een genade: mijn Vader in Christus spreekt van de toekomst. Hij sprak met Abram over Sodom en Gomorra; met Abram, dien Hij Zijn *Vriend* noemt.

Geen onverschilligheid mag mij beletten te luisteren naar hetgeen God mededeelt aangaande de toekomst.

De Vader spreekt — ik heb slechts aandachtig te luisteren.

Hij spreekt over de verheerlijking van Christus, en dat dwingt mijn belangstelling af.

Welk een plaats hebben de geloovigen in het hart des Vaders, en welk een vertrouwelijkheid is er tusschen hen en hun verheerlijkten Heer.

Wat zegt de verheerlijkte Zoon des menschen tot den geliefden apostel in Openbaring 1 : 11?

„Hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het . . . aan de zeven gemeenten.”

In het 19e vers van dit aangehaalde hoofdstuk lezen we andermaal:

„Schrijf hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en *hetgeen geschieden zal na dezen.*”

De toekomst ontsluit! Voor wie? Voor de geloovigen in Hem. Dierbare Heer! Wij willen *lezen* en *hooren* de woorden der profetie en *bewaren*, hetgeen daarin geschreven is. Mogen we bewaard blijven voor koele onverschilligheid en voor gemakzucht, die in zelfgenoegzaamheid doet insluimeren! Blijven we bewaard voor „*toevoegen*” zoowel als voor „*afdoen*” in betrekking tot Uwe profetie! (Openbaring 22 : 18—19.)

In Matthëus 24 : 3 wordt ons een treffend tooneel te aanschouwen gegeven. Wie vinden we daar? Jezus, den Meester, met zijn discipelen. Wat is het onderwerp hunner gesprekken? Lezer, dat meldt u het 24ste en 25ste hoofdstuk van dit evangelie. 't Zijn de toekomstige dingen, die beiden, den Meester en Zijn jongeren vervullen. Denken we hieraan. *Zetten wij ons aan de voeten van onzen Heiland*, om door Hem zelf te worden onderwezen, niet alleen aangaande het verleden, maar ook in alles wat het „*morgen*” betreft.

Doch daar is nog een belangrijk woord, dat we niet voorbij willen zien. De apostel Petrus spreekt in zijn tweeden brief over toekomstige dingen. Hij spreekt over valsche profeten, doch ook over de heilige mannen Gods, door den

Heiligen Geest gedreven, van wie wij de profetieën ontvangen hebben. Hoe hebben wij ons tegenover de woorden dier heilige mannen te stellen?

Petrus antwoordt voor ons.

„En wij hebben het profetische woord, dat *bevestigd geworden is; en gij doet wel, daarop acht te geven.*”

Hij zegt niet: „Gij doet verstandig, als ge het profetische woord onaangeroerd laat, of — leest, zonder naar zijn beteekenis te vragen.”

Laat ons acht geven, op dat woord, dat bevestigd is.

Maar iemand zegt: „Hoe dat te verstaan, hoe te verklaren, wat vaak zeer duister is?” Ja, lezer! duister, indien die profetische woorden gelezen worden, alsof ze los naast elkander staan. Niet duister evenwel, als bedacht wordt, wat Petrus zegt in het twintigste vers: „Dit eerst wetende, dat geen profetie der Schrift van eigen uitlegging is.” Derhalve: *de profetie door de profetie verklaard.* Niet van eigen uitlegging. Zóó gelezen, is het profetische woord *een lamp*, schijnende in een duistere plaats.

Waarom de toekomst? Omdat heilige mannen Gods, door den Heiligen Geest gedreven, ons het licht hebben ontstoken. Op dat licht willen we zien. In dat licht alles beschouwen. 't Is het licht, waarin ons de allesovertreffende heerlijkheid van Christus te meer uitkomt en waardoor het

hart, dat den Heiland liefheeft, verwarmd wordt. 't Is het licht, dat valt op de eindelijke en volkomen vervulling van Gods onveranderlijke raadsbesluiten.

Dus geen verwarring; niet een in-den-blinde-rondtasten. Integendeel — 't is het door de hulp des Heiligen Geestes leeren verstaan van wat God heeft voorzgd.

Indien we nu met een enkel woord hebben getracht een antwoord te geven op de vraag, die we in den aanvang stelden, dan rest ons nu nog op één zaak te letten.

Men heeft gevraagd — en wij gelooven in allen ernst en weloverdacht —: Maakt gij geen droomerige Christenen? En dan meenen we in het voorgaande het antwoord te hebben gegeven.

Geen egoïsme mag ons uitgangspunt zijn.

Belangstelling moet aanwezig zijn, omdat de eer van God en van Christus ons boven alles moet gaan. Gemeenschapsoefening met den Heer is de voorwaarde, zullen we waarlijk onderwezen worden. Zijn woord moet *ijverig gelezen* worden. Hier kunnen wij nog aan toevoegen, en dit is van het hoogste belang, dat we nimmer over de toekomst gesproken vinden, of daaraan worden vermaningen toegevoegd voor den geloovige, die juist bedoelen, hem op deze aarde te doen wandelen tot een zegen en voorbeeld voor anderen en in de voetstappen Zijns Meesters. Was Paulus

een droomer? „'k Heb meer gearbeid,” zegt hij. Petrus wellicht een mystieke dweeper? Wij kennen hem te goed uit de Schriften. Lees, geliefde medegeloovige, ijverig en nauwkeurig alle plaatsen na, waarover de toekomst gesproken wordt, en ge vindt er de opwekking tot een wandel in „heiligheid,” in „reinheid” in „betooning van ijver,” „doende goede werken” enz. Niets is gezegender, dan zich *te voeden met de gedachten Gods*. Niet met *enkele*, doch met *alle*. Het gansche Woord ligt voor ons, zijn dierbaar getuigenis, eeuwig, onwankelbaar, duizendvoud waard gelezen en bestudeerd te worden. En daarom: laat ons aanvangen of ijverig voortgaan, ook die gedeelten te lezen, die ons spreken van

de toekomstige gebeurtenissen.

J. T.

Wat is úw toekomst?

„Uw hart zij niet ontroerd,”
 Waar gij alleen gelaten,
 Den Meester nastaat, tot den Vader heengegaan.
 Dra wordt gij opgevoerd,
 Zult 't tranendal verlaten.
 Om in des Vaders Huis in 't volle licht te staan.

Dit is het troostend woord,
 Door Jezus u gegeven
 Disciplenschaar, opdat de hoop uw hart verblijd’.
 Gij, die Hem toebehoort,
 Zult weldra *met* Hem leven
 En smaakt volmaakte vreugd tot in alle eeuwigheid.

En dan? — Dan wordt de deur gesloten;
 Voorbij is dan de ure der gena.
 Gij, die den Heiland hebt verdrotten,
 U wacht een oordeel zonder wedergal
 Dan zal voor u geen heillicht gloren,
 De Heer zal uw gebed niet hooren:
 Voorbij is dan de dag der zaligheid;
 Hij spreekt: „Ik ken u niet, vanwaar gij zijt.”

J. T.

De Gemeente.

(Vervolg van bladz. 39.)

„Want gij zijt niet gekomen tot den tastbaren berg . . . . .

maar gij zijt gekomen tot de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven.”

(Hebr. 12 : 18 en 23.)

Lezen wij in Efez. 1 : 3 dat de geloovigen in den Heere Jezus door den God en vader „gezegend zijn met alle geestelijke zegening in *de hemelsche* gewesten in Christus,” in Hebr. 12 wordt ons op *zevenvoudige* wijze medegedeeld, waartoe elk geloovige gekomen is. De Heilige Geest begint in Zijn mededeeling, 1° met Sion, in tegenstelling van Sinaï, en de stad des levenden Gods, het *hemelsche* Jeruzalem; — 2° de algemeene vergadering van de duizenden der engelen; — 3° de Gemeente der eerstgeborenen, die in *de hemelen* staan opgeschreven; — 4° tot God, den Rechter van allen; — 5° tot de geesten der volmaakte rechtvaardigen; — 6° tot Jezus, den Middelaar eens nieuwen verbonds; 7° tot het bloed der besprenging, dat beter spreekt dan Abel.

De zegeningen dalen neder

van uit den hemel

en vinden haar grondslag in het bloed. De ge-

loovige mag zijn eerste schrede op de sport dezer ladder van zegeningen zetten, en vindt dan eveneens als fundament het bloed der besprenging, waarop deze reeks van zegeningen een voor een in bezit genomen en genoten mag worden.

Welk een tegenstelling en hoe groot een onderscheid met Israël! **Genade** tegenover de wet. Het **hemelsch** Jeruzalem tegenover het **aardsche**. In Israël **kwamen** de engelen om bevelen en beloften, zegening en verlossing aan te brengen, de geloovigen in Christus **zijn gekomen** tot de duizenden der engelen, de algemeene vergadering, n.l. de aartsengelen, de cherubim, de serafim, enz. De **Gemeente der eerstgeborenen**, in tegenstelling van „de gemeente of vergadering der twaaf stammen Israëls, wier namen in de geslachtsregisters **op aarde** te vinden zijn, terwijl de namen der geloovigen in Christus **in de hemelen** staan opgeschreven. In Israël kon en mocht men niet rechtstreeks tot God naderen, — „de weg tot het heiligdom was nog niet geopenbaard” (Hebr. 9 : 8) —, nu is de christen tot God gebracht, „nabij geworden door het bloed van Christus.” (Efez. 2 : 13.) De heiligen van uit de vorige bedelingen konden slechts spreken van „vergaderd te zullen worden tot de vaders,” of „met hunne vaders te ontslapen,” wanneer zij van deze aarde heengingen. De geloovigen in *deze bedeeeling* zijn gekomen tot „de geesten der vol-

maakte rechtvaardigen." Wij weten nu, wáár die allen zijn, en als wij vóór de komst des Heeren Jezus ook ontslapen, zullen wij in hun midden zijn. Israël heeft de belofte, dat God eenmaal met beide de huizen, het huis van Juda en het huis van Israël, een nieuw verbond oprichten zal. (Zie Jer. 31 : 31. *) Van dit nieuwe verbond, dat *in de laatste dagen zal worden opgericht*, is de Heere Jezus **Borg** geworden, en zal Hij eens *de Middelaar* zijn. (Hebr. 7 : 22; 8 : 6—13.) Welnu, tot Jezus, *den Middelaar eens nieuwen verbonds*, is de christen nu ook gekomen, daar hij Christus toebehoort en Hem bezit in al Zijn karakters en waardigheden. Maar let wel, lezer! dat de Heilige Geest ons niet zegt: gij zijt gekomen tot het nieuwe verbond, doch tot den Middelaar des nieuwen verbonds. En dan ten slotte, komt

het bloed van Jezus,

als de grondslag van alle zegeningen, en tevens de openbaring van Gods rijke genade. „Het spreekt beter dan Abel." Evenals het bloed van Abel op de aarde is gestort, zoo ook het bloed van Christus. Maar het bloed van Abel roept om wraak; daarentegen spreekt het bloed van Jezus Christus van genade, vrede, verzoening, vergeving en eeuwige, onvergankelijke zegeningen.

---

*) Zie: Beantwoording van vragen.

Wij wenschen nu verder nog eenige punten te behandelen, om zoo duidelijk mogelijk te doen zien, het groote verschil tusschen Israël en de Gemeente.

I. De roeping van Israël was aardsch; die der Gemeente hemelsch.

In Hebr. 3 : 1 springt dit onderscheid ons dadelijk in het oog, waar de apostel schrijft aan hen, die voorheen Joden waren, en nu hen aanspreekt: „Hierom, heilige broeders! die der *hemelsche* roeping deelachtig zijt, beschouwt den Apostel en Hoogepriester *onzer* belijdenis, Christus Jezus. De geloovigen zijn geroepen *door* Jezus, den Heer *uit den hemel*, tot „een onverderfelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die *in de hemelen* bewaard is voor u” (1 Petr. 1 : 4), in tegenstelling van de erfenis, welke Israël op aarde toegezegd was, maar die nu *verdorven, bevleekt en verwelkt* is. Lees hierover Jes. 23 : 1—12; Jer. 12 : 10—13.

Ook de apostel Petrus schrijft zijn beide brieven aan geloovigen uit de Joden, en zegt tothen: ... hoewel gij in

de tegenwoordige waarheid bevestigd zijt.” (2 Petr. 1 : 12.) Hieruit blijkt ook zeer duidelijk dat, wat in de vorige bedelingen als waarheid gekend werd, niet hetzelfde was als wat nu de Heilige Geest heeft kunnen openbaren.

Israëls roeping was door Mozes, den zoon van

Amram en Jochébed, *tot een aardsche* erfenis. Toen sprak God op *aarde*; nu spreekt Hij van den *hemel*. Zie Hebr. 12 : 25 en 26. Mozes beschrijft Israëls erfenis als „een land van bergen en van dalen; het drinkt water bij den regen des hemels; een land, dat de Heer, uw God, bezorgt; de oogen des Heeren, uws Gods, zijn gedurig daarop.” (Deut. 11 : 11 en 12.) Een Israëliet moest de aardsche zegeningen beschouwen als teekenen van Gods gunst; ontbraken zij, zoo was dit een bewijs hunner ontrouw. (Deut. 28 : 1—18.) In Hebr. 10 : 34 worden de Christenen geprezen, dat zij *de rooving hunner goederen* met blijdschap hebben aangenomen en vermaand, daarin voort te gaan. Indien deze Christenen niet gezien hadden op hunne *hemelsche* roeping, dan zouden zij de rooving hunner goederer als een *straf*, en niet als een oorzaak van *vreugde* hebben aangemerkt. Nadat Jezus gestorven is, heeft de geloovige in Hem geen hoop meer voor deze aarde. Met Christus levend gemaakt en opgewekt uit de dooden, is hij geroepen „de dingen te zoeken die *boven* zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods; te bedenken de dingen die *boven* zijn, *niet die op de aarde zijn.*” (Kol. 3 : 1 en 2.)

II. Israël was een volk naar het vleesch; de Gemeente is een volk naar den Geest.

Hier treedt het onderscheid zeer duidelijk aan

het licht, wanneer men bedenkt, dat hij, die uit Israëlietische ouders geboren, en ten achtsten dage besneden werd, Israëliet was; terwijl men in de Gemeente niet anders dan door het geloof en door geboorte uit den Geest (wedergeboorte) wordt ingelijfd. (Joh. 1 : 12, 13—3 : 3—8; Tit. 3 : 5; 1 Petr. 1 : 23.)

Dit onderscheid is zeer belangrijk, omdat hieruit volgt dat de verhouding van Israël tot God juist de tegenovergestelde is van die der Gemeente. Het beginsel van Israël was: *gehoorzamen en leven*; en voor de Gemeente is het: *leven en gehoorzamen*. De wet beloofde een lang leven op aarde (Exod. 20 : 12), voortdurende gezondheid (Deut. 7 : 15), aardsche grootheid (Deut. 28 : 13), en alles wat het vleesch kan begeeren en bewonderen; doch *de kracht* om te gehoorzamen kon men door haar niet bekomen. De kranke man aan het badwater Bethesda (Joh. 5), is hiervan een klaar bewijs. Acht en dertig jaren lang had hij beproefd en gepoogd om het eerst in het badwater af te dalen, doch telkens tevergeefs. Hij wilde gezond worden, kracht tot wandelen bekomen, doch de zegeningen onder de wet konden hem dit niet aanbrengen. Christus komt in de volheid der genade en goddelijke kracht, en door het geloof neemt hij zijn beddeken op en wandelt. Deze kracht, die

het leven

is, wordt alleen geschonken door den levendmakende Geest. „De eerste mensch Adam is geworden tot een levende ziel; *de laatste Adam een levendmakende Geest.*” (1 Kor. 15 : 45.)

De Heilige Geest is eerst op aarde komen wonen, nadat de Heere Jezus ten hemel gevaren is (Joh. 7 : 39; 14 : 26; 15 : 26; 16 : 4—14), en is op den Pinksterdag als Persoon in de harten der geloovigen komen wonen, waardoor Hij hen allen tot één lichaam heeft gedoopt (1 Kor. 12 : 13), zoodat de geheele Gemeente van Christus „*een tempel Gods,*” en „*een geestelijk huis*” is. (1 Kor. 3 : 16; 2 Kor. 6 : 17; Efez. 2 : 20—22; 1 Petr. 2 : 5.) In de Gemeente zet de Heilige Geest het werk, dat door den Heere Jezus op aarde begonnen is, nl. het onderwijzen, besturen, bestraffen, vermanen, enz. zijner discipelen, voort. „Nog vele dingen heb ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen; maar als die zal gekomen zijn, **de Geest der waarheid,**

Hij zal u in al de waarheid leiden.” (Joh. 16 : 12.) Dit werk zet Hij voort in dezelfde afhankelijkheid van God, waarin Jezus hier beneden geleefd heeft; „want Hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken.” (Joh. 16 : 13.)

Hierin is dus het verschil tusschen Israël en de Gemeente zeer groot. In Israël woonde de Heilige Geest niet als Persoon, maar Hij was ook als

Persoon niet bekend, zooals Joh. 7 : 39 ons zegt: „Want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.” Het eenige, wat wij in het Oude Testament vinden, is, dat de Geest Gods, alleen beschouwd als Goddelijke invloed, in de harten van sommige werkzaam was, en dan nog slechts voor een tijd.

Wordt hierdoor ontkend, dat de Geest van God van den beginne af heeft gewerkt? Geenszins. De Schepping, de Voorzienigheid en de Verlossing spreken allen van Hem. Zijn kracht openbaart zich in al Gods handelingen. Wie zweefde op de wateren? (Gen. 1 : 2.) Wie twistte met den mensch vóór den zondvloed? (Gen. 6 : 3.) Wie vervulde Bezáleël met wijsheid en met verstand in alle handwerk? (Exod. 31 : 3.) Wie maakte Mozes bekwaam, om den last van Israël te dragen? En wie stelde anderen in staat, dien last met hem te deelen? (Num. 11 : 17.) Door wien werkte Simson? (Richt 13 : 25.) Door wien profeteerde Saul? (1 Sam. 10 : 6.) Het geschiedde alles door den Geest des Heeren. En evenals Zijn goede Geest Israël in het begin van zijn geschiedenis onderrichtte, zoo kan ook de profeet Haggai het arme terugkerende overblijfsel betuigen: „Met het woord, in hetwelk Ik met ulieden een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en *Mijn Geest* staande in het midden van u, vreest niet.” (Hagg. 2 : 6.)

III. Israël was door God geroepen zijn erfenis met vleeschelijke wapenen te veroveren, terwijl de Gemeente slechts geestelijke wapenen mag bezigen.

Toen Mozes, kort voor zijn dood, de kinderen Israëls toesprak, zeide hij: „De Heere zal geven uwe vijanden, die tegen u opstaan, geslagen voor uw aangezicht; door éénen weg zullen zij tot u uittrekken, maar door zeven wegen zullen zij voor uw aangezicht vlieden.” (Deut. 28 : 7.) En: „De Heere, uw God, die zal voor uw aangezicht overgaan; die zal deze volken van voor uw aangezicht verdelgen, dat gij hen erfelijk bezit; en de Heere zal hun doen, gelijk als Hij aan Sihon en Og, koningen der Amorieten en aan hun land gedaan heeft, die Hij verdelgd heeft. Wanneer hen nu de Heere voor uw aangezicht zal gegeven hebben, dan zult gij hun doen naar alle gebod, dat ik ulieden geboden heb.” (Deut. 31 : 3—5.) Dit gebod houdt in, dat, wanneer de Heere al de volken uit Kanaän zou hebben uitgeworpen, Israël hen ganschelijk zou verbannen, geen verbond met hen maken mocht, noch hun genadig zijn. (Deut. 7 : 1 en 2.)

Maar de Heilige Geest zegt tot den Christen: „De wapenen van onzen krijg zijn niet vleeschelijk.” (2 Kor. 10 : 4.) „Want wij hebben den strijd niet tegen vleesch en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereld-beheerschers dezer duisternis, tegen de geestelijke

machten der boosheid in de hemelsche gewesten." (Efez. 6 : 12.) Het zwaard des Christens is: „*het zwaard des Geestus*”; zijn helm; „*de helm des heils*”; in één woord, zijn geheele wapenrusting is geestelijk.

De geheele geest van het evangelie is in strijd met oorlog en geweld; en het onderscheid tusschen Israël en de Gemeente is in dit opzicht even groot als tusschen licht en duisternis. Onze roeping is navolgers van Hem te zijn, van Wien geschreven staat: „Die, als Hij gescholden werd, niet wederschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Dien, die rechtvaardig oordeelt.” (1 Petr. 2 : 23.) En hoe zouden dan wij, als Zijn volgelingen, het zwaard kunnen gebruiken om diegenen te dooden, die wij geroepen zijn lief te hebben? Geen strijden met vleeschelijke wapenen kan ons baten; want, „die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan.” (Matth. 26 : 52.)

IV. In Israël behoorde het priesterschap, volgens de wet aan ééne familie; — in de Gemeente zijn allen priesters.

„Gij zult Aäron en zijne zonen met den gordel omgorden, en gij zult hun de mutsen opbinden, opdat zij het priesterambt hebben tot een eeuwige inzetting.” (Exod. 29 : 9.) Hetzelfde lezen wij

in Lev. 8. Duidelijk is het dus, dat het priesterschap in Israël op vleeschelijke betrekking gegrond was, daar het in het geslacht van Aäron van vader op zoon overging, en de overige Israëlieten geheel van deze bediening waren uitgesloten. In de Gemeente is het tegenovergestelde beginsel geldig. Daar is slechts één Hoogepriester, en wel een eeuwige, namelijk Jezus, die, naar de ordening van Melchizédek, zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtrekening is, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende, wat zeggen wil, dat Hij in Zijn geslacht de Eenige is tot het priesterschap verkoren, en dat er vóór noch ná Hem geen andere priester uit den stam van Juda gesproten was of komen zou. Het priesterschap van den Heere Jezus sluit elke vleeschelijke betrekking uit. In Christus nu, *zijn alle leden der Gemeente* priesters. In 1 Petr. 2 : 5 worden zij genoemd: „een heilig priesterdom”; in vers 9: „een koninklijk priesterdom”; en in Openb. 1 : 5 en 6 wordt van hen gezegd: „die ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijnen God en vader.” Deze priesters zijn geroepen „om *geestelijke* offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.” (1 Petr. 2 : 5.) „Laat ons dan door Hem Gode ten allen tijde opofferen een offerande des lofs.” (Hebr. 13 : 15.) In tegenoverstelling dus met Israël, waar alleen het uitverkoren geslacht van Aäron

den priesterlijken dienst mocht en moest uitoefenen, leert het Nieuwe testament ons, dat

alle kinderen Gods

door Christus priesters zijn, en er tusschen hen geen onderscheid bestaat, daar *allen* geestelijke offeranden Gode opofferen.

Evenals het priesterschap, zoo rustte ook de dienst bij Israël op *aardsche* grondslagen. Het was het uitsluitende recht van ééne familie, namelijk der Levieten. „En de Heere sprak tot Mozes, zeggende: doe den stam Levi naderen, en stel hem voor het aangezicht van den priester Aäron, opdat zij hem *dienen*; en dat zij waarnemen zijne wacht en de wacht der geheele vergadering, voor de tent der samenkomst om den *dienst* des tabernakels te *bedienen*.” (Num. 3 : 5-7.) Van dezen dienst was ook het overige gedeelte des volks uitgesloten. In de Gemeente nu is dit geheel anders. In de Gemeente zijn *allen* geroepen tot dienen (1 Kor. 12 : 14—27); en de mate van dien dienst, of waarin men dient, hangt volstrekt niet af van ons standpunt naar het vleesch, maar alleen van de gaven, die de Heilige Geest mededeelt aan wien Hij wil. „Er is verscheidenheid van genadegaven, maar het is *dezelfde Geest*; en er is verscheidenheid van bedieningen, en het is *dezelfde Heer*; en er is verscheidenheid van werkingen, en het is *dezelfde God*, die alles *in allen* werkt. (1 Kor. 12 : 4—6.) Omdat allen leden

zijn van één lichaam, zijn allen tot dienen geroepen; en alleen de gave, die de Heilige Geest schenkt, maakt onderscheid tusschen den een en den ander. Allen kunnen geen profeet, evangelist, herder of leeraar zijn, maar aan ieder lid is door God iets geschonken, waarmede hij het lichaam kan dienen, en waardoor hij toebrengt tot de volmaking van het lichaam. Het is duidelijk, dat er in dit opzicht een groot onderscheid onder de leden bestaat; maar allen zijn bekwaam waar zij ledén zijn van één lichaam, de gaven Gods te ontvangen, die echter door den Heiligen Geest, naar *Zijnen* wil, worden uitgedeeld. Geen menschelijke opvoeding of onderwijzing kan hieraan iets toevoegen, maar de Heilige Geest, die groote en onfeilbare Uitdeeler, kan ons leeren en onderwijzen en in alle waarheid leiden. Mochten wij ons allen aan Zijn leiding onvoorwaardelijk overgeven!

V. De betrekking van een Israëliet en een Christen tot God, verschilt evenveel als die van een slaaf en een zoon.

Deze waarheid wordt ons duidelijk voor oogen gesteld aan het eind van het 3de en aan het begin van het 4de hoofdstuk van den Brief aan de Galatiërs. „Zoo dan, *de wet is onze tuchtmeester* (of voogd) *geweest tot* (of op) *Christus*, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd

worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij *niet meer* onder den tuchtmeester. Want wij zijn allen *zonen* Gods, door het geloof in Christus Jezus. Want zoo velen, als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood, noch Griek; daarin is noch slaaf, noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus. En indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen." (Gal. 3 : 24—29.)

Deze plaats toont ons de betrekking tot God in *deze* bedeeeling, hetzij Jood, hetzij Griek. *Alle* geloovigen zijn *zonen*, en het is hun voorrecht dit standpunt te kennen door, „den Geest der aanneming,” die hun gegeven is, en door welken zij roepen: „Abba, Vader!” (Rom. 8 : 15; Gal. 4 : 6.)

In Israël had men „den geest der slavernij, tot vreeze” (Rom. 8 : 15); in de Gemeente „den Geest der aanneming tot zonen.”

Het 4de hoofdstuk van den Brief aan de Galatiërs toont ons, dat, ofschoon een geloovige Israëliet een zoon en erfgenaam was, hij echter onder voogdij stond, en geen bewustheid had van zijn betrekking, zoodat hij als slaaf werd behandeld. „Doch ik zeg, zoo langen tijd als de erfgenaam een kind (onmondige) is, zoo verschilt hij niets van een slaaf, hoewel hij heer is van alles; maar hij is onder bewaarders en verzorgers

tot op den tijd, door den vader te voren bepaald. Zoo ook wij, toen wij onmondigen waren, waren wij in slavernij onder de eerste beginselen der wereld; maar toen de volheid des tijds gekomen was, zond God zijnen Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat hij hen, die onder de wet waren, zou vrijkoopen, opdat wij *het zoonschap* ontvangen zouden. En omdat gij *zonen* zijt, heeft God *den Geest zijns Zoons* in onze harten uitgezonden, die roept: Abba, Vader! Zoo zijt gij dan *niet meer slaaf*, maar *zoon*." (Gal. 4 : 1—7.) Uit deze woorden blijkt dus zeer duidelijk, hoe groot een onderscheid het Woord Gods maakt tusschen het standpunt, waarop een Israëliet tegenover God staat en dat van een Christen. De geloovige is geen slaaf meer, maar *een zoon*, een kind van God, uit God zelven geboren, en alzoo der Goddelijke natuur deelachtig.

En nu, lieve geloovige lezer! meenen wij genoeg punten te hebben opgenoemd, waarin Israëel van de Gemeente verschilt. Er zijn nog vele andere. Maar zoo ge deze onderzocht hebt en bevindt „waar” te zijn, dan zullen u de oogen vanzelf geopend worden om de andere ook te zien, en zal daardoor ook „de hoop” en „de verwachting der Gemeente” u meer klaar en duidelijk worden.

God schenke dit in Zijn genade!

Het Babel der schrift.

(Vervolg van bladz. 48.)

VI. Het profetisch Babel.

Bij een vorige gelegenheid hebben we gezien, hoe Babel - als het eerste groote wereldrijk - te gronde gegaan is. Over die verwoesting van Babel wordt ons, behalve in Daniël, ook gesproken in Jesaja en Jeremia. Uit Jesaja haalden we reeds een gedeelte aan in het vorige nummer, en wel het 13de hoofdstuk. Toch meenen we, dat deze profetieën een wijdere strekking hebben. Jesaja profeteerde over Babel in het jaar, dat Koning Achaz stierf. (Jes. 14 : 28.) Wanneer stierf deze Koning van Juda? In 2 Kon. 18 : 1 vinden we het antwoord nl. in het *derde* jaar van *Hosea*. De profetie over Babel werd dus uitgesproken vóór de wegvoering der *tien* stammen, derhalve ongeveer anderhalve eeuw voor de gevankelijke wegvoering van Juda, en dus ook lang voor dat het feit der verwoesting plaats had. Toch ziet Jesaja Babel op het hoogtepunt van zijn macht. Ook Jeremia spreekt ons in het 50ste en 51ste hoofdstuk over de inneming van Babel. Voor ons vermoeden, dat de profeten Jesaja en Jeremia, inzonderheid de eerste, veel verder zien, hebben we twee bewijsgronden, die we hier willen aan-

voeren. In Jes. 13 en 14 is eerst over Babel en zijn vernietiging sprake, en wel tot vers 24 van het veertiende hoofdstuk. Daarna is er sprake over Assur en Philistéa. Nu is *historisch* genomen Assyrië door Babel onderworpen,*) waaruit we besluiten, dat de profetische blik verder reikt dan de historie dezer volken. De profeet richt het oog op „den dag des Heeren”, die nog toekomstig is. Ten tweede wordt ons door Jesaja (14 : 13—15) gesproken over een koning van Babel, die in zijn hart zegt: „Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhoogen; en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. Ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal den Allerhoogste gelijk worden.”

Het lijkt ons ontwijfelbaar zeker, dat we hier niet gesproken vinden over Nebukadnézar.

Wel weten we, dat hij zich verhief, doch we hebben geen enkel bewijs, dat hij „den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden,” den Olijfberg, heeft uitgekozen om zijn luisterrijken troon te dragen. Integendeel, wij krijgen veel meer den indruk, dat deze Koning door zijn veldheeren alles doen liet, en zelfs Jeruzalem zijn koninklijke tegenwoordigheid niet waardig keurde.

---

*) Volgens de ongewijde geschiedenis geschiedde dit in 606 v. Chr., in welk jaar Ninevé werd ingenomen en Assyrië ophield een zelfstandige staat te zijn. Babel viel in 531, dus 70 jaar later.

We gelooven, dat dit alles nog toekomstig is. Deze koning, waarvan in de verzen 13 en 14 sprake is, zal de wereld als een woestijn stellen, de aarde beroeren en de koninkrijken doen beven. (16 : 17.) Hij zal zijn troon op den Olijfberg stellen en goddelijke vereering voor zich opeischen. We meenen, dat we in dezen man de beginselen van Babel vereenigd aanschouwen: *geweld, tegenstand, onafhankelijkheid, geen vreeze Gods, afgodendienst.* Men versta ons wel. We zien hier geen beginselen. We worden op een *vorst* gewezen, doch op een, die naar genoemde beginselen, beginselen van Babel, zich openbaart. We willen nog wijzen op Psalm 48 : 3: „Schoon van gelegenheid, een vreugde der gansche aarde is *de berg Sion, aan de zijden van het Noorden*; de stad des grooten konings.” Door deze woorden zien we waarop Jesaja doelt: 't is de berg Sion.

Zoo is ook toekomstig hetgeen Jesaja in hoofdstuk 14 : 7 zegt: „De gansche aarde rust, zij is stil; zij maken groot geschal met gejuich.” En niet minder, wat we lezen in Jeremia 50 : 4 en 5: „In dezelve dagen en terzelve tijd spreekt de Heere, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda te zamen . . . . zij zullen komen en den Heere toegevoegd worden, *met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten.*” Deze woorden spreekt Jeremia uit te midden van de profetieën tegen Babel, tegen het land der Chaldeën.

Hiermede gelooven we een aanwijzing te hebben gegeven, dat we behalve een *historisch* Babel ook een *profetisch* Babel in de Schrift voor ons zien. Zonder tegenspraak, „het gouden hoofd,” „het sieraad der koninkrijken” is niet meer. Daar zijn andere rijken, die de regeering en macht hebben overgenomen. Gelijk we reeds zeiden: Medië, Griekenland en Rome zijn Babel opgevolgd. Doch al keeren we nimmer tot het historische Babel terug, we vinden in „de borst van zilver,” in „de dijnen van koper” en in „de voeten van ijzer,” het leven van het hoofd terug, waardoor het ons tevens klaar wordt, dat de Schrift van Babel blijft gewagen tot in het laatste Boek, ja niet het minst juist daarin: het Boek der Openbaring. Slechts dan, als Christus de regeering ter hand neemt, is er geen gedachtenis meer van Babel. Dan is uitgeroeid: „den naam en het overblijfsel, en den zoon en den zoons zoon.” (Jes. 14 : 22.)

Nog willen we één plaats uit de profeten aanhalen. Deze plaats geeft ons een blik op wat Babel ook is naar de gedachten Gods. We vinden dan tevens hierin een geleidelijken overgang naar het profetische boek des Nieuwen Testaments, waar ook over Babel veel gesproken wordt. We denken aan Zacharia 5. Daar is sprake over de goddeloosheid. Maar deze goddeloosheid wordt weggevoerd uit Israëel. „En hij (de Engel) zeide: „Deze is de goddeloosheid,” en hij wierp ze in

het midden van de efa; en hij wierp het looden gewicht op den mond derzelve. . . . Toen zeide ik tot den Engel, die met mij sprak: Waarhenen brengen zij deze efa? En hij zeide tot mij: Om haar een huis te bouwen *in het land Sinear*, dat zij daar gevestigd en gesteld worde op *hare grondvesting*." Zoo zien we, hoe God Babel (het land Sinear) beschouwt. Daar in Babel is de goddeloosheid op haar rechte plaats. Babel is de bodem, waar de goddeloosheid volkomen wordt. Hoe ernstig! Welk een licht valt hier op deze stad der ongerechtigheid. Hoe is heilige waakzaamheid noodig om voor Babels beginselen en boosheid bewaard te blijven.

Laat ons nu eens zien, hoe het Boek der Openbaring ons over Babel spreekt en wel in de hoofdstukken 14, 16, 17 en 18. Onze eerste opmerking is, dat we in de twee eerstgenoemde hoofdstukken de korte mededeeling vinden van Babels val.

„En een andere, een tweede engel, volgde, zeggende: gevallen, geyallen is het groote Babylon, dat met den wijn der gramschap harer hoererij al de volken heeft gedrenkt.” (14 : 8.)

„En het groote Babylon werd voor God gedacht, om haar te geven den drinkbeker van den wijn der gramschap zijns toorns.” (16 : 19.)

In het 17de en 18de hoofdstuk wordt ons hiervan evenwel uitvoerig mededeeling gedaan. In het 17de hoofdstuk dan, wordt ons gesproken

over het oordeel der *grootte hoer*, die op vele wateren zit (vers 1), en daarna wordt ons een *beschrijving* gegeven van de hoer, die haar naam op haar voorhoofd draagt: *Verborgeneid, het grootte Babylon*, de moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde (vers 5). Zij is gezeten op zeven bergen (vers 9,) en wordt gedragen door het beest (vers 7). Zij wordt gehaat, woest en naakt gemaakt, haar vleesch wordt gegeten, met vuur wordt zij verbrand (vers 16).

Wat wordt nu hier verstaan onder Babylon? Bij het beantwoorden dezer vraag willen we dan allereerst wijzen op Openb. 2 : 13. Daar wordt ons van de gemeente te Pergamus gezegd: „Ik weet, waar wij woont, daar, *waar de troon des satans is.*” De gemeente van Christus — en nu denken we aan *al de belijders te zamen*, hetzij ware of naam-Christenen — heeft de plaats van afzondering verlaten. Zij heeft zich met de wereld vereenzelvigd, en nu is haar woonplaats deze wereld, waar zij een plaats van rust en eere heeft gezocht, doch waar ook de troon van den overste dezer wereld, den satan, is. Die gemeente, alweer als geheel genomen, heeft niet vastgehouden aan het Hoofd, aan Christus. De gemeente heeft haar Bruidegom verloochend. Uitgenomen de ware geloovigen — de wijze maagden, die den Bruidegom met brandende lampen tegengaan — die opgenomen worden in den hemel (lees Openb. 3:7-13),

wordt de gemeente door den Heer uit den mond gespuwd, en blijft dan „arm en blind en naakt” op deze aarde voor God achter. Haar macht op deze aarde neemt toe. Staatkundige en politieke machten bedienen zich van haar. Het hersteld Romeinsche rijk (het beest) maakt gemeene zaak met haar. Inplaats van te lijden, heerscht ze. Zij is dronken van het bloed der heiligen. Zij vervolgt en haat Gods volk op aarde. Zij is de hoer, de Bruid, die den Bruidegom, naar wiens naam zij zich noemde, ontrouw werd. Doch die macht is voor een tijd. Haar heerlijkheid — n.l. in de oogen der menschen — gaat verloren! De machten, die zich van haar bediend hebben, keeren zich tegen haar. „Zij hebben eenerlei meening.” Zij strijden tegen Christus (17 : 14), maar dan ook tegen de bedorven Christenheid, de ontrouwe Bruid. Zij haten haar en stooten haar van de troon harer heerlijkheid: Rome, de stad op zeven bergen, gaat onder.

Laat ons nu nog een oogenblik stilstaan bij het volgend hoofdstuk. In het achttiende hoofdstuk wordt ons opnieuw over Babylon gesproken; over hetzelfde Babylon van het vorige hoofdstuk, doch zooals het door de staatkundige machten afgestooten is. De ontrouwe gemeente heeft hier haar macht verloren. Zij is een gevangene van de machten dezer aarde en wordt ons hier in al haar ellende voorgesteld. Al haar ongerechtigheid, eerst

nog achter het kleed van godsdienst verborgen, komt tot volle ontwikkeling. Haar melaatschheid bot ten volle uit. „Gevallen, gevallen is het groote Babylon! en het is geworden de woonstede van duivelen, en de bewaarplaats van elken onreinen geest en de bewaarplaats van elken onreinen en gehaten vogel” (vers 2). Hoe treffend is die naam Babylon voor deze ontrouwe goddelooze naam-Christenheid. Gelijk Zacharia ons Babel schildert als het land, waar de goddeloosheid haar fundament vindt, gelijk Daniël ons het hof van Babel beschrijft als de bakermat van afgoderij, en het dal van Dura met het groote gouden beeld als bewijs voor den dwang, die de afgodische geweldenaar oefent op het geweten van den getrouwe, zoo vinden we ook hier de verworpen kerk als een bewaarplaats voor onreine geesten, als de woonplaats der duivelen. De volken heeft zij dronken gemaakt met den wijn harer hoererij en door haar weelde heeft zij de kooplieden der aarde rijk gemaakt. Welk een verschil met de gemeente uit de handelingen der Apostelen! Welk een verschil met de ware, met de dan reeds in den hemel verheerlijkte Bruid. „Haar zonden zijn tot den hemel opgehoopt en God gedenkt harer ongerechtigheden.” En toch, zij is blind voor haar toestand. Geestelijk blind. Zij roept het in zelfgenoegzaamheid uit: „Ik zit als koningin, en ben geen weduwe, en zal geen rouw zien.” Maar, zie wat God doet!

Hij treedt onmiddellijk met haar in het gericht. Hier geen koningen of menschelijke machten! Neen, God werkt zonder tusschenkomst. En die haar liefhadden, weenen over haar. Zij zien den rook haars brands. Zij roepen: „Wee, wee, de groote stad Babylon, de sterke stad! want in ééne ure is uw oordeel gekomen.”

Zij had alles wat het oog bekoren kon (vers 12-15). En alles gaat in één ure voorbij. Welk een ernstig woord voor ons. Immers de belijdende Christenheid gaat dien dag met rassche schreden tegemoet. De beginselen zijn reeds in kiem aanwezig, ja nog meer, ze gelden reeds. Daarom is in onzen tegenwoordigen tijd dan ook het woord reeds van toepassing: „Gaaf uit van haar.”

En in den hemel is vreugde! Het bloed der heiligen is gewroken en ook door dit ontzettend einde zal God verheerlijkt worden. De Heilige en Rechtvaardige kan in lankmoedigheid lang het oordeel uitstellen, doch eens *moet* het komen; want God is de Heilige God!

Hoe aangrijpend zijn de volgende woorden: „En een sterke engel hief een steen op, als een grooten molensteen, en wierp dien in de zee, zeggende: Aldus zal de groote stad Babylon met geweld geworpen worden, en

zij zal niet meer gevonden worden.”

(Openb. 18 : 21.)

J. T.

Triomf over Babel.

Uw glorie gaat ten afgond mede,
 Hier ruischt muziek, noch vreugdfestijn;
 't Gewormte zal uw legerstede,
 De made zal uw deksel zijn.
 Wat is de blauwe hemel verre!
 Wat vielt gij diep, gij morgensterre,
 Gij blonde zoon des dageraads!
 Wat zijt gij vroeg, o werelddwinger!
 Omvergestooten door Gods vinger,
 Gebannen naar uw eigen plaats!

Gij hebt Jehovah 't hoofd geboden,
 En spraakt: „Ver boven zon en maan,
 „Te midden van den berg der goden
 „Zal ik mijn zetel nederslaan!
 „'k Wil hooger dan de heemlen varen,
 „Ik wil d'Almachtige evenaren
 „En deelen in Zijn Koningsglans! . . . .”
 Daar schoot Zijn bliksem uit de wolken,
 En ja! in 's afgronds diepste kolken,
 In 't hart der helle ligt gij thans.

„Ik,” spreekt de Heer der legerscharen,
 „Ik zelf zal opstaan tot den strijd,
 „'k Zal Babels kroost noch nakroost sparen,
 „Haar puin zelfs is 't verderf gewijd.
 „Ik zal haar tot een kuil der draken,
 „Een eeglennest, een slijkpoel maken,
 „Een namelooze wildernis!
 „Lang kan Ik dulden en verdragen,
 „Maar is in 't eind Mijn uur geslagen,
 „Dan toon Ik wat vergelden is!

Beantwoording van vragen.

S. K. te Z. zou gaarne uit de Schrift bewezen zien, dat de 10 stammen buiten het land geoordeeld zullen worden.

Met de beantwoording dezer vraag loopen we vooruit op de behandeling van de geschiedenis van het volk Israels in de toekomst. Toch willen we in het kort onzen lezer van antwoord dienen.

Alereerst lezen we in Ezech. 20 : 33—37: „Zoo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zoo Ik niet . . . . . over u zal regeeren. Want Ik zal u uit de volken voeren en u vergaderen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt . . . . . Daartoe zal Ik u brengen in de woestijn der volkeren, en Ik zal met u aldaar rechten, aangezicht aan aangezicht . . . . . En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan. En Ik zal u brengen onder den band des verbonds.” (Lees ook vers 40—44.)

Voorts vinden we in Ezech. 36 : 24-28: „Want Ik zal u uit de heidenen halen en u uit ALLE de landen vergaderen en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen en gij zult rein worden . . . . . En gij zult wonen in het land, dat Ik uwen vaderen gegeven heb, en gij zult mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn.”

Verder vinden we in het 37e hoofdstuk dezer profetie vers 21 en 22: „Zoo zegt de Heere HEERE, Zie, ik zal de kinderen

Israëls halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij *getogen* zijn, en zal ze vergaderen van rondom en brengen ze in hun land, en Ik zal ze *maken tot een eenig volk* in het land op de bergen Israëls, en zij zullen allen te zamen een eenigen koning tot koning hebben en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn, enz.”

Uit deze plaatsen blijkt dus, dat de 10 stammen, het huis Israëls, uit het midden der heidenen, uit alle landen, waarhenen zij *getogen* zijn, vergaderd zullen worden en daarna in den woestijn der volkeren, ver van het heiligdom te Jeruzalem, zullen geoordeeld worden. Jehova zal daar met hen rechten. Gereinigd komen ze uit den smeltkroes te voorschijn en onder de roede doorgestaan, worden ze gebracht onder den band des verbonds, des nieuwen verbonds. (Zie Jer. 31 : 31.)

Een en ander wordt zeer duidelijk bevestigd door Jes. 66 : 19 en 20, alwaar we lezen: „En Ik zal een teeken aan hen zetten, en uit hen, die het ontkomen zullen zijn, zal Ik zenden tot de heidenen, naar Tarsis (Spanje) Pûl en Lûd (Lydië, klein Azië) de boogschutters; naar Tubal (Rusland) en Javan (Griekenland) tot de ver gelegen eilanden, die mijn gerucht niet gehoord en mijn heerlijkheid niet gezien hebben; en zij zullen mijne heerlijkheid onder de heidenen verkondigen.”

Dit wordt gezegd van de 2 stammen.

„En zij zullen alle uwe broeders *uit alle heidenen* den HEERE ten spijsoffer brengen, op paarden en op wagenen en op rosbaren en op muildieren en op snelle loopers (kameelen) naar mijnen heiligen berg toe, naar Jeruzalem, zegt de HEERE, gelijk de kinderen Israëls het spijsoffer in een rein vat brengen ten Huize des Heeren”

Uit deze woorden blijkt zeer duidelijk, dat hier de 10 stammen worden bedoeld, die gereinigd in het land tot Jehovah's tempel teruggebracht worden

Ten slotte geven we onzer lezer nog in overweging na te ezen Micha 5 : 2 en Hooglied 8 : 8, waar we in „de kleine zuster” een beeld van de 10 stammen vinden.

K. J. L. V. te H. vraagt, wat men te verstaan heeft onder het huppelen van de duivejen, de wilde dieren der eilanden en de draken.

(Jes. 13 : 17—22.)

Onder de „wilde dieren der eilanden en de draken,” kan men verstaan roofdieren, die hun prooi te water en op het land zoeken.

Het woord, waarvoor in de Staten-Vertaling „duivelen” gezet is, kan ook vertaald worden met „Satyrs,” die de ouden voor monsterachtige wezens hielden, welke zich in de bosschen en woestijnen ophielden. Zeer merkwaardig is het, dat de zending Jozef Wolf, op de puinhoopen van Babylon bedevaartgangers zag van de sekte der Jeziden (duivelaanbidders), die daar bij maneschijn zeldzame, ontzettende diensten verrichten, en er verwonderlijke dansen met eigenaardige gebaren en klanken dansten. Bij het zien en vernemen van dit allerakeligst spookachtig tooneel, werd hij herinnerd aan wat Gods Woord over Babel en ook over Edom gesproken heeft.

Zie Jes. 34 : 13-15.

D. R.

De eerste en de tweede opstanding.

Het is heel goed mogelijk, dat het korte opschrift boven dit opstel sommigen onzer lezers een weinig verrast. Gewoon geworden om dit onderwerp te beschouwen als een, dat in een hopelooze duisternis is gehuld, hebben zij wellicht de gansch niet ongewone meening, dat er in het verre verschieft een oogenblik zal aanbreken, dat de raderen des tijds zullen stilstaan en de wereldgeschiedenis haar einde bereikt heeft. Dan zullen — zoo meent men — de graven geopend worden, opdat allen, die gestorven zijn, van den beginne tot het einde des tijds, hetzij zij gered of verloren zijn, opstaan uit den dood, om te zamen voor den gemeenschappelijken rechterstoel te worden gesteld, teneinde dan te hooren beantwoord de gewichtige vraag van de eeuwige bestemming hunner zielen.

In een volgend opstel zullen we behandelen: „De drie oordeelen,” en nu wenschen we met de hulp des Heiligen Geestes te onderzoeken, wat de Schriften ons leeren aangaande de opstanding der dooden. Bij zulk een onderwerp, 't behoeft nauwelijks te worden gezegd, is het Woord Gods onze eenige gids. Wie anders dan God kan de

toekomst ontsluiëren? Menschen kunnen spreken of schrijven over het *verleden* en het *heden*; en wat de toekomst betreft, kan hij slechts gissen. Doch God heeft in Zijn Woord over de toekomst gesproken met evenveel zekerheid als over het verleden.

We nemen voorhands aan, dat onze lezers niet de leer der Sadduceën toegedaan zijn, die zeiden, dat er „geen opstanding” is (Hand. 23 : 8), een leer, die, helaas! in deze donkere dagen van ontrouw herleefd is.

„Door één mensch is de zonde in de wereld gekomen, en door de zonde de dood” (Rom. 5 : 12). Zoo spreekt plechtig de Geest van God door den apostel Paulus; en dezelfde Geest geeft door denzelfden schrijver getuigenis, dat er „een opstanding der dooden wezen zal, beide der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen.” (Hand. 24 : 15.) Wie zal het eerste feit weerspreken?

De zwarte sporen der zonde zijn allerwegen te zien, in de wereld daarbuiten en in het hart van binnen. En wat den dood betreft, we zijn met het gezicht reeds zoo vertrouwd geworden, dat we geneigd zijn te denken, dat hij altijd bestond en immer blijven zal.

Neen, geliefde lezer! Daar was een tijd, dat de dood onbekend was; die gezegende tijd waarvan we lezen: „God zag alles, wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” (Gen. 1 : 31.) Hoe kort die tijd was, weet iedere lezer van

Genesis. De aanblik van deze schoone schepping werd geheel en al veranderd door de intrede der zonde, en door de zonde is alles bedorven.

God kon niet langer met welgevallen op deze wereld neerzien; op geen plekje kon Zijn heilig oog met welbehagen rusten, totdat hij inbracht degenen, die verschenen is „om de zonde te niet te doen, door de offerande van zichzelf.” (Hebr. 9 : 26.) Behoeven we den lezer te herinneren, dat deze vlekkelooze Persoon niemand anders was dan de Heer der heerlijkheid, die zich vernederde om mensch te worden en op wien uit de geopende hemelen de Geest van God nederdaalde, terwijl de stem des Vaders verklaarde: „Deze is mijn geliefde Zoon, in Wien ik mijn welbehagen gevonden heb!” (Matth. 3 : 16—17.)

Op dien zondelooze had de dood geen recht. „Zie, ik kom, om uwen wil te doen, o God!” (Hebr. 10 : 1—10) was de wonderbare verklaring, waarmede Hij deze wereld inkwam; en dit kenmerkt ieder woord, elke gedachte, alle daad vanaf Zijn geboorte te Bethlehem tot Zijn dood aan het kruis.

Zijn dood! mag de lezer wel met ons uitroepen.

Waarom is Hij gestorven, indien de dood geen aanspraak op Hem had? Op geen andere wijze kon de zonde worden weggedaan; slechts door de offerande van zichzelf kon dit geschieden! De dood van een onschuldige moest aan de eischen

van Gods gerechtigheid voldoen, „opdat Hij door den dood te niet zou doen dengene, die het geweld des doods, had, dat is den duivel.” (Hebr. 2 : 14.) Voor het geloof heeft Hij „den dood te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijheid aan het licht gebracht door het evangelie.” (2 Tim. 1 : 10.) Ja, de glansrijke dag zal aanbreeken, dat op grond dezer volmaakte offerande elke smet der zonde zal zijn weggenomen (Joh. 1 : 29), de werken des duivels verbroken zullen zijn (1 Joh. 3 : 8), de zonde niet uitgesloten, nieuwe hemelen en de nieuwe aarde gegrondvest zijn zullen, in dewelke gerechtigheid woont, waar geen zonde meer zijn zal.” (Openb. 21 : 1—4.)

Dat er een opstanding der dooden wezen zal, is duidelijk in de Schrift geleerd; en eveneens is het klaar en helder, dat het zal zijn een opstanding „*beiden van rechtvaardigen en onrechtvaardigen.*” (Hand. 24 : 15.) Deze uitspraak leert ons, dat de twee opstandingen verschillend in **karakter** zullen zijn, een feit, dat ook in Joh. 5 : 29 wordt vastgesteld: „En zullen uitgaan,

*die het goede gedaan hebben, tot de opstanding
des levens,
en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding
des oordeels.*”

Veel meer andere plaatsen der Schrift kunnen ten bewijze worden aangehaald, doch deze twee

zijn voldoende om aan te toonen, dat in de opstanding de dooden verdeeld zullen zijn in twee onderscheiden groepen, welker karakters lijnrecht tegenover elkaar staan: „de rechtvaardigen” en „de onrechtvaardigen,” „die het goede gedaan hebben” en „die het kwade gedaan hebben.”

We wenschen nu uw ernstige aandacht te vragen voor het gedeelte, waaruit het bovenstaande aangehaald is. De strekking is, dat men den Zoon eere verschuldigd is, gelijk men den Vader eeren moet. De Zoon was in deze wereld. „Het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond.” (Joh. 1 : 14.)

Hoewel in de gestaltenis Gods zijnde, aan God gelijk, ja God zelf, heeft Hij zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den menschen gelijk geworden.” (Fil. 2 : 6—7.) Verloor Hij daardoor ook maar iets van Zijn heerlijkheid? O, neen! Zedelijke heerlijkheid omgaf Zijn gezegenden Persoon; niet opgemerkt, voorwaar, door den natuurlijken mensch, wiens oog door Satan verblind en wiens geestelijk inzicht door de zonde verduisterd was; maar vreugdevol en met dankbaarheid erkend door allen, wier harten door de Goddelijke genade waren aangeroerd en wier oogen Goddelijke kracht geopend had. „En wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als eens eeniggeborenen van een vader.” (Joh. 1 : 14.)

Doch God heeft vastgesteld; „Allen zullen den Zoon eeren, gelijk zij den Vader eeren.”

Of hun oogen verblind zijn door den God dezer wereld, of wel geopend door den God aller genade, *allen* zullen den Zoon eeren. Op deze aarde was Hij veracht en verworpen, blootgesteld aan allen hoon en smaad en verguizing, die het menschelijke hart op Hem kon samenbrengen; evenwel, *alle* knie zal zich voor Hem buigen en *alle* tong zal belijden, dat Hij Heer is. (Fil. 2 : 10—11.)

In het gedeelte, dat wij beschouwen, wordt de gezegende Heer ons voorgesteld in twee karakters, en in beide wordt door ieder Hem eer betoond. In beide karakters, hetzij als *den Gever des levens*, hetzij als *den Uitvoerder des gericht*s wordt Hij geëerd. Men bedenke evenwel, dat men slechts op één wijze Hem ontmoeten kan, niet op twee.

Overdenken we de verzen 24—31 uit Johannes 5 zorgvuldig, dan merken we zulks onmiddellijk op.

In vers 24 worden ons van iederen geloovige drie dingen medegedeeld:

1. **Hij heeft het eeuwige leven.**
2. **Hij komt niet in het oordeel.**
3. **Hij is uit den dood overgegaan in het leven.**

We kunnen nu niet in den breede op dit belangrijke vers ingaan, doch willen de aandacht van onze lezers vestigen op het feit, dat de geloovige *nu* het eeuwige leven heeft, en niet behoeft

te wachten, tot hij sterft, om het te verkrijgen. Hij is verzekerd, dat God niet met hem in het gericht zal treden om zijn zonden en dat hij, hoewel „dood in zonden en misdaden,” is levend gemaakt, doordat hij gehoord heeft de stem des Zoons van God.

Doch niet allen hebben Zijn levenwekkende stem gehoord, velen hebben geleefd en zijn gestorven, en hebben eigendunkelijk zich doof gehouden. Zij hebben geweigerd den *Gever des levens* te eeren; zij zullen Hem *moeten* eeren als den *Rechter*.

„*Verwondert u daarover niet: want
de ure komt,
in welke allen, die in de graven zijn, zijn
stem zullen hooren.*”

Wat ook hun geestelijke toestand zijn moge in het uur huns doods, of zij gered of verloren, geloovig of ongeloovig geweest zijn, *allen* zullen Zijn stem hooren en uit de graven komen; maar tot welk een onderscheiden doeleinde staan zij op!

De een „*ten leven*,” de ander „*ten oordeel*.” Indien de lezer dit gewichtig onderwerp nog niet heeft overdacht, zal hij misschien vragen: „Worden niet beide klassen opgewekt ten oordeel?” „Waarom wordt de eene genoemd een opstanding des levens, en de andere een opstanding des oordeels?” Wees overtuigd, dat hier geen toevallige woordenverandering in het spel is; het is in schoone overeenstemming met de leer van het geheele Nieuwe Testament.

Voor den geloovige in Christus is
het oordeel voorbijgegaan;

het ligt reeds 1900 jaar achter zijn rug. Jezus, zijn gezegende Plaatsvervanger is voor hem den dood ingegaan, heeft het oordeel over zijn zonden gedragen en heeft hem nu aannemelijk gemaakt voor God. Ja, hij is zoo volkomen gerechtvaardigd van alles (Hand. 13 : 39), dat hij *nu* vrede met God bezit (Rom. 5 : 1) en de zekerheid, dat „er geen gedachtenis meer is van zijn zonden en ongerechtigheden.” (Hebr. 10 : 17.) Indien de geloovige bij mogelijkheid om zijn zonden in het gericht gebracht zou kunnen worden, dan zou het moeten zijn, omdat de waarde en kracht van Jezus' verzoenend werk, waardoor zijn zonden weggedaan zijn, in twijfel getrokken werd.

En dit is ten eenenmale onmogelijk!

Gode zij dank!

Indien vers 24 ons zegt, dat de geloovige het eeuwige leven bezit, wat zijn **ziel** betreft, zoo verzekert ons vers 29, dat in de opstanding zijn **lichaam**, uit het graf verlost, veranderd zal worden en in overeenstemming zal worden gebracht met de heerlijke plaats des levens en der heerlijkheid, waar hij nu door het geloof zoo gaarne in den geest vertoeft. Daarom wordt deze opstanding genoemd *de opstanding des levens*.

Doch hoe geheel anders is het voor den on-geloovige!

Het oordeel ligt voor hem! De stem die hem uit het graf opwekt, roept hem niet om in te gaan en te genieten de heerlijkheid als zijn verblijf, doch teneinde een oogenblik in Zijn verblindende stralen te staan als een beschuldigde voor de balie, om dan te worden geoordeeld voor al zijn zonden. Waar hij geleefd heeft en gestorven is, Christus verwerpende als den eenigen Heiland van zondaren en weigerend te vertrouwen op Zijn kostbaar bloed, de eenige verzoening voor de zonde, daar wacht hem in gerechtigheid te worden geoordeeld naar zijn zonden, om geworpen te worden in den poel des vuurs. (Openb. 20 : 11—15.)

We hebben derhalve duidelijk gezien, dat de beide opstandingen niet alleen in *karakter*, doch ook in *doel* zijn onderscheiden.

Misschien zal de lezer zeggen: „Ik stem toe, dat degenen, die zullen opstaan, in twee klassen verdeeld zijn, en zelfs de aangehaalde gedeelten schijnen te zeggen, dat het doel van de opstandingen verschillend is. Maar sluiten ze niet in, dat ze op hetzelfde oogenblik worden opgewekt?” „Er wordt immers gezegd: „de *ure* komt.”

In de voor ons liggende verzen spreekt de Heer tweemaal van „*ure*.” In geen van beide gevallen wordt een afgerond tijdperk van 60 minuten bedoeld, maar een uitgestrekte, hoewel begrensde tijdsperiode. In onze dagelijksche omgangstaal zijn we met dit gebruik van het woord *ure* vertrouwd geraakt.

Op het eerste gezicht zouden we kunnen denken, dat het woord „ure” uit vers 25 hetzelfde is als dat uit vers 28, doch ze zijn zeer verschillend. De „dooden” in vers 25 zijn niet fysiek dood, hun lichamen zijn niet in de graven. Zij zijn geestelijk en zedelijk dood.

Dit is duidelijk uit de bewoording: „De ure komt *en is nu.*” Deze ure, waarde lezer! is begonnen, toen onze gezegende Heer deze woorden sprak. Sinds dien tijd duurt zij nog immer voort, de dooden zielen worden nog levend gemaakt door de stem van den Zoon van God te hooren. Het schenken van geestelijk leven aan de *ziel* is het onderwerp van vers 25, en de opstanding des *lichaams* wordt behandeld in vers 28, en aangezien de opstanding des lichaams nog niet begonnen is, zijn de woorden „*en is nu,*” die gebruikt worden in vers 25, weggelaten in vers 28.

Hoe volmaakt is Gods Woord.

Maar we kunnen vragen: „Over welk een tijdruimte heeft die eerste ure zich uitgestrekt?” Zij is begonnen, toen Jezus deze woorden sprak en duurt nog steeds voort, zoodat ze reeds 1900 jaar voortduurt. Indien nu het woord „ure” in vers 25 een periode aanduidt van 1900 jaar en meer, welke reden mag er dan zijn den duur van hetzelfde woord in vs. 28 te beperken, en waarom kan het dan ook daar niet zulk een tijdruimte aanduiden? Indien wij geen verder licht hadden

over dit onderwerp, zou het onmogelijk zijn te zeggen, wanneer de twee opstandingen zullen plaats grijpen, terzelfder tijd of niet; doch uit het voorgaande kan in ieder geval duidelijk gebleken zijn, dat de *mogelijkheid* bestaat, dat de twee opstandingen gescheiden zijn door een lange tijdsruimte. Hoelang deze is, wordt duidelijk in een ander gedeelte der Schrift meegedeeld.

We willen ons nu bezighouden met een gedeelte, dat een waarheid bevat, die van de meest praktische beteekenis is in het leven en den dagelijkschen wandel des Christens. Natuurlijk stemt ieder toe, dat de opstanding een werk is van Gods kracht, niemand dan Hij kan den dooden leven geven. De mensch kan het leven zich of anderen benemen, hij kan het graf delven om er zijn doode in neer te laten; God kan en zal het openen, om er den doode uit te roepen. Maar is de opstanding der heiligen alleen een handeling van Gods kracht? Ja, doch uitsluitend? In Rom. 8 : 11 lezen we: „Indien de Geest van Hem, die Jezus uit de dooden opgewekt heeft, in u woont, zoo zal Hij, die Christus uit de dooden opgewekt heeft, ook uwe sterfelijke lichamen levend maken uithoofde van zijnen Geest, die in u woont.” De opwekking in de toekomst is voor den Christen verbonden met de tegenwoordige inwoning van den Geest Gods. Het is een opstanding in principe gelijk aan die van Jezus zelf en

dit kan alleen van de heiligen gezegd worden.*)

Een uitweiding over het gezegende onderwerp van de tegenwoordigheid van den Heiligen Geest zou ons te ver van ons onderwerp afvoeren, slechts willen we den lezer wijzen op een gevolg van zijn tegenwoordigheid, gelijk ons getoond wordt in vs. 23 van Rom. 8. „Maar ook wijzelve, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve zuchten in ons zelve, verwachtende het zoonschap:

de verlossing onzes lichaams.”

Nu is het de tijd van lijden voor het kind Gods; hij lijdt met Christus; weldra wordt hij met Hem verheerlijkt. Het tegenwoordige lijden en de verzuchtingen van heden zijn niet te vergelijken met de toekomstige heerlijkheid. Hij zal dan „den beelde des Zoons gelijkvormig zijn.” Evenwel nu hij wacht, houdt de Geest zijn gedachten en verlangen bezig met dat heerlijk oogenblik. Hij wacht niet een zoon Gods te worden. Nu doet de Geest hem reeds roepen: „*Abba, Vader*” (vs. 15); maar *hij verwacht als zoon Gods geopenbaard te worden*. De schepping zelve verbiedt reikhalzend dat oogenblik (vs. 19). Dan wordt zij vrijgemaakt van de slavernij der verderfelikheden tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods (vs. 21).

*) Dit slaat op de geloovigen der tegenwoordige bedeeling, d.w.z. op hen, die de gemeente vormen. De geloovigen van voor de uitstorting des Heiligen Geestes op den Pinksterdag hadden niet den Heiligen Geest *inwonende*. Het toont ons, hoe volkomen de Gemeente met Christus vereenigd is.

Dit is alles toekomstig; doch het geschiedt niet bij den dood, maar bij de opstanding. Bij den dood gaat het lichaam in verderf over, bij de opstanding verrijst het in heerlijkheid. In het voorbijgaan kunnen we nog opmerken, dat heerlijkheid in betrekking staat met het *lichaam*; *het is een groote dwaling te spreken van verheerlijkte geesten.*

Als de Christen sterft vaart zijn geest op om met Christus te zijn, hoewel zijn lichaam in het graf daalt. In dien toestand van volmaakte rust en geluk verwacht de geest de opstanding, als hij zal worden bekleed met een huis uit den hemel. (Lees aandachtig 2 Cor. 5 : 1—9.) Met andere woorden, des Christens hoop en verwachting zijn *niet met den dood, doch met de opstanding* verbonden.

Maar wanneer zal dit plaats vinden?

Voor een antwoord op deze gewichtige vraag slaan we te zamen 1 Kor. 15 op. Dit geheele hoofdstuk handelt over het onderwerp der opstanding; ten eerste van Christus, daarna van de heiligen. Die der goddeloozen wordt niet genoemd van begin tot eind. *)

Daar schijnen in Corinthe sommigen geweest te zijn, die zeiden, dat er geen opstanding was.

---

*) Op de opstanding der goddeloozen wordt zijdelings bedoeld in vs. 26. De dood wordt **te niet gedaan** na het duizendjarig rijk, als het oordeel wordt uitgesproken van af den grooten witten troon. (Openb. 20 : 12—15.) De dood wordt verslonden tot overwinning (vs. 54) bij de komst van Christus, voor het duizendjarig rijk begint.

(vs. 12.) Maar, zoo betoogd de Apostel, indien dit zoo ware, viel het geheele evangelie, de prediking ware ijdel, zij (de predikers) zouden valsche getuigen voor God bevonden worden, hun geloof zou ijdel zijn, „want indien Christus niet opgewekt is, zoo zijt gij nog in uwe zonden” (vs. 17). Met welk een klem betoogt hij de opstanding van Christus.

Indien Christus *niet opgewekt is!*

Hij zegt niet „Indien Christus niet gestorven ware.” De opstanding van Christus was het duidelijkste bewijs, niet alleen van het *feit*, dat Hij gestorven is, doch ook van de *waarde* van Zijn dood. Zij is de grond onzer redding en het fundament van onzen vrede. „Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking,” zegt dezelfde apostel. Mocht iedere lezer, wie ook, in staat zijn met gelijke zekerheid daaruit de gevolgtrekking te maken: „Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit geloof, *hebben vrede met God.*” (Rom. 5 : 1.)

„Maar nu, Christus **is op gewekt** uit de dooden.”

Dit is het bewijs, dat er een opstanding der dooden is. Doch niet alleen dit.

„Hij is de eersteling van hen, die ontslapen zijn.” *

---

*) „Ontslapen.” Dit woord gebruikt de Schrift voor den dood van een kind Gods. (Zie vers 51 en 1 Thess. 4 : 13, 14 en Joh. 11 : 11—15.) Het heeft alleen betrekking op het lichaam, de ziel slaapt nimmer. We willen doen opmerken, hoe klaar dit vers het bijzondere karakter bewijst van de opstanding der heiligen. Van wie is Christus de eersteling? Is Hij de eersteling der zondaren, die opstaan ten oordeel? Geenszins. De oogst moet hetzelfde karakter en dezelfde natuur hebben als de eerstelingen. Het is een opstanding des levens en der heerlijkheid, niet ten oordeel.

„Maar een iegelijk in zijne eigene orde; de eersteling Christus” — dit had 1900 jaar geleden plaats. Het was niet mogelijk, dat de *Heilige* door den dood gehouden werd; Hij was de eerste, die opstond uit de dooden.

„Daarna, die van Christus zijn, bij zijn komst” (vs. 23). „*Daarna*” — *bij zijn komst*” is het antwoord op: Wanneer zullen de heiligen opgewekt worden?

Bij de komst van Christus.

Moeten zij dan worden geoordeeld, om te zien of zij Hem toebehooren? Neen! *Omdat zij de Zijnen zijn*, worden zij opgewekt bij zijn komst. Zal dan worden uitgemaakt, of zij in heerlijkheid zijn zullen of niet? Neen! zij zijn *opgewekt in heerlijkheid* (vs. 43).

Let hierop, waarde lezer! Dezelfde handeling, die u, *indien gij mocht ontslapen*, uit de dooden opwekt, brengt u in de heerlijkheid. Eenmaal in heerlijkheid — 't is duidelijk — kan er geen sprake meer zijn van oordeel.

Heeft u „indien gij mocht ontslapen” verwonderd, lezer? Letten we dan op 1 Thess. 4: 16 en 17, waar we leeren, dat bij Jezus' komst twee dingen plaats vinden:

1°. „**de dooden in Christus zullen eerst opstaan.**”
(Let wel: niet de dooden *in hunne zonden*.)

2°. „**Wij, de levenden, die overblijven . . .**
zullen opgenomen worden den Heer .
tegemoet in de lucht.”

(Let wel: zij gaan niet eerst door den dood heen.)

Sommigen, die deze regelen lezen, zoowel als andere, die ook over 's Heeren komst handelen, denken, dat de dood bedoeld wordt. Zij zeggen: „Komt niet de Heer voor ons als de dood? Beschouwen wij één oogenblik' vers 16. Als een Christen sterft, gaat *hij tot Christus*. (Fil. 1:23.) Christus verlaat niet de heerlijkheid en komt niet in de wolken voor hem. In vs. 16 lezen we: „*De Heer zelf zal komen.*” Is de dood „de Heer zelf?” Komt de dood van den hemel met een geroep? En dan, ons vers spreekt niet over dood, maar over *opstanding*; niet van den tijd, dat het lichaam afdaald in den groeve, doch van het heerlijk oogenblik dat „de dooden in Christus zullen opstaan.”

Maar, zoo kan men voortgaan, lezen we dan niet onmiddellijk na de opstanding in 1 Kor. 15:24:

„*Daarna is het einde.*”

Sluit dat niet in, dat de opstanding der heiligen plaats vindt geheel aan het einde van de geschiedenis der wereld?

Op het eerste gezicht moge dat zoo schijnen, doch we dienen in gedachtenis te houden, dat de apostel hier geeft de *opvolging der gebeurtenissen*, meer niet. Hij behandelt niet *de tijdruimte*, die er tusschen die feiten verloopt. „*Daarna,*” lezen we in vers 23 en ook in vers 24, doch hoe spoedig, of wanneer „*daarna*” wezen zal, wordt niet gezegd.

Letten we er evenwel op, dat in vers 23 een tijdruimte van ruim 1900 jaren liggen tusschen de eerste en de laatste helft van dat vers. Hier beteekend „*daarna*” dus meer dan 1900 jaren. Waarom kan het dan in vers 24 niet evenzeer een tijdperk van langen duur aangeven? We nemen aan, dat de Christen-lezer tot op zekere hoogte vertrouwd is met de talrijke, nog onvervulde profetiën betreffende een toekomstigen tijd van ongeëvenaarde zegeningen op deze aarde.

Het Oude Testament geeft een overvloed van zulke voorzeggingen, en voorspelt ons in tintelende taal een zegenrijke periode, wanneer de kennis des Heeren de aarde bedekken zal, als de wateren den bodem der zee (Jes. 11). We kunnen geen verdere aanhalingen hier doen om over dit punt uit te weiden. We wilden eenvoudig de aandacht op dien toekomstigen tijd vestigen, welke wordt ingeleid door de wederkomst des Heeren ten oordeel en niet, zooals zoo dikwerf gedacht wordt, door de prediking des evangelies. „Wanneer uwe gerichten op de aarde zijn, zoo leeren de inwoners der wereld gerechtigheid,” (Jes. 26 : 9), zoo ook Psalm 96 en 98, die overvloeien van blijde voorzeggingen van dezen lichten en glorierijken dag. Beide Psalmen eindigen met deze woorden:

„Dat de hemelen zich verblijden, en de aarde zich verheuge . . . . . voor het aangezicht des

Heeren; want Hij komt, want Hij komt,
om de aarde te richten."

Niet alleen zal dezen tijd van aardschen zegen worden ingeleid met de komst des Heeren in gericht, maar hij zal ook geheel worden gekenmerkt door Zijn persoonlijke regeering. „Ziet, een Koning zal regeeren in gerechtigheid.” (Jes. 32 : 1.) „En de Heere zal tot Koning over de gansche aarde zijn.” (Zach. 14 : 9.) Deze en nog meerdere profetiën (zie psalm 72) moeten nog vervuld worden. Hij, die regeeren zal, is reeds in deze wereld geweest, doch Hij is verworpen en uitgeworpen. In plaats van een kroon droeg Hij een kruis, in stede van een troon ontving Hij een graf.

Nochtans: „zal Hij over het huis Jakobs Koning zijn tot in eeuwigheid en aan zijn koninkrijk zal geen einde zijn.” (Luk. 1 : 33.) Ja, de verachte en verworpen Nazarener moet heerschen, totdat hij al de vijanden onder zijn voeten gelegd heeft.” (1 Cor. 15 : 25.)

Doch als Hij regeert, zal hij niet alleen regeeren.

In Daniël 7 wordt ons de Zoon des menschen voorgesteld, komende op de wolken dss hemels tot den „Oude van dagen,” uit Wiens Hand Hij een koninkrijk en heerschappij ontvangt, hetwelk de plaats van alle andere koninkrijken zal innemen. Dadelijk daarna lezen we van de „heiligen der hooge plaatsen,” die van den Allerhoogste het koninkrijk ontvangen. (vs. 13, 14, 18 en 22.) We

worden vertroost met de belofte, dat „indien wij verdragen, wij ook met Hem zullen heerschen.” (2 Tim. 2 : 12.) En ten slotte lezen we in Openbaring 20 : 6: „en zullen met hem heerschen duizend jaren.”

Dit laatste is van zoo groot gewicht, dat we ernstig de aandacht van den lezer voor eenige oogenblikken hierbij willen bepalen. Hier wordt ons zoo duidelijk gezegd, hoe lang die regeering duren zal. Het zal zijn 1000 jaren. (Vandaar duizendjarig rijk.) Gedurende dien tijd zal Satan gebonden zijn in den afgrond (vs. 2), nog niet voorgoed geoordeeld en geworpen in den poel des vuurs (vs. 10), en Christus zelf moet regeeren met de heiligen, die leven en regeeren met Hem (vs. 4), niet geregeerd *door* Hem, maar heerschende *met* Hem. Wie zijn deze heiligen?

„Zij, die deel hebben aan de eerste opstanding.”

Indien dan deze heiligen met hem heerschen, dan moet het zijn na hun opstanding; derhalve ook na Zijn komst.

Zij worden opgewekt bij Zijn komst. Dus volgt hieruit, dat het duizendjarig rijk ligt tusschen vers 23 en 24 van 1 Cor. 15.

Doch, indien er een *eerste* opstanding is, zoo moet er ook een *tweede* wezen. Hoeveel jaren liggen tusschen deze twee opstandingen?

Duizend jaren.

„De overige der dooden werden niet levend, totdat de duizend jaren voleindigd waren.” (Openb. 20.: 5.) Niet alleen vinden we hier klaar en duidelijk de leer der twee opstandingen, doch we vinden ook den tijd, die er tusschen verloopt.

Gedurende de geheele periode van de regeering van Christus en Zijn heiligen, blijven de „overige der dooden” — dat zijn zij, die in hun zonden gestorven zijn — in hun graven. Aan het eind staan zij op, om geoordeeld te worden voor den grooten witten troon, om daar hun eindoordeel te ontvangen. Zij worden geworpen in den poel des vuurs. Hier dus de verdere bevestiging van hetgeen we reeds in Joh. 5 hebben opgemerkt.

Daar is verschil tusschen de eerste en tweede opstanding, wat het *doel* betreft.

De *eerste* opstanding is:

een opstanding des levens om te leven en te heerschen met Christus.

De *tweede* opstanding is:

een opstanding des oordeels om geoordeeld te worden voor den grooten witten troon, naar hunne werken.

Wie heeft aan de eerste opstanding deel?

We lezen in vers 4 het antwoord.

I. — „Ik zag tronen, en zij zaten daarop, en hun werd het oordeel gegeven.”

II. — „Ik zag de zielen dergenen, die om de

getuigenis van Jezus en om het Woord Gods onthoofd waren.”

III. — „En die het beest of zijn beeld niet hadden aanbeden,” enz.

Ten einde te verstaan, wie door deze drie klassen worden aangeduid, is het noodzakelijk een terugblik te werpen op het boek der Openbaring,

Aan Johannes wordt gezegd (Openb. 1 : 19):

Schrijf: I. „*Hetgeen gij gezien hebt.*”

II. „*Hetgeen is.*”

III. „*Hetgeen geschieden zal na deze dingen.*”

Hier hebben we een drievoudige verdeling.

Het eerste deel „hetgeen gij gezien hebt,” vinden we in hoofdstuk 1; het tweede „hetgeen is,” wordt behandeld in hoofdstukken 2 en 3. Hier vinden we een profetisch overzicht van de geschiedenis der kerk als verantwoordelijk lichaam voor Christus op deze aarde, vanaf de dagen van Johannes tot op de komst des Heeren, als wanneer de ware geloovigen zullen opgenomen en de belijders zonder meer uit Zijn mond gespuwd zullen worden. Het derde „hetgeen na deze dingen wezen zal,” is het onderwerp van behandeling in de hoofdstukken IV tot het einde.

Zooals we zeiden, geven hoofdstuk 2 en 3 ons de tegenwoordige geschiedenis van de Gemeente *op aarde*. De aarde is de sfeer in deze hoofdstukken. In hoofdstuk IV evenwel lezen we: een

deur was geopend *in den hemel* en we zien daar de gansche schaar van verlost en heerlijkheid. Algemeen wordt aangenomen, dat de vier en twintig oudsten symbolisch *al de verheerlijkte heiligen* aanduiden, die of opgewekt, of veranderd zijn bij Christus' komst. Ze sluiten al de Oud-Testamentische heiligen ook in, zoowel als de Gemeente. Zij zitten op „*tronen*” in volmaakte rust en vrede, alhoewel bliksemen en donderslagen van den troon Gods uitgaan. De oordeelen, die over de aarde uitgegoten worden, ontstellen hen niet. Zij zullen leven en heerschen met Christus: hen zien we in Openb. 20 : 4 als daar het eerst genoemd, zittende op tronen.

Tusschen hoofdstuk 3 en 4 heeft de komst van Christus voor de Zijnen plaats gehad, want in het derde hoofdstuk zien we ze op aarde en in het vierde in den hemel. Van hoofdstuk 6—19 is de aarde het tooneel van Gods handelingen en we vinden een korte, doch plechtige opsomming van al die oordeelen, die zullen uitgegoten worden tusschen 's Heeren komst *voor Zijn heiligen* in de lucht en zijn verschijning *met Zijn heiligen* op de aarde. (Hoofdst. 19 : 11—14.)

Deze oordeelen zijn in het begin verschrikkelijk, doch nemen in gestrengheid toe, tot het toppunt bereikt wordt bij de vernietiging van het Beest en de koningen der aarde met hun heirlegers, die door Hem verslagen en onder Zijn voeten ver-

treden worden als druiven in den wijnpersbak. Gedurende dezen tijd zal God met het Joodsche volk handelen. Dat volk zal in ongeloof zijn teruggekeerd in zijn land. Dan zal „het overblijfsel,” waarvan we zoo dikwerf lezen in de Psalmen en Profeten, geroepen worden een getuige voor God te zijn te midden van een afgefallen Christendom. Het kwaad, beteugeld door den Heiligen Geest in deze dagen, (2 Thess. 2 : 6 en 7), zal dan, als de Heilige Geest de aarde heeft verlaten met de opneming der ware geloovigen, tot zijn hoogtepunt rijzen, en het overblijfsel zal lijden onder weergaloozen folteringingen van de hand van den Anti-Christ en het Beest, of het herstelde Romeinsche Rijk. Met verdere schriftbewijzen kunnen we nu hierop niet ingaan; overvloedig is dit in vele geschriften geschied. We willen slechts den geest van onderzoek wakker roepen in het hart van iederen geloovige, die deze regelen leest en deze onderwerpen nog niet heeft overdacht.

In dezen tijd van verschrikkelijke kwelling worden de twee andere in Openb. 20 : 4 genoemde klassen van personen gemarteld, n.l. tusschen de opneming der geloovigen bij de komst van Christus en Zijn verschijning in hoofdstuk 19, onmiddellijk voorafgaande aan Zijn duizendjarige heerschappij.

De eerste klasse vinden we in hoofdst. 6 : 9—12, de tweede in hoofdst. 13 : 15. Ons wordt niet meegedeeld, *wanneer* zij opstaan, maar één ding

is zeker, zij maken deel uit van de eerste opstanding.

Soms wordt er gezegd, dat het leven en heerschen met Christus ziet op een herleving van de beginselen, waarvoor de Christenheid uit vorige eeuwen den brandstapel bekloem. Die herleving zou dan leiden tot de verbreiding van het evangelie door de geheele wereld en de bekeering der menschheid. Wie ook maar in de geringste mate vertrouwd is met de onderwijzingen van het Nieuwe Testament, zal deze verklaring geen oogenblik handhaven. In plaats dat het evangelie verbreid zal worden en de wereld bekeerd, zal het Christendom — en dan bedoelen we dat uitgestrekte systeem van godsdienstige belijdenis — snel komen tot een volkomen afval van Christus en de Waarheid. Zoo wordt ons geleerd in de Schrift. (Zie 2 Thess. 2; 1 Tim. 4 : 1—4; 2 Tim. 3 : 1—10 enz.) Het zal onvermijdelijk worden voortgestuwd door de vereenigde invloeden van wereldschgezindheid, ontrouw en priesterheerschappij in zijn ongunstigste beteekenis.

Daarenboven — hoe kunnen *beginselen priesters* voor God genoemd worden? (vs. 6.) Neen, geliefde lezer, de in vs. 4 genoemden zijn werkelijk *personen*, heerschende met Christus in de heerlijkheid der opstanding.

Maar aan het eind der duizend jaren wordt Satan losgelaten. Het hart van den armen mensch is

niet veranderd: het is bereid opnieuw zich tegen God te keeren (vs. 8 en 9). „Het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God,” en, tenzij wedergeboren, het zal zich zelfs in dien tijd tegen God in openlijk verzet openbaren. Moeten we nog opmerken, dat zij, die zich tot dezen laatsten krijg verzamelen tegen God, de niet-wedergeborenen zijn uit de menschen, die dan op de aarde gevonden worden?

Daarna wordt ons het oordeel voorgesteld over de dooden, die in hun zonden gestorven zijn, voor den grooten, witten troon. *Nadat* de heiligen verheerlijkt zijn, *nadat* zij hebben geleefd en geheerscht met Christus duizend jaren, *na* de eerste opstanding, ja,

na duizend jaren,

worden de *overige der dooden opgewekt.*

Een deel der dooden — „de dooden in Christus” — is reeds opgeroepen — duizend jaren vroeger; nu volgen de „overigen.” Zij staan

om geoordeeld te worden naar hunne werken.

Allen, die voor dezen troon staan, worden in den poel des vuurs geworpen.

„Dit is de tweede dood, de poel des vuurs” (vs. 14).

Aarde en hemel vlieden weg! Elk spoor der zonde is verdwenen! Daar zijn nieuwe hemelen en een nieuwe aarde! (Openb. 21 : 1.) De eeuwige toestand vangt aan.

God woont bij de menschen. (Openb. 21 : 1—6.)

Hij is alles in allen. (1 Kor. 15 : 28.)

Kort en zeer gebrekkig hebben wij deze hoogst belangrijke dingen besproken.

We vertrouwen, dat den Christen-lezer moge zijn gebleken dat:

er zijn twee opstandingen, die in karakter verschillen en ook in doel, en welke zullen plaats grijpen volgens een geheel verschillend beginsel en op geheel onderscheiden tijden.

Het is van zeer groot gewicht in deze dagen voor iederen dienstknecht van Christus „het woord der waarheid recht te snijden.” We willen met alle toegenegenheid des harten onze lezers opwekken, al hetgeen zij in het voorafgaande gelezen hebben, te vergelijken met den onfeilbaren gids des Woords. Moge het steeds meer de wensch onzes harten worden een oprecht gebruik te maken voor ons zelf van het woord des apostels: „Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijnen dood gelijkvormig wordende, of ik op eenigerlei wijze moge komen tot *de opstanding uit de dooden.*” (Fil. 3 : 10 en 11.) Wat Paulus verlangde, was een diepere kennis van den persoon van Christus en een volkomen gelijkvormigheid aan Zijn beeld in opstandings-heerlijkheid.

„Of ik . . . tot de opstanding *uit* de dooden moge komen,” niet louter *van* de dooden. Opstaan van den dood is geen *bijzonder* voorrecht, want — *allen* zullen opstaan.

Doch wat Paulus zocht, was dat bijzondere karakter der opstanding, in wezen gelijk aan die van Christus; n.l. een opstanding *uit het midden der dooden*, die hem verplaatsen zou in heerlijkheid, gelijk zijn Heer. Naar dezen vurig begeerden prijs strekte hij zich uit, en dien eindpaal haastte hij te bereiken in den wedloop; ten kostte van zichzelf, zelfs met gevaar van lijden en een martelaarsdood. Doch, wanneer zou hij dien bereiken? Bij zijn dood? Neen, slechts in de opstanding, wanneer zijn langverwachte Heer komen zal, die het lichaam zijner vernedering gelijkvormig maken zal aan het lichaam Zijner heerlijkheid. (Zie Fil. 3:20 en 21.)

Geliefde medegeloovige, moge deze gezegende hoop op gelijke wijze onze harten vervullen, ons leven verhelderen, onze geestkracht versterken voor en in Zijn dienst, totdat Hij komt!

DR. A. H. BURTON.

Heimwee-zang.

Wat ook het oog aanschouw' beneden,
't Is der verderfenis napij;
De gansche schepping zucht naar vrede,
Onz' openbaring maakt haar vrij.
Wij zuchten mee, zien vol verlangen
Naar U, o dierbre Jezus! ult.
Reeds hebben wij den Geest ontvangen,
Die met ons roept: „Kom tot Uw Bruid!”

Door U, o Jezus! is het leven,
d'Onsterfelijkheid aan 't licht gebracht;
Gij zult ons eens met eer omgeven;
Gij deelt met ons Uw troon en macht.
Is 't Vaderhuis dra onze woning,
Dan zullen wij U zelf daar zien,
En, bij het feest van onze kroning,
U onze dankbre hulde biën.

Die hope kan alleen ons geven
Volharding in den aardschen strijd.
Mocht onze blik steeds zijn geheven
Tot U, o Heer der heerlijkheid!
Versterk toch ons geloofsvertrouwen;
Gij gaaft Uw Geest ten onderpand;
't Geloof verwiss'le in aanschouwen,
Doe, Jezus! haast Uw woord gestand!

Israël, Gods volk.

In „Een woord vooraf” hebben wij beloofd o.m. over „het herstel van het volk Israël; — de komst van den Zoon des menschen op de wolken en wat die komst zal openbaren; — het duizendjarig rijk en de profetieën betreffende dat rijk, bij het licht van Gods Woord,” een en ander te schrijven.

In eenige op elkander volgende artikelen wenschen we inzonderheid over

Israël, Gods aardsche volk,
te handelen.

Om dit echter met vrucht te doen, meenen we dat het goed is, een blik te werpen op Israëls geschiedenis van zijn ontstaan af, opdat we daardoor meerder licht en inzicht verkrijgen mogen om de profetieën, die op dat volk betrekking hebben, te verstaan.

De lezer verwachte evenwel niet, dat we in alle bijzonderheden op de geschiedenis ingaan; — hoe gewichtig en onontbeerlijk voor den Christen wij haar ook achten, — maar, in overeenstemming met het doel van ons tijdschrift, wenschen we in groote trekken Gods leidingen met dit volk aan te geven, vanaf zijn ontstaan tot op de heerlijke en glorieijke toekomst, die dit volk te wachten staat: een toekomst, die onafscheidelijk verbonden is met de openbaring in heerlijkheid van onzen geliefden en

gezegenden Heer en Heiland, Jezus Christus, den verworpen en ter kruisdood verwezen „Koning der Joden;” — een toekomst, die op de meest luisterrijke wijze in het licht stelt, dat

„de genadegiften en de roeping Gods onberouwelijk zijn” (Rom. 11 : 29),

en ons met den apostel Paulus doet uitroepen: „O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennisse Gods! Hoe ondoorgrondeijk zijn Zijne oordeelen en onnaspeurlijk Zijne wegen! Want wie heeft den zin des Heeren gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven en het zal hem vergolden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.” (Rom. 11 : 33—36.)

ISRAËL, GODS VOLK.

I. *Zijn ontstaan.*

„Uw Maker is uw man, Heere der Heirscharen is Zijn naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des ganschen aardbodems genaamd worden.” (Jes. 54 : 5.) Met deze vertroostende en hartversterkende woorden spreekt God het „overblijfsel,” dat in de toekomst gevonden zal worden, toe, en verbindt Hij als het ware het

heerlijke einde aan het wonderbaar groote begin. „Voor een *kleinen oogenblik* heb Ik u verlaten; maar *met groote ontfermingen* zal Ik u vergaderen. In *eenen kleinen toorn* heb Ik mijn aangezicht van u *een oogenblik* verborgen; maar *met eeuwige goedertierenheid* zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de Heere, uw Verlosser.” (Jes. 54 : 7, 8.)

Waar moeten wij Israëls begin zoeken? *Bij God*. Door Wien heeft dit wonderbare en rijk gezegende, maar ook diep verdrukte en zwaar beproefde volk zijn ontstaan gekregen? *Door God*. En van Wien zal het straks, weder gezocht en met nieuwe zegeningen overladen, aan het hoofd der volken een plaats ontvangen? Wij mogen en kunnen andermaal antwoorden: *van God*.

Inderdaad, Israëls begin hebben wij te zoeken in God. „Hooft naar Mij, gij, die de gerechtigheid najaagt gij, die de Heere zoekt! aanschouwt den rotssteen, waaruit gijlieden gehouwen zijt, en de holligheid des bornputs, waaruit gij gegraven zijt. Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft: want **Ik riep hem**, toen hij nog **alleen** was, en **Ik zegende hem** en **Ik vermenigvuldigde hem**.” (Jes. 51 : 1 en 2.) Toen Abraham nog alleen was, wonende in Ur der Chaldeën kwam God en riep hem. (Gen. 12 : 1.) Hij moet *uit het midden* der afgodendienaars *uitgaan*, maar God „laat al de volken wandelen in hunne eigene wegen” (Hand. 14 : 16.), opdat zij

ondervinden zullen, hoe ver de mensch in eigen kracht en wijsheid het brengen kan; en Abram wordt door Hem geroepen, om hem en zijn nakomelingen tot dragers te maken van het heil, dat God wil openbaren. Het tijdperk van deze bijzondere voorbereiding des heils gaat van Abraham tot op Christus, en omvat 2000 jaren. In dit tijdperk had het van Abraham afstammende volk Israël de groote roeping, om den Brenger des heils, n.l. Christus, een plaats in de mensheid te bereiden. Israël zou de moederschoot worden, waarin Christus kon ontvangen worden. De beloften Gods aan Abraham luiden toch: „En in *uw* zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde.” (Gen. 22 : 18.) Uit Gal. 3 : 16 toont de Heilige Geest ons duidelijk aan, dat deze beloften op Christus zien: „Aan Abraham nu werden de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt *niet*: „En aan *de zaden*,” als van velen, maar als van eenen: „En aan *uw zaad*,

hetwelk is Christus.”

Toen Abraham, Israëls vader, en Sara, die henlieden gebaard heeft, door God in het land der Amoriëten gebracht werden, was de eerste 75 en de tweede 65 jaren oud. Zie Gen. 12 : 4 en 17 : 17. Vijf en twintig jaren, een vierde eener eeuw lang, heeft God gewacht met aan deze twee oudervreugde te bereiden. Het geloof van hen beiden werd beproefd, en de vervulling door God zou

des te heerlijker en wonderlijker aan het licht treden. Als alle hoop van 's menschen zijde vervlogen zal zijn, als de hoop der natuur geheel en al zal zijn geëindigd, als Abrahams lichaam „verstorven,” en het met Sara's moederschoot evenzoo gegaan was, heeft hij aan de belofte Gods niet getwijfeld, maar was hij ten volle verzekerd, dat hetgeen God beloofd heeft, Hij ook machtig is te doen. Abraham en Sara hadden het met **den Almachtige** te doen! En de Almachtige zou

het leven uit de dooden scheppen.

„Ik ben de Heere, uw Heilige; de **Schepper van Israël**, ulieder Koning.” (Jes. 43 : 15). God, „die de dooden levend maakt,” geeft Abraham den zoon der belofte,

Izak wordt geboren;

en Abraham en Sara is „een lachen” gemaakt. Dit is Izak, het „lachen,” dat God zich voorbehoudt over alle bedenkingen van ongeloofige, onverstandige menschen.

Later, als dezelfde Izak tot een jongeling zal zijn opgegroeid, wordt opnieuw dezelfde raad en handelwijze Gods geopenbaard, n.l., „leven uit den dood.” Opnieuw, en wel in de hoogste mate, zal God Abrahams geloof beproeven. Hij zeide: „Neem nu *uwen zoon, uwen eenige, dien gij lief hebt, Izak*, en ... offer hem tot een brandoffer.” (Gen. 22 : 2.) Is Abraham in deze beproeving bezweken? Neen, o neen! Hij, de uit Mesopo-

tamië geroepene, hij, de door God met den zoon der belofte gezegende, hij gehoorzaamde God, en hij wordt „een vriend van God.” (Jak. 2 : 23.) „Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de belofte aangenomen had, offerde zijnen eeniggeborene, aangaande wien gezegd was: „In Izak zal u het zaad genoemd worden,” overleggende, dat God machtig was, hem zelfs

uit de dooden op te wekken,

waaruit hij hem ook bij gelijkenis weder ontvangen heeft.” (Hebr. 11 : 17—19.)

Op veertigjarigen leeftijd, door de goede zorg zijns vaders en onder Gods wonderbare leiding, ontvangt Izak Rebekka, de dochter van Bethuël, den Syriër, uit Paddan-Aram, tot een vrouw. Doch hoe wordt ook nu èn het geloof van Izak, èn ook dat van Abraham op de proef gesteld! Abraham toch leefde nog, want hij is 175 jaren oud geworden, en dus was hij met Izaks huwelijk 140 jaren oud. „Rebekka was onvruchtbaar,” zoo lezen wij. Waar moet nu de vermenigvuldiging van zijn zaad van verwacht worden? *Van God, den Almachtige*, die de belofte geschonken heeft, welke door Abraham en Izak verwacht werd. En Izak bad den Heere zeer in de tegenwoordigheid van zijn huisvrouw . . . . . en de Heere liet zich van hem verbidden, zoodat Rebekka, zijn huisvrouw, zwanger werd.” (Gen. 25 : 21.) Hoe

wonderlijk is God in Zijn doen en in Zijn wegen! Twintig jaren lang wachten, eer er weder een lichtstraal doorbreekt door de donkere wolken van uitzien naar de vervulling der beloften Gods, en de vreugde van huwelijksgeluk. Aan Izak werden twee zonen geboren, tweelingen, en één van hen is de derde stamvader van het volk van God, van Israël. En niet de eerstgeborene wordt door God verkoren tot een aartsvader voor dat volk, waaraan hij zijn beloofde zegeningen zal schenken, en waaruit eenmaal de Christus, zoo-veel het vleesch aangaat, geboren zal worden! Neen, „opdat het voornemen Gods naar verkiezing blijven zou, niet uit werken, maar uit de roepende,” werd tot haar (Rebekka) gezegd: „de meerdere zal den mindere dienen;” gelijk geschreven staat: „Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat.” (Gen. 25:23; Mal. 1:2 en 3; Rom. 9:11—13.) Ja, Gods eeuwige liefde, Gods vrije genade komt hierin duidelijk aan het licht.

Zestien eeuwen later, als de nakomelingen van Jakob, God, „den Springader des levenden waters” verlaten hebben, laat de Heere door Maleachi hen hooren: „Ik heb u liefgehad.” — En wat is dan hun vermetel vragen? — „Waarin hebt Gij ons liefgehad?” — „Was niet Ezau Jakobs broeder?” spreekt de Heere; „nochtans heb Ik Jakob liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat, enz.” — Ezau, die volgens het recht van den eerstgeborene de

stamvader van Israël behoorde te zijn, is door God ter zijde gesteld geworden, en Jakob in zijn plaats met dit voorrecht gezegend. En dit niet, nadat zij eenige jaren op de aarde als menschen leefden, neen, vóór de kinderen geboren waren, „en niets goeds en kwaads gedaan hadden,” toen heeft God Jakob de eerste en Ezau de tweede plaats gegeven. Is dit niet een bewijs voor Jakobs zonen van Gods eeuwige liefde? Hoe treurig en diepbedroevend was alzoo de openbaring in Maleachi's dagen, waar zij den Heere de vraag durfden doen: „*Waarin* hebt Gij ons liefgehad?”

Maar ook komt zoo klaar en duidelijk Gods vrije genade te voorschijn in den persoon en in het leven van Jakob. „In moeders buik hield hij zijn broeder bij de verzenen,” (Hos. 12 : 4); poogde hij alzoo de eerste te zullen zijn; en dit karakter van zichzelf er bovenop of vooruit te werken heeft hij geopenbaard tot aan de beek Jabbok. Het eerst in zijn leven komt dit uit in de woorden tot zijn broeder: „Verkoop mij op dezen dag uwe eerstgeboorte.” (Gen. 25 : 31.) Ten tweede, dat hij in de plaats van Ezau, zijn vader bedriegende, den zegen, aan het eerstgeboorterecht verbonden, over zich laat uitspreken.

Zoo hij maar stil en afhankelijk van God, Diens tijd afgewacht had, hoe zou hij voor veel moeite en leed gespaard zijn gebleven! Zijn door hem bedrogen vader heeft hij niet eer ontmoet, als om diens

lichaam te begraven. Zijn moeder, die hem boven Ezau liefhad, en die hem ten kwade steeds raadde, heeft hij na zijn bedrog niet meer gezien. Voor Ezau vluchtende, komt hij bij zijn oom Laban in Paddan-Aram. „Jakob vlood toch naar het veld van Syrië, en Israëel diende om een vrouw, en hoedde om een vrouw,” (Hos. 12 : 13.) Hoe werd hij daar behandeld, zooals hij zelf gehandeld heeft! God liet dit alles toe, om zijn vrije genade te doen ondervinden aan Jakob, en haar te openbaren voor allen, die zoo zeer ook aan die genade behoefte hebben.. „Welgelukzalig is hij, die den God Jakobs tot zijne hulpe heeft, wiens verwachting op den Heere, zijnen God, is.” (Ps. 146 : 5.)

Na twintig jaren in dienst van zijn oom Laban geweest te zijn, en waar zijn loon tienmaal door Laban veranderd is geworden, vlucht hij met zijn geheele bezitting en komt hij aan den Jabbok. God kwam Laban tegen om Jakob geen kwaad te doen; en waar deze huiswaarts gekeerd is, zal *Godzelf* nu met Jakob beginnen te handelen.

De schrik slaat hem om het hart, waar hij verneemt, dat zijn broeder Ezau met vierhonderd man hem tegemoet komt. Hij maakt een geschenk voor Ezau, om hem daardoor met zich te verzoenen. Vijfhonderd en tachtig stuks groot en klein vee zendt hij vóór zich henen, als geschenk voor Ezau. Daarna laat hij zijn knechten en maagden met al het vee over de beek gaan, gevolgd door

zijn vrouwen en kinderen. „*Doch Jakob bleef alleen over.* Toen worstelde een Man met hem. „Bij den verkeerde bewijst gij u een worstelaar.” (Ps. 18 : 27.) Deze verwingt hem zijn heup, breekt zijn kracht en tevens zijn eigen-ik en eigenwil, en geeft hem daarna, als hij zich nog slechts smeeënd aan Hem vast kan klemmen, een nieuwen naam. „Uw naam zal voortaan niet Jakob heeten, maar Israël, want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de menschen, en hebt overmocht.” In zijn woorden: „Ik zal u niet laten gaan, tenzij dat gij mij zegent,” ligt zijn volmondige erkentenis van overwonnen te zijn, en wordt dit door den Heere, *de Man, die met Jakob worstelde*, als een vorstelijk gedrag aangemerkt. Uit den hiel-houder maakt de Heere een vorst Gods (Israël); Jakob, een man met vele gebreken en met een bedrieglijk karakter, heeft God gezien van aangezicht tot aangezicht, en hij roept uit:

„*mijne ziel is gered geweest.*”

Welk een groote, wonderbare genade!

Lezer! hebt gij u ook reeds door God laten overwinnen?

De Drie-Eenige God heeft drie aartsvaders verwekt voor Zijn verbondsvolk. In **Abraham** heeft Hij *Zijn levenscheppende kracht* geopenbaard; — in **Izak** zien wij *het leven uit de dooden*; — en in **Jakob** Gods *eeuwige liefde en vrije genade*, of, gelijk een ander zegt:

„In Abraham vinden wij ons *de verkiezing* voorgesteld; in Izak *het zoonschap*, de aanneming tot zoon van den uitverkorene; in Jakob ten slotte, *Gods tucht*, Zijn leidingen met allen, die Hij tot zonen aanneemt.”

Deze drie, Abraham, Izak en Jakob, vormen den stam op de wortelen van den (olijf)-boom van het getuigenis, hetwelk God op deze aarde verwekt heeft.

(Wordt vervolgd.)

D. R.

---

* * *

De komst des Heeren.

(Vervolg van bladz. 44.)

III. *De Gemeente opgenomen in den hemel vóór de oordeelen komen.*

„Omdat gij het woord Mijner volharding bewaard hebt, zoo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over het geheele aardrijk komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen.” (Openb. 3 : 10.)

In enkele algemeene opmerkingen vooraf hebben we gezien, dat de Schrift klaar en duidelijk onderscheid maakt tusschen de komst des Heeren *vóór* en die *met* de Zijnen. Ook wezen we er reeds op, dat de Heer met de Zijnen komen zal om te oordeelen. Over die komst des Heeren ten oordeel wordt op verschillende plaatsen in de

Schrift gesproken. De profeten des Ouden Verbonds wijzen menigmaal op „den dag des Heeren.” We wenschen slechts enkele aanhalingen te laten volgen. Zoo zegt ons Judas vers 14 en 15: „En ook *Henoch*, de zevende van Adam af, heeft van dezen (nl. de goddeloozen, zie vers 4, 8, 10. 13) *geprofeteerd*, zeggende: Zie, de Heer is gekomen met Zijne heilige duizendtallen, om gericht te houden . . . .”

In Zach. 14 wordt ons eveneens over Jezus' komst ten oordeel gesproken. We lezen daar: „En de Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen die Heidenen . . . en Zijne voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg . . . ; dan zal de Heere, mijn God, komen, en *al de heiligen met U*, o Heere!” (vers 1—6).

En Paulus spreekt over dien dag in den tweeden brief aan de Thessalonikers volgenderwijze: „ . . . . wraak nemende over hen, die God niet kennen, en over hen, die het evangelie onzes Heeren Jezus Christus niet gehoorzamen; die tot straf zullen leiden het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid Zijner sterkte; wanneer Hij komen zal om verheerlijkt te worden in zijne heiligen en bewonderd te worden in allen, die geloofd hebben (want onze getuigenis aan u is geloofd geworden) in dien dag” (hoofdstuk 1 : 8—10).

Vele plaatsen zouden nog kunnen aangehaald

worden, doch uitvoerig zal, zoo de Heer wil, over dien dag des Heeren afzonderlijk gehandeld worden, naar het woord der Redactie in n°. 1.

Wanneer nu de Heer met de Zijnen, met Zijn Gemeente, komen zal op deze aarde om gericht te oefenen, dan is het duidelijk, dat de Zijnen eerst met den Heer vereenigd worden in den hemel om Hem uit den hemel te volgen naar deze aarde, ten einde getuigen te zijn van het rechtvaardig oordeel, dat Hij zal uitvoeren, om daarna deel te nemen aan Zijn heerlijke regeering op deze aarde gedurende het duizendjarig rijk. De Gemeente des Heeren Jezus zal dus niet door de oordeelen behoeven heen te gaan, die over deze aarde komen.

Met een enkel woord willen we die oordeelen wat nader aanduiden. Allereerst wijzen we dan op de oordeelen, die ons beschreven worden in het boek der Openbaring, en wel in de hoofdstukken 6—19.

Deze oordeelen komen over deze aarde bij het *openen der zegelen*, bij het *blazen der bazuinen* en bij het *uitgieten der schalen of fiolen*. Deze oordeelen nemen steeds in hevigheid toe, doch tevens de goddeloosheid en de hardheid des harten van hen, die *op de aarde wonen*. Tijdens deze oordeelen, die slechts een voorbereiding zijn voor het groote oordeel, dat de Heer Jezus rechtstreeks zal uitvoeren, zijn er heiligen op de aarde. Doch wie zijn die heiligen? Behooren ze tot de

Gemeente van Jezus Christus? De vraag is niet: Behooren zij Christus toe, of zijn ze behouden? Neen, de vraag is slechts: maken zij deel uit van de Gemeente, die het lichaam van Christus is? En dan willen we in het kort daarop een tweevoudig antwoord geven. Het eerste antwoord is, dat zij *op de aarde* zijn en dus geen deel uitmaken van de verheerlijkte Gemeente, die reeds in den hemel is. In hoofdstuk 6 roepen deze heiligen, nadat het vijfde zegel geopend is: „Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerscher! oordeelt en wreekt gij ons bloed niet van hen, die op de aarde wonen?” En het antwoord luidt, dat „zij nog een kleinen tijd rusten zouden. totdat ook hunne medeslaven en hunne broeders. die gedood zouden worden, evenals zij, voltallig zouden zijn” (vers 10—12). In Openbaring 4 en 5 zien wij de Gemeente in den hemel. Zij omringt den troon van God. Rondom den troon Gods staan vier en twintig tronen, en op die tronen de heiligen met gouden kronen op hun hoofden, in witte kleederen gekleed, den lof des Scheppers, des almachtigen Gods, bezingende. Vol aanbidding buigen zij zich neder voor het Lam, den Leeuw uit den stam van Juda en den wortel Davids, en zij zingen: „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en dankzegging.”

Ten tweede worden die heiligen, die tijdens de

oordeelen op de aarde zijn, gekenmerkt door hun woorden. Zij roepen de wraak van den heiligen en waarachtigen Heerscher over hun vijanden in. Zij zijn Joden, die Jehova getrouw blijven tot in den dood toe. Zij willen den antichrist, den „Mensch der zonde,” den grooten tegenstander van Christus, niet aanbidden. Hun dood is kostelijk in de oogen des Heeren (Ps. 116 : 15). Met de verzegelden uit Openb. 7 vormen zij dat getrouwe overblijfsel uit Israël, dat in lijdzaamheid wachten moet, tot de „Zon der Gerechtigheid” en met Hem „de morgen zonder wolken” aanbreekt. (2 Sam. 23 : 4). Evenwel zij spreken niet de taal der Gemeente. Deze bidt niet om wraak. Zij is bijeenvergaderd in den welaangenamen tijd, den tijd der genade. Voor haar was de regel: „Hebt uwe vijanden lief.”

Gezegende wetenschap! De Gemeente is in rust als de bliksemen en donderslagen van den troon Gods uitgaan. Dat is, als de oordeelen verschrikking en ellende brengen over deze zondige aarde. Dan zitten de heiligen op tronen, of, als zij zich verheffen, dan is het om God te prijzen en het Lam; of, in aanbidding zich neer te werpen. Zij verheerlijken God ook naar aanleiding Zijner openbaring in gericht. „Wij danken U, Heer, God, Almachtige, die is, en die was, dat Gij uwe groote kracht hebt aangenomen, en hebt geheerscht.” (Openb. 11 : 17.) Zoo spreken „de vier en twin-

tig oudsten, die voor God zitten op hunne tronen” (vers 16).

O, daar in den hemel wacht die Gemeente nog een heerlijke ure. Zij zal zich toebereiden en bekleed zijn met fijn lijnwaad, blinkend en rein. En waartoe? De bruiloft des Lams zal komen. De Gemeente zal de vrouw des Lams zijn. Zóó wordt ze straks in den hemel gezien. Wat zal het voor Christus zijn, die ure! Met Zijn bloed heeft Hij de Gemeente Zich ten eigendom verworven. Hier beneden is zij onbekend en ongeëerd. Evenwel, zij wordt door Hem geleid en bewaard. Christus zal Zijn troon voor een wijle verlaten en Zelf zal Hij de Gemeente tot Zich nemen. In de lucht, ontheven aan het gewoel der wereld, opgevoerd van deze zondige aarde, zal zij, de geliefde Bruid van Christus, haar Buidegom ontmoeten. Daar heeft de vereeniging plaats. En daarna — onze ziel springt op van vreugde bij de gedachte er aan — daarna leidt Christus Zijn Bruid in het *Vaderhuis* binnen. Daar aanbidt zij! Daar bewondert zij den raad en de wegen Gods! Daar wacht ze op de ure des brutoftsmaals.

Als die heerlijke ure voorbij is, staat Christus op van Zijn troon; dan wordt de hemel geopend en Hij, die genaamd is Getrouw en Waarachtig, daalt neer, gevolgt door de heirlegers, die in den hemel zijn. Hij komt dan als Rechter, en verdelgt met den adem Zijns monds Zijn tegenstan-

ders. Hij voert Israël — het getrouwe overblijfsel — in de ruimte, en aanvaardt Zijn gezegende regeering.

Dan vinden we de heiligen, die geleden hebben en om het getuigenis ter dood gebracht zijn, weder terug. „En ik zag tronen . . . en ik zag de zielen dergenen, die om de getuigenis van Jezus en om het woord Gods onthoofd waren, en die het beest of zijn beeld niet hadden aanbeden, en het merkteken aan hun voorhoofd niet ontvangen hadden; en zij leefden en heerschten met Christus duizend jaren.” (Openb. 20 : 4).

Alzoo, we hebben een onbelemmerd uitzicht naar den hemel. Daar zijn wel *vele teekenen*, die „*den dag des Heeren*,” de komst van Christus op aarde *ten oordeel* moeten voorafgaan. De Thessaloniërs hadden niet noodig, dat hun aangaande dien dag geschreven werd. De apostel had hen onderwezen en zegt: „Maar wat de tijden en de gelegenheden betreft, broeders! zoo hebt gij *niet noodig*, dat u geschreven worde. Wat voor hen evenwel van het grootste belang was, evenals ook voor ons, dat was, dat zij het onderscheid in het oog hielden tusschen dien dag, die als een dief de slapende wereld overvallen zal en de komst van Jezus voor Zijn Gemeente.

De dag des Heeren komt als een dief in den nacht. Die van deze wereld zijn, slapen den slaap der zonde en roepen: Vrede en zekerheid. Maar eensklaps licht de dag, en het verderf valt op hen!

Doch wij, die Christus toebehooren, zijn „des daags.” We zien op naar den hemel. Jezus zal komen en de Zijnen opnemen. Hij bewaart de Zijnen voor het oordeel. Want wat zal het zijn, wanneer de verzoeking komen zal over degenen, die op de aarde wonen, als de Gemeente in den hemel is! Welk een ure. O, geliefde medegeloovige, ge zult *uit* die ure worden bewaard. In deze ure niet komen. Dan zijt gij in den hemel, als die ure aanbreekt. Vergelijk deze uitdrukking met het woord uit Joh. 12 : 27. Daar vinden we eveneens *uit* de ure: „Wat zal ik zeggen? Vader! verlos mij *uit* deze ure? Maar daarom ben ik in deze ure gekomen.”

Dierbare Heiland! Gij waart in lijden, gingt in den dood! Door U is het, dat Uw Gemeente bewaard wordt uit de ure der verzoeking!

We behoeven dus niet op teekenen te zien om daarnaar Jezus' komst te berekenen. Hij kan *heden* komen. Het uitzicht is onbelemmerd.

Vatten we nu in een enkel woord samen, wat we aangaande de komst des Heeren reeds opmerkten, dan is het:

1°. dat de verwachting van Jezus, den Zoon Gods, uit de hemelen, het kenmerk is van den geloovige in Christus. Niet naar den dag des gerichts ziet hij uit. Neen, naar de komst van den Hemelschen Bruidegrom!

2°. dat elke geloovige in Christus zeker weet,

dat allen, die van Christus zijn, ook de ontslapenen, den Heer bij Zijn komst tegemoet gevoerd zullen worden. Daar is dus een oogenblik, dat *de geheele Gemeente* op aarde *voltallig* zijn zal.

3°. dat de komst van het Hoofd der Gemeente, van den verheerlijkten Christus, om Zijn Gemeente in den hemel in te voeren, *aan de oordeelen voorafgaat*. Hij bewaart de Zijnen uit de ure der verzoeking.

Laat ons allen naar Hem uitzien. „Kom, Heer Jezus!” zij elken dag onze bede.

J. T.

De afval en de Antichrist.

Dat niemand u op eenigerlei wijze misleide! „want die dag komt niet, tenzij eerst de afval gekomen zij, en geopenbaard zij de mensch der zonde, de zoon des verderfs.” (2 Thess. 2 : 3.) Wanneer de apostel hier van „den afval” spreekt, zoo meent hij daarmee niet het meer en meer om zich grijpend verderf der christenheid, maar hun volkomen verloochenen van alle christelijke grondslagen in de laatste dagen. Deze afval zal niet hier en daar intreden, zooals het verval zich heden kenmerkt, doch de ontelbare massa der belijdende christenheid zal zich daaraan overgeven. Wellicht zullen na de opneming der geloovigen in den hemel

de uitwendige vormen der christenheid voor een tijdlang nog gehandhaafd worden, doch wee die landen, waar het christendom gekend is en het licht der goddelijke waarheid geschenen heeft! De afval zal zich verrassend snel uitbreiden en een afschrikwekkende gestalte aannemen. De aanbidding Gods, den Vader in Christus Jezus, moet wijken voor de aanbidding van den Satan, het dier en den valschen profeet (Openb. 13 : 4—8). Petrus beschrijft in zijn tweeden brief *het verderf* des christendoms in de laatste dagen (2 Petr. 2); Judas gaat in zijn korten brief echter nog een schrede verder en teekend met scherp uitgedrukte bewoordingen den *afval* der christenheid.

Vragen we nu, wanneer deze volkomen afval zal aanvangen, zoo is het antwoord:

na de opneming der gemeente in den hemel
en

vóór de dag des Heeren aanbreekt.

Overwegen we hier zorgvuldig de eenvoudige bewijsvoering van den apostel.

Hij troost de verontruste Tessalonikers met „de toekomst onzes Heeren Jezus Christus en onze vergadering tot Hem,” (vs. 1) en bewijst daardoor tegelijkertijd, dat „de dag des Heeren” nog niet daar is. Ze hadden in geen enkel opzicht reden door de vervolgingen van joden of heidenen geschokt te worden of verschrikt. De Heer was nog niet gekomen en hun „vergadering tot Hem” had

nog niet plaats gevonden. Daarom kon ook onmogelijk „de dag des Heeren,” waarmee de oordeelen in betrekking staan, reeds gekomen zijn.

Het tweede bewijs van den apostel is zoo mogelijk nog vaster en meer afdoend. Eer deze verschrikkelijke dag komt, moet te voren de afval gekomen, en de *mensch der zonde, de zoon des verderfs*, m. a. w. *de antichrist* geopenbaard zijn. Wel zullen, wanneer de dag des Heeren komt, zoowel de afgefallen christenheid als de antichrist de bijzondere voorwerpen van het Goddelijk gericht zijn, doch de afval moet eerst volkomen zijn en de mensch der zonde moet eerst openbaar zijn geworden. Vatten wij des apostels bewijsvoering nog eens kort samen, dan luidt deze:

de dag des Heeren is nog niet „tegenwoordig,” eerstens, omdat de Heer nog niet gekomen is en wij nog niet tot Hem vergaderd zijn; ten anderen, omdat de afval en de mensch der zonde nog niet geopenbaard is.

Een zorgvuldige overdenking van ons hoofdstuk zal nog andere eveneens gewichtige bewijsgronden voor de juistheid van het boven aangevoerde aanwijzen.

Het is zeer belangrijk de verschillende namen en de beteekenis, die Gods woord den antichrist geeft, op te sporen en te onderzoeken.

1. **De antichrist.** Dit woord vinden we uitsluitend in de brieven van den apostel Johannes.

Het wijst ons op het godsdienstig karakter van hem, die èn den Vader èn den Zoon loochend. (1 Joh. 2 : 18 en 22; 2 Joh. : 7.)

2. **De mensch der zonde.** Elke vorm der goddeloosheid zal zich volkomen in een *mensch* openbaren. De zonde zal tevens samengevat worden in een mensch, dat is in *den mensch der zonde*. (2 Thess. 2 : 3.)

3. **De zoon des verderfs.** Hierin wordt zoowel zijn verschrikkelijken oorsprong, als zijn ontzettend einde aangegeven. (2 Thess. 2 : 3.)

4. **De wettelooze.** Hij is de verpersoonlijking van *den eigen wil*, en is de zuivere tegenstelling van Hem, die nimmer Zijn eigen wil zocht, maar altijd deed, wat den Vader welgevallig was. (2 Thess. 2 : 8.)

5. **Een ander beest met twee hoornen**, aan die van een lam gelijk. Hij is in zijn macht en karakter een nabootsing van Christus, wijl „hij hoornen heeft, gelijk een lam;” en hetgeen hij laat hooren is de uitdrukking van een satanischen invloed: „hij spreekt als een draak.” (Openb. 13 : 11—16.)

6. **De valsche profeet.** Een titel, die zijn boozen invloed op het afvallige Israël uitdrukt, wijl hij zich valschelijk voorwendt de mond Gods te zijn. (Openb. 16 : 13; 19 : 20.)

7. **Een dwaze en nietige herder.** In plaats van de kudde te weiden. zal deze herder, die

wegens de verwerping van Jehovah, den *waren Herder en Koning*, over Israël verwekt zal worden, de kudde gruwelijk behandelen. Evenwel, het zwaard (*het oordeel*) zal over zijn beruchte macht en inzicht komen, „over zijn arm en over zijn rechteroog; zijn arm zal ten eenenmaal verdorren, en zijn rechteroog zal ten eenenmaal donker worden.” (Zach. 11 : 15, 17.)

8. **De koning.** Deze titel duidt zijn koninklijk karakter in Palestina aan. (Dan. 11 : 36.)

Overdenken we tenslotte nog met een enkel woord het verschrikkelijk einde van den antichrist. In 2 Thess. 2 : 8 lezen we dat de Heere Jezus *hem verteren zal met den adem Zijns monds*, en **te-nietdoen door de verschijning Zijner** komst. Het 19de hoofdstuk van de Openbaring levert ons nog eenige bijzonderheden met betrekking tot zijn eindoordeel. Daar lezen we in het 20ste vers: „En het beest werd gegrepen en met hetzelfde *den valschen profeet*, die de teekenen voor zijn aangezicht gedaan had, waardoor hij verleidde hen, die het merkteeken van het beest ontvangen hadden, en die zijn beeld aanbaden — levend worden die beiden geworpen in den poel des vuur, die met zwavel brandt.”

Ook in het Oude Testament vinden wij op verschillende plaatsen van het schrikkelijk eindoordeel van den antichrist gewag gemaakt. En daarvan willen we nog aanvoeren: „Want Tofeth is van

gisteren bereid; ja, hij is ook voor den koning bereid. (Zie Daniël 11 : 36.) Hij heeft hem diep en gewijd gemaakt, het vuur en hout van zijnen brandstapel is veel: de adem des Heeren zal hem aansteken als een zwavelstroom." (Jes. 30 : 33.)

Op den Heer wachten.

Hetgeen de geloovigen behoort te karakteriseeren is niet een louter vasthouden aan de leer van de wederkomst des Heeren, maar een dagelijksch wachten op Hem. Hun zielen behooren zich te bevinden in den toestand van een bestendige verwachting van Hem, Hem te zien, bij Hem en Hem gelijk te zijn. Niet alleen, omdat de wereld, die vijandig tegenover ons staat, het oordeel tegemoet snelt. We hebben genade ontvangen om te wachten op Hem, die ons gered heeft, om dan volkomen te erkennen, wat Hij in Zijn kostelijke persoon voor ons is. Het oordeel is niet het voorwerp onzer hoop en vreugde, zooals eenmaal voor de heiligen, die zich tijdens de groote verdrukking op aarde bevinden zullen. Zij bedrijven vreugde, wanneer het oordeel wordt uitgevoerd, gelijk we lezen in Jesaja 30 : 32: „En alwaar die gegrondveste staf zal doorgegaan zijn ... daar zal men met *trommelen en harpen* zijn.”

Ons deel is veeleer eenvoudig op den Heer te wachten. De gansche wandel en het karakter van een geloovige hangt daarvan af, of hij zijn Heer

verwacht. Ieder zal het aan den geloovige moeten kunnen zien, dat hij met deze wereld niets gemeen heeft, dan alleen er door te gaan; dat wij niets in haar bezitten en dat wij ons bekeerd hebben van de afgoden tot God, om den levenden en waarachtigen God te dienen, en Zijnen Zoon uit de hemelen te verwachten." (1 Thess. 1 : 9, 10.) Tot deze hoop waren de Thessaloniërs bekeerd geworden; waar zij een wereld toebehoorden, die Gods Zoon verworpen had, daar moesten zij zich van deze afgoden afwenden, om „den levenden God te dienen en Zijnen Zoon uit de hemelen te verwachten."

Wat ik al mijn lezers recht dringend op het hart wil binden, is het persoonlijk wachten op den Heer; niet het kennen alleen van de leer Zijner wederkomst, maar het ware, *dagelijksche* wachten op Hem. Waarin ook de wil des Heeren besta, in elk geval behoort het mijn wensch te zijn, dat Hij mij bij Zijn komst getrouw vindt, om dien te volbrengen. Doch dat is niet de gewichtigste vraag. Deze is veel meer: *wacht ik op Hem dag aan dag?* In 1 Thess. 2 wordt deze hoop op de wederkomst van Christus met *den dienst* in verbinding gebracht: »Want welke is onze hoop, of blijdschap, of kroon des roems, zijt gij het ook niet voor onzen Heere Jezus bij Zijne komst?» (vs. 19.) In dat oogenblik zal Paulus het loon van zijn dienst voor de heiligen ontvangen.

Voorts wordt in het derde hoofdstuk die hoop verbonden met *onzen wandel*, als een aansporing tot heiliging. „Opdat Hij uwe harten versterke om *onberispelijk* te zijn *in heiligheid* voor onzen God en Vader bij de komst van onzen Heere Jezus met al Zijne heiligen.”

Eindelijk wordt in het volgend hoofdstuk *de leer der hoop* ontvouwd en ook medegedeeld *den aard en wijze harer vervulling*. »Want de Heer zelf zal met een geroep, met de stem eens aartsengels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en de dooden in Christus zullen eerst opstaan, daarna zullen wij, de levenden, die overblijven, te zamen met Hem in wolken opgenomen worden den Heer tegemoet in de lucht; en aldus zullen wij altijd met den Heer zijn.” (1 Thess. 4 : 16, 17.) We zien uit deze woorden, hoe de wederkomst van den Heer als elk oogenblik kunnende plaats vinden, den geloovigen voor oogen stond. Paulus zegt: „**wij, de levenden, die overblijven.**” Waarom: „**wij?**” Omdat hij destijds de wederkomst verwachtte. Hij was „gelijk aan menschen, die op hunnen heer wachten.” (Luk. 12 : 36.) En verloor hij dit karakter, omdat hij gestorven is, vóór de wederkomst des Heeren? Neen, in het geheel niet! Hoewel Petrus een openbaring ontvangen had, dat „de aflegging zijns tabernakels haast zijn zou,” zoo heeft hij nochtans dagelijks den Heer verwacht. Dit was toen zijn karakter, en dit zal het ook zijn, als

de Heer komt. Hij zal door den dood niets verliezen, ook dit karakter niet. „En zijt gij gelijk aan menschen, die op hunnen heer wachten!” (Luk. 12 : 36.)

De apostelen en geloovigen wachtten destijds gelijk knechten, die aan de huisdeur staan, opdat zij, wanneer de Heer klopt, dadelijk bereid zijn Hem te openen. Dit is natuurlijk een beeld, maar daarin ligt de tegenwoordige kracht der verwachting uitgedrukt. Waardoor is het verval en het verderf zoo spoedig de gemeente binnengedrongen? Omdat zij begonnen is te zeggen: „Mijn heer vertoeft te komen;” doch „welgelukzalig die slaven, welke de heer, als hij komt, wakende zal vinden.” (Luk. 12 : 37.)

„Dat uwe lendenen omgord zijn, en de lampen brandende.” De kleederdracht van den tijd vereischte het kleed op te schorten en de lendenen te omgorden, wilde men kunnen dienen. Zoo behooren ook wij onze kleederen niet los te laten hangen, m. a. w. onze gedachten, gevoelens en genegenheden niet te laten afvoeren, maar steeds tot dienen bereid zijn met welopgeschorte kleederen en brandende lampen. Dit is begrijpelijkerwijze geen toestand van rust, integendeel, het is een buitengewoon vermoeiende zaak: een langen, duisteren nacht aldoor te waken. Doch in den geest van ons dienen moeten hart, genegenheden, gedachten, gevoelens en wenschen steeds omgord zijn. Het vereischt een wezenlijke inspanning, het

vleesch niet te veroorloven zijn eigen weg te gaan. Het is somtijds een verlichting, al is het ook maar voor een oogenblik, dit het vleesch te veroorloven; slechts, wanneer het geschiedt, dan zullen we ook stellig, evenals de tien maagden, inslapen. Immers, gelijk de maagden zich met de olie in haar lampen neervlieden om te slapen, zoo kunnen ook wij met den Heiligen Geest in onze harten insluimeren. Doch welgelukzalig alle knechten, die de Heer wakende zal vinden! De Heer roept ons als 't ware toe: „Nu is het aan u omgord te zijn, in liefde te dienen en te waken; maar, wanneer Ik wederkom, dan staat het aan Mij, Mij te omgorden en nader te komen en u te dienen.” (Luk. 12 : 37.) Gij hebt nu in het midden der boozen wel noodig omgord te zijn en te waken, doch, wanneer het booze geoordeeld en weggedaan is, dan moogt gij uitrusten van uw arbeid. Eenmaal aangekomen in het huis des Vaders, kunt gij u nederleggen en de rust genieten. In die gezegende plaats van reinheid en heiligheid kunt gij uw kleederen lang uit laten hangen, uw genegenheden, gedachten en gevoelens den vrijen loop laten, zonder bevreesd te zijn ze te bezoedelen.

J. N. D.

Israël, Gods volk.

(Vervolg van bladz. 123.)

De Verlossing.

Het was zonder twijfel voor Jakob een zeer zware strijd, een „alles opgeven,” waar hij het land Kanaän verlaten moest. Hij verreilde „met al wat hij had, en hij kwam te Ber-Seba.” (Gen. 46:1.) Op de grens gekomen, ziet hij nu achter zich het land, dat God aan Abraham, Izak en ook aan hem beloofd heeft. Het land, waarin Zijn vaders geleefd en gewoond hebben, gestorven en begraven zijn. Het land, waar zijn geliefde Rachel, „aan den weg van Efratha,” begraven ligt. Hoeveel en velerlei zal in het gemoed van den 130-jarigen Patriarch zijn omgegaan! En nu te Ber-Seba gekomen, offert hij offerande „aan den God zijns vaders Izaks,” en wordt het door God gekend en verstaan, welke gevoelens het hart van Zijn dienstknecht vervullen. „De God aller vertroosting” (2 Kor. 1:3), komt Jakob hier vertroostend en bemoedigend tegen, door „in gezichten des nachts” tot hem te spreken, en hem te zeggen: „Ik ben die God, uws vaders God; *vrees niet af te trekken naar Egypte*, want Ik zal u aldaar tot een groot volk zetten. *Ik zal met u aftrekken naar Egypte*, en Ik zal u doen *weder optrekken, mede optrekkende* en

Jozef zal zijne hand op uwe oogen leggen. Toen maakte zich Jakob op van Ber-Seba." (Gen. 46: 1—5.) „En Jakob kwam af in Egypte." (Hand. 7: 15.)

God zou Zijn lankmoedigheid den Amorieten nog ruim twee eeuwen betoonen, en in dien tijd tevens een snellen voortgang maken, om de nakomelingen van Abraham, Izak en Jakob te doen vermenigvuldigen. De inwoners van Kanaän volhardten onder Gods verdraagzaamheid in hun zonden en boosheid, terwijl Hij zich zegenend betoont aan den Egyptenaar om den wille der zonen Jakobs, in en door „den afgezonderden zijner broederen," nl. Jozef, den Zafnath-Paänéah (Redder des volks) van Faraö. Hoe wonderbaar groot en rijk in openbaring en werken is God! Terwijl de bewoners van het land der erfenis de maat hunner ongerechtigheden vol maken, is God bezig Jozef te verhoogen, Jakobs zonen te verzorgen en te doen toenemen „in een land, dat het hunne niet is," en hierdoor een begin te maken met de „grootte verlossing" (Gen. 45: 7) Zijns volks.

Met de verlossing uit „den ijzeroven," uit Egypte (Deut. 4: 20), begint eigenlijk de geschiedenis van Israël, als volk.

Jakobs zonen, die eerst hun broeder Jozef verkocht en tegenover hun vader hem „als door een wil dier verscheurd" hadden gehouden, werden door bitteren nood gedrongen tot den door hen

gehaten Jozef te gaan om spijs te koopen. De door zijn broeders lang vergeten en door vader Jakob dood gewaande Jozef, was in Egypte tot de hoogste eer gestegen. Jakobs zonen komen om spijs van hem te *koopen*, en hij *geeft om niet* uit zijn groote voorraadschuren, waar hij hun geld in eens ieders zak deed terugkeeren. Zij herkennen in „den heer van dat land” hun broeder Jozef niet; maar Jozef kende hen en „gedacht aan de droomen, die hij van hen gedroomd had.” (Gen. 42 : 9.) Zoo is het nu ook met de Joden tegenover den Heere Jezus; Hij, die door hen gehaat, verworpen, gedood en uit het hart vergeten is, Hij is door God gemaak tot „een Heer en tot Christus” (Hand. 2 : 36); „want er is geen onderscheid tusschen Jood en Griek, want dezelfde *Heer van allen* is rijk over allen, die Hem aanroepen; want een iegelijk, die den naam des Heeren zal aanroepen, zal behouden worden.” (Rom. 10 : 12 en 13.)

„En de tweede maal werd Jozef door zijn broeders herkend; en het geslacht van Jozef werd aan Faraö openbaar.” (Hand. 7 : 13.) Dit geslacht, of deze familie, bestond toen uit vijf-en-zeventig zielen; en in twee eeuwen is het vermenigvuldigd tot een volk van twee-en-een-half millioen zielen! „Toen nu de tijd der belofte, die God aan Abraham beloofd had, genaakte, *wies* het volk en *vermenigvuldigde* in Egypte, totdat een ander koning over Egypte opstond, die Jozef niet gekend had.”

(Hand. 7:17 en 18.) Deze monarch, die Jozef niet gekend had, had ook geen kennis aan God, en nog minder aan Gods beloften en Diens voornemens. Hij is het instrument des Satans, en staat met al zijn kracht God tegen. Waar God vermenigvuldigt, wil hij, vreezende dat de Hebreëen hem, na kort of lang, te machtig zullen worden, het zaad van Abraham, Izak en Jakob uitroeien. Alle zonen, die geboren worden uit de Hebreënnen, moeten bij de geboorte gedood worden, is zijn bevel aan de vroedvrouwen. Satan is sterk, maar God sterker. Het bevel van Faraö was met klem en nadruk aan de vroedvrouwen; maar de vreeze Gods werkte toch bij deze vrouwen meer gezag uit. „God bouwde de huizen der vroedvrouwen dewijl zij Hem vreesden,” en „het volk vermeerderde en werd zeer machtig.” (Exod. 1:20, 21.)

Waar dit niet de gewenschte uitwerking had, daar werd een nieuwe en meer algemeene proclamatie uitgevaardigd. „Toen gebod Faraö aan *al zijn volk*, zeggende: Alle zonen, die geboren worden, zult gij in de rivier werpen, maar al de dochteren in het leven behouden.” (Exod. 1:22.) Welk een bange, benauwde tijd was het toen voor de kinderen Israëls! Ja, inderdaad, het was een tijd van zware verdrukking en bitteren nood!

„In welken tijd Mozes werd geboren, en hij was uitnemend schoon” (Hand. 7:20), hetgeen letterlijk

wil zeggen: „schoon voor God.” Door het geloof hebben zijn ouders hem drie maanden lang verborgen; daarna hun kind in een van biezen gevlochten kistje in den Nijl geplaatst, zoodat hun zoontje nu dáár is, waar Faraö het reeds drie maanden vroeger had willen hebben. Maar niet de wateren des doods, doch de armen van Faraö's dochter zullen den kleinen Hebreëer omvatten! God regeert; God waakt; God redt! De moeder, die afstand van haar kind gedaan heeft, ontvangt haar lieveling weêr terug, doordien Mirjam de prinses een vrouw wist aan te wijzen om haar vondeling te zoogen. Moeder Jochébed wordt de min en eerste opvoedster van het „voor God schoone kind,” waar de dochter van den dwingeland zegt: „Neem dit knechtje heen, en zoog het mij, en ik zal u uwen loon geven.” (Exod. 2:9.) Hoe heerlijk en treffend schoon en rijk heeft God het geloof van Amram en Jochébed beloond!

Faraö's dochter, die hem uit het water getogen heeft, neemt haar pleegzoon Mozes; en deze Mozes zal in Gods hand de verlosser straks zijn van het verdrukke Israëel, zwoegende onder de lasten van Egypte's koning. Hij wordt „onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren,” en als hij den mannelijken leeftijd van veertig jaren bereikt heeft, staat voor hem een weg open tot den hoogsten rang, en eer en rijkdom. Lacht hem dit toe? Streelt dit zijn zinnen? Wordt hij tot dit alles aange-

trokken? Neen! — „Door het geloof weigerde Mozes, toen hij groot geworden was, een zoon van Faraö's dochter genoemd te worden, verkiende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben, achtende *de versmaadheid van Christus* grooteren rijkdom, dan de schatten van Egypte; want hij zag op de belooning.” (Hebr. 11:24—26.) En waar hij dit in praktijk wilde brengen, ging hij den eersten keer zijn broeders, de dienstbare en zwaar belaste Hebreërs, „bezien.” „En ziende iemand onrecht lijden, beschermde hij hem, wreekte hem die overlast leed, en versloeg den Egyptenaar. En hij meende, dat zijn broeders zouden verstaan, dat God hun door zijn hand verlossing geven zou; maar zij verstonden het niet.” (Hand. 7:24 en 25.)

Is ook Christus niet den eersten keer door „zijn broederen,” het volk der Joden, verworpen? En hebben de Joden niet Stephanus, Jakobus en anderen gedood, en dezen Hem achterna gezonden met de boodschap: „Wij willen niet, dat deze koning over ons zij!?” (Luk. 19:14.) Maar nà veertig jaren komt *dezelfde* Mozes, eertijds door de Hebreëen niet gekend maar verworpen; en zoo zal nà de opneming der Gemeente, Christus voor Israël terugkomen; *dezelfde Christus*, door hen eens ter kruisdood veroordeeld. Als de joden Hem dan zullen zien, en „iemand tot Hem zegt: Wat zijn

deze wonden in uwe handen?" zoo zal Hij zeggen: „Het zijn de wonden, waarmede ik geslagen ben, in het huis mijner liefhebbers." (Zach. 13 : 6.)

Mozes vlucht naar Midian. Op den dag, dat hij er aankomt, moeten de dochters van Jethro naar den waterput gaan, en moeten de herders haar van daar verdrijven, en daardoor wordt Mozes den weg geopend ook in het verre land voor de verdrukten op te komen. Letten we hierop! En in dezen weg wordt de voorname hoveling een herder, en schoonzoon van Jethro, den priester in Midian, en bovenal door God geoefend en bekwaam gemaakt om de verlosser, leidsman en wetgever van Israël te worden.

Na veertig jaren in Midian te zijn geweest, verscheen hem de Engel des Heeren in de woestijn in een brandenden braambosch. Wonderbaar gezicht! Wonderlijke beteekenis! Waarom in een verachten, nederigen braambosch, waar noch dadels noch vijgen groeiden, maar wel scherpe doornen? Waarom? Ja, waarom heeft God een der kleinste en meest verachte volken der aarde uitverkoren, opdat Hij aan en in hetzelfde Zijn heerlijkheid openbaren zou? *Omdat Hij God is, en geen mensch.* Omdat *Zijn* gedachten hooger zijn, dan die *des menschen* en *Zijn* wegen hooger dan *onze* wegen. Weer veertig jaren later, aan den oever der Jordaan, hooren wij Mozes het volk betuigen: „De Heere heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om

uwe veelheid boven alle andere volken: want gij waart het weinigste van alle volken; maar

omdat de Heere ulieden liefhad, enz.

(Deut. 7:7 en 8.) Dit is de bron, de oorzaak en de beweeggrond van Gods handelwijze met Israëel, en met ieder menschenkind in het bijzonder.

God gedacht aan Zijn verbond, hetwelk Hij met Abraham, Izak en Jakob opgericht heeft; aan Zijn belofte vierhonderd-en-dertig jaren te voren Abraham toegezegd; en nu Hij in den brandenden braambosch aan Mozes verschijnt, is het oogeblik aangebroken om te vervullen, wat wij in Gen. 15:13 en 14 lezen: „Toen zeide Hij tot Abraham: Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken vierhonderd jaren. Doch Ik zal het volk ook rechten, hetwelk zij dienen; en daarna zullen zij uittrekken met groote have.”

De braambosch brandt, doch wordt niet verteerd; Israëel was in allerlei benauwdheid en verdrukking, doch bleef bestaan; en nu zal God, die in een vuurvlam zich aan Mozes openbaart, Zijn volk uit de verdrukking verlossen. God heeft de ellende Zijns volks *gezien*; hun geschrei *gehoord*, hun smarten *bekend*. Hij is *nedergekomen* om Zijn volk te *verlossen* en het *op te voeren* uit Egypte.

Hoe had Israëls verlossing nu plaats? **Israëel wordt door den Heere verlost.** God zal Zijn

eer aan geen ander geven. Wat had Mozes er dan bij te doen? Moest hij van de krachtigste en meest strijdbare mannen zijns volks een leger verzamelen, en hen in het geheim oefenen in het gebruik van gesmokkelde wapenen, tot op den dag dat de nationale verheffing en afwerping van het Egyptische juk zou aanbreken? Zond de Heere hem tot de machtige vijanden of naburen van Egypte om een verbond te sluiten, opdat zij op het beslissend oogenblik den koning vrees zouden aanjagen door demonstraties te land of ter zee? Of moest hij wellicht aan het hof, onder de kennissen zijner jeugd aanhangers trachten te winnen, fijne diplomatische draden spinnen, komplotten smeden en een omwentelingspartij vormen? O, neen, niets van dat alles! De Heere God doet het zonder bondgenooten, legermachten of een omwentelingspartij. Het zal zijn: „**Ik ben de Heere!** en Ik zal ulieden *uitleiden* van onder de lasten der Egyptenaars, en Ik zal u *redden* uit hunne dienstbaarheid, en zal u *verlossen* door een uitgestrekte arm, en door groote gerichtten. En Ik zal ulieden *tot mijn volk aannemen*, en Ik zal u *tot een God zijn*; en gijlieden zult erkennen, dat **Ik, de Heere**, uw God ben, die u uitleidt van onder de lasten der Egyptenaren.” (Exod. 6:5 en 6.)

Toen Mozes den eersten keer met de blijde boodschap kwam, die God hem aan zijn broederen

opdroeg, heette het: „Doch zij hoorden naar Mozes niet vanwege de benauwdheid des geestes, en vanwege de harde dienstbaarheid.” (Exod. 6 : 8.) Bij Faraö vond hij natuurlijk nog veel minder gehoor. Er was, naar den mensch gesproken, totaal geen hoop. Had Israël hem nu nog maar ter zijde gestaan! Maar alles, wat Mozes' eerste zending tot Faraö uitwerkte, was steeds toenemende verdrukking, hooger en nood. Maar zóó moest het gaan. En zóó zal het ook nog eens komen. De zwaarste beproeving staat Israël nog te wachten. Lees Matth. 24 : 15—28; Mark. 13 : 14—23; Luk. 21 : 25—28; Openb. 6 : 9—11. De gruwelijkste tegenstander van Gods aardsche uitverkoren volk, staat nog te komen; maar „de Heer Jezus zal hem verteren met den adem Zijnsmonds, en te niet doen door de verschijning Zijner komst.” (2 Thess. 2 : 8.) Israëls grootste jammer gaat zijn onmiddellijke verlossing vooraf.

Dit zal in de toekomst zoo zijn, en zoo was het ook in het verleden. De verlossing kwam. De eene plaag volgt de andere op, en God neemt een aanvang om „het volk te redden, hetwelk zij dienden.” (Gen. 15 : 14.) Onder de eerste drie leed Israël ook mede. Ook hun aanvankelijk ongeloof werd gestraft. Daarna echter luidt het: „Ik zal te dien dage het land Gosen, waarin mijn volk woont, afzonderen, dat dáár geen vermenging van ongedierte zij, opdat gij weet, dat Ik de Heere, in het

midden dezes lands ben. En Ik zal een verlossing zetten tusschen mijn volk en tusschen uw volk." (Exod. 8 : 22 en 23.) Daarop komen ongedierte, pestilentie, zweren, hagel, sprinkhanen en duisternis over gansch Egypteland, drie dagen; „maar bij al de kinderen Israëls was het licht in hunne woningen." (Exod. 10 : 23.) Welk een Goddelijke afzondering! Geen onreinheid bij of over het volk van den reinen en heiligen God; en geen duisternis in het midden van hen die God toebehooren, die „Licht is, en in Wien gansch geen duisternis is." (1 Joh. 1 : 5.)

Na de negende plaag zal Israëls God „Faraö's eerstgeboren zoon, en alle eerstgeborenen in Egypteland, dooden, om *Zijn zoon, Zijn eerstgeborene, Israël*" de verlossing, de volkomen verlossing van uit zijn harde slavernij, aan te brengen. Lees: Exod. 4 : 22 en 23. Alle eerstgeborenen in Egypte liggen op den dag van Israëls verlossing, door den dood verstijfd, ter neder. De verderver heeft hen allen getroffen. „Maar bij alle kinderen Israëls heeft niet een hond zijn tong verroerd." (Exod. 11 : 7.) God heeft opnieuw een afzondering gemaakt. Nu niet tusschen duisternis en licht, maar tusschen *dood* en *leven*. Op grond waarvan? Op grond van *het geslachte paaschlam*, en door middel van *het bloed aan de zijposten en bovendorpel*. Wonderbaar middel! Voorbijgaan (Pascha) van het oordeel des doods op grond van het bloed!

„Wanneer Ik het bloed zie, zal Ik *lied*
lieden voorbijgaan.” (Exod. 12 : 13.)

Op Gods „voorbijgaan” in het oordeel, wat den Egyptenaar trof, kan Israëls Exodus (uittocht) volgen. Zijn harde en lange slavendienst wordt betaald met goud en zilver. „Egypte was blijde, als zij uittrokken, want hunne verschrikking was op hen gevallen.” (Ps. 105 : 38.)

En op den uittocht volgt de doortocht; de doortocht door de Roode Zee, de wateren des doods. Zijn zij door *het bloed van het paaschlam* beveiligd geworden voor het oordeel, dat in Epypte werd uitgevoerd; hun volkomen verlossing van uit Faraö's macht zal God hen aanbrengen in een weg, die door den dood tot het leven voert. „Faraö met zes honderd uitgelezene wagens, ja al de wagens van Egypte, en de hoofdlieden over die allen” (Exod. 14 : 7), verdronken in de zee, waardoor Israël droogvoets doorgegaan was. En in de woestijn Sinaï aangekomen, stond het volk Israëls als uit de dooden opgestaan. „Zij waren allen onder de wolk, en zij zijn allen door de zee doorgegaan, en allen tot Mozes gedoopt in de wolk en in de zee.” (1 Kor. 10 : 1 en 2.) Faraö en zijn keurbende verdronken. De Israëlieten geen slaven meer! Neen, zij zijn verlost, volkomen verlost en bevrijd van Egypte! Zij zijn nu een *verlost volk; een volk door God verlost!* En daarom is het zoo schoon, treffend schoon, wat wij in Exod. 14 : 31

lezen: „Israël zag de groote hand, die de Heere aan de Egyptenaren bewezen had; en het volk *vreesde de Heere, en geloofde in den Heere, en aan Mozes, Zijnen knecht.*”

Is het wonder, dat bij zulk een aanblik van Goddelijke verlossing, Mozes en de kinderen Israëls het lied der verlossing aanheffen? Een verlost volk kan zingen van verlossing, en den Heere verhoogen en prijzen over Zijn wonderdaden. Ja, zelfs het zwakke, de vrouwen, voorgaan door Mirjam, roepen het uit: „Zingt den Heere, want Hij is hoogelijk verheven! Hij heeft het paard met den ruiters in de zee gestort!” (Exod. 15 : 21.)

De geschiedenis van Israëls verlossing is tegelijk ook een profetisch beeld van de verlossing in de toekomst. In Openb. 15 : 2 vinden wij „Israëls getrouw overblijfsel, de 144000 uit Openb. 7 : 4—8 en 14 : 1, aan de glazen zee (met vuur gemengd, als een beeld van het oordeel der loutering), en zij zingen het gezang van Mozes, den dienstknecht Gods, en het gezang des Lams. Zij bezingen de liefde Gods, de wegen Gods, de heerlijkheid van God, dingen die geopenbaard zijn geworden in zijn oordeelen, en die vereenigd aanschouwd worden in het kruis van Christus. „Groot en wonderbaar zijn Gods *werken*, rechtvaardig en waarachtig zijn Gods *wegen!* (Openb. 15 : 3.) *Dan* zal het zijn: „Hij heeft Mozes zijne

wegen bekend gemaakt, den kinderen Israëls zijne daden" (Ps. 103 : 7); en „Hij heeft den hoorn Zijns volks verhoogd, den roem al Zijner gunstgenooten, der kinderen Israëls, des volks, dat *nabij Hem* is. Hallelujah!" (Ps. 148 : 14.)

(*Wordt vervolgd.*)

D. R.

---

* * *

De Rechterstoel van Christus.

Want wij allen moeten **geopenbaard** worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegenlijk ontvange, wat in het lichaam geschied is, naar hetgeen hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad (2 Cor. 5 : 10).

Het is volkomen in overeenstemming met de Schrift, dat de geloovige nimmer geoordeeld wordt voor zijn zonden. Onwedersprekelijk blijkt dit o.a. uit Joh. 5 : 24: Voorwaar, voorwaar zeg ik u: wie mijn woord hoort, en gelooft Hem, die mij gezonden heeft, die **heeft** het eeuwige leven, en **komt niet in het oordeel**, maar is uit den dood overgegaan in het leven. Even waar is het evenwel, dat de geloovige geopenbaard moet worden voor den rechterstoel van Christus.

Het is van gewicht op te merken, dat de Geest

Gods hier *niet* zegt: Wij moeten allen *geoordeeld* worden. Dit zou in tegenspraak zijn met de hierboven aangehaalde tekst uit het evangelie van Johannes, en de Geest van God is nimmer in tegenspraak met zich zelve. De apostel zegt: „Wij allen moeten *geopenbaard* worden voor den rechterstoel van Christus;” d. w. z. alles, wat wij hier gedaan hebben, zal daar in het licht worden gebracht, en we zullen beloond worden of verlies lijden, al naar wij hebben gedaan, hetzij goed, hetzij kwaad.

Dan behoeft niet eerst beslist te worden, waar wij de eeuwigheid zullen doorbrennen, en of wij aanspraak hebben op den hemel of niet. Zeker niet! De geloovige weet nu, zonder eenigen twijfel, dat hij de eeuwigheid met Christus zal doorbrennen in heerlijkheid. Letten we op het eerste vers van 2 Cor. 5: „Want wij weten, dat, zoo ons aardsche huis dezès tabernakels afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis, niet met handen gemaakt, een eeuwig, in de hemelen.” Met andere woorden gezegd, wij, Christenen, hebben *nu* de volkomen zekerheid van een eeuwigheid in hemelsche heerlijkheid. „Daarom hebben wij altijd *goeden moed.*” (vs. 6.)

En in plaats van te moeten wachten tot den rechterstoel, teneinde te weten, of wij aanspraak op den hemel hebben, behooren wij ten allen

tijde „den Vader te danken, die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis der heiligen in het licht.” (Coll. 1 : 12.) Doch, kan men vragen, maakt dit vertrouwen ons niet zorgeloos in onzen wandel hier beneden?

Verre van dat! Waar Christus zoo veel geleden heeft ten onzen behoeve, om ons de hemelsche heerlijkheid te kunnen verschaffen, zal dit ons uitdrijven om ons te beijveren om, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, hem welbehaaglijk te zijn. (vs. 9.) En alsof deze beweegreden niet in zich zelf genoegzaam ware, wordt er aan toegevoegd: „wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus.” Alles komt daar in het licht: hebben we voor ons zelve geleefd, we zullen verlies lijden; doch, indien we door de genade Gods, gezocht hebben om voor Christus te leven, dan zullen we belooning ontvangen.

Doch de lezer merkt misschien op: „Ik heb altijd gedacht, dat wij geopenbaard moesten worden voor Christus' rechterstoel, om te zien uitgemaakt, of we in den hemel zouden zijn of niet.” In geen geval. Op het oogenblik, dat een Christen sterft, vaart zijn geest op om met Christus te zijn, terwijl zijn lichaam in het graf daalt. Of met de woorden van ons hoofdstuk, hij is „uitwonende uit het lichaam,” en „inwonende bij den Heer,” (vs. 8); of, gelijk Paulus zegt, dat hij ver-

langde om „ontbonden te worden en *met Christus* te zijn.” (Fil. 1 : 23.) Zoo sprak ook de Heer tot den moordenaar aan het kruis: „Heden zult gij *met mij* in het Paradijs zijn.” (Luk. 23 : 43.) Indien nu Paulus, en de moordenaar, en al de heiligen Gods, die sinds het kruis van Golgotha gestorven zijn, met Christus geweest zijn, 1800 jaar of minder, is het dan mogelijk, dat zij die plaats van volmaakte zegening zullen verlaten om te worden geoordeeld, ten einde uitgemaakt worde, of zij recht hebben daar te zijn of niet? Immers neen!

„Maar, zoo zegt weer een ander, het zijn de zielen, die met Christus zijn, terwijl daarentegen de lichamen in de graven zijn; kan dan de opstanding geen verschil maken?”

Laat ons zien, wat God daarvan zegt. Het 15de hoofdstuk van den *eersten* brief aan de Corinthen houdt zich van het begin tot het eind bezig met de kwestie der opstanding; ten eerste, met die van Christus, daarna met die der Zijnen. Er waren blijkbaar eenige valsche leeraars te Corinthe, die de geloovigen trachtten te overtuigen „dat er geen opstanding was.”

Dientengevolge geeft de Geest van God door den apostel Paulus

**zeven verschillende bewijzen voor de
opstanding van Christus.**

1. „de Schriften”: „opgewekt naar de Schriften.”
2. „Kefas” zag hem, daarna
3. „de twaalven.”
4. „vijfhonderd broederen op eenmaal.”
5. „Jakobus.” „Daarna is hij verschenen aan Jakobus.”
6. „al de apostelen.” „Daarna aan al de apostelen.”
7. Paulus. „En het laatst van allen is hij ook aan mij . . . . verschenen.”

Dit punt was van onberekenbaar gewicht. Immers „indien Christus niet opgewekt is . . . . zoo zijt ge nog in uwe zonden.” (vs. 17.) Hun zaligheid was afhankelijk niet alleen van het feit dat Christus gestorven was, maar ook opgewekt. Doch, indien Christus uit de dooden opgewekt is, dan staan de dooden ook op. En in welke volgorde?

„De eersteling Christus,” (1800 jaar geleden.) Daarna „die van Christus zijn, *bij zijne komst.*” (vs. 23.) En *hoe* staan zij op?

Open, geliefde lezer, uw Bijbel en lees vs. 43. „Er wordt gezaaid in oneer, er wordt **opgewekt in heerlijkheid.**” Dit heeft, gelijk wel duidelijk is, alleen betrekking op den geloovige in Christus. Wanneer hij opgewekt is, moet dan worden beslist, of hij in heerlijkheid zal wezen of niet? Geenzins.

Hij wordt opgewekt in heerlijkheid.

Dezelfde handeling, die hem uit de dooden opwekt, plaatst hem in heerlijkheid. O, geliefde medege-loovige, heeft uw ziel de kracht en den eenvoud

aangegrepen van deze drie woorden: „opgewekt in heerlijkheid?” Wat verder die geloovigen betreft, die leven zullen, wanneer Christus komt voor de Zijnen (en gij zoowel als ik, geliefde broeder of zuster, kunnen daarbij behooren („zij verwachten,” gelijk we lezen in Fil. 3 : 20 en 21, „uit den hemel als *Heiland* (en *niet* als *Rechter*) den Heer Jezus Christus, die het lichaam onzer vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam zijner heerlijkheid, naar de werking der macht, die hij heeft om alle dingen aan zichzelf te onderwerpen.” Zoodat dus, als Christus komt in de lucht (1 Thess. 4 : 13-18), de *levend overgebleven heiligen* in een punt des tijds zullen veranderd worden en Hem volkomen gelijk worden; want zij zullen Hem zien, gelijk Hij is (1 Joh. 3 : 2.), terwijl „de dooden in Christus” worden opgewekt in heerlijkheid.

Doch waarom wenschen we dit alles te bewijzen?

Eenvoudig, om aan te toonen, *dat wij* (geloovigen in Christus *alvorens we voor den rechterstoel van Christus staan, niet alleen met Christus zijn zullen, doch reeds verheerlijkt zullen zijn, en Hem volkomen gelijkvormig.* Zou men nu ook maar een oogenblik kunnen onderstellen, dat één van hen, die verheerlijkt in Christus gelijkvormig zullen zijn, bij mogelijkheid in de buitenste duisternis zou kunnen geworpen worden? Immers niet. Wie zou

zoo iets zich kunnen voorstellen! De gedachte eenvoudig is ongerijmd.

Bovendien, wie zal gezeten zijn op den rechterstoel? Wel, Christus natuurlijk. En is Hij ook niet dezelfde, die onze zonden droeg in Zijn lichaam op het hout? Is het dan mogelijk, dat Hij ons zonden zal ten laste leggen, waarvoor Hij zelf stierf 1800 jaar geleden? Onmogelijk!

Maar waartoe is dan de rechterstoel van Christus? Gelijk we hebben aangetoond, zal daar niet worden beslist, of wij in den hemel zijn zullen of niet, want wij zullen er reeds zijn; doch daar zijnde met Christus en met verheerlijkte lichamen aan Christus gelijkvormig, zullen we in gemeenschap met Hemzelf een overzicht ontvangen over onze levensgeschiedenis in deze wereld. We zullen elke schrede opnieuw nagaan; elke omstandigheid ons herinneren; en in het licht van Zijn gezegende tegenwoordigheid zullen wij elke daad des levens wegen in de weegschaal des heiligdoms; wij zullen ze zien, gelijk Hij ze zag en ze beoordeelen, gelijk Hij ze eens beoordeelde. Dan zal Hij ons doen zien, waar en hoe wij faalden; doch in plaats, dat dit ons voor Hem bevreesd maakt, zal het in onze zielen slechts het gevoel Zijner onwankelbare liefde en genade versterken, waar Hij zóó lang dwalende schepselen met zooveel feilen gedragen heeft.

Hij zal er evenwel ook behagen in scheppen,

om in onze herinnering terug te roepen elken geringen dienst, aan Hem besteed; — het geringste, dat wij voor Hem hebben mogen doen; — een woord, dat wij voor Hem gesproken hebben; ja zelfs een beker koud water in Zijn naam gegeven, zal niet vergeten worden. Dan zal „ieder zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid.” (1 Cor. 3 : 8.)

O, geliefde Christen-lezer, laat ons toch niet verliezen die kostbare gelegenheden, die ons nu gegeven worden om Christus te dienen! Laat ons waakzaam zijn tegen die ons tot oneer strekkende slaperigheid, gevoelloosheid en onverschilligheid, waartoe we zoo geneigd zijn te vervallen! Laat ons niet voor ons zelve leven, maar voor Hem, die voor ons stierf!

„Eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, omdat hij (de dag) in vuur geopenbaard wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven. **Indien iemands werk, dat hij daarop gebouwd heeft, zal blijven, hij zal loon ontvangen; indien iemands werk zal verbranden, hij zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden . . . . .** Indien iemand den tempel Gods verderft, dien zal God verderven . . . . .” (1 Cor. 3 : 13—18.)

Hier hebben we derhalve drie verschillende gedachten. Er is sprake van een waar Christen, wiens werk goed is en die loon zal ontvangen (vs 14);

van een waar Christen, wiens werk slecht is en die schade zal lijden; en tenslotte van een goddelooze, die zelf boos zijnde, en hebbende slechte bedoeelingen, slechts booze werken doet. Hijzelf, zoowel als zijn werk, wordt verdorven. (vs. 17).

Hoewel deze verzen zonder twijfel in het bijzonder betrekking hebben op *den dienst*, toch geldt hetzelfde beginsel ook voor elk onderdeel van het leven des Christens. Hoeveel, van hetgeen wij nu zeggen en doen, zal dan verbrand worden!

Welk een hoogst ernstige gedachte is het, dat alles in het licht zal gebracht worden! Hoe voorzichtig behoort deze overweging ons te maken in al onzen wandel, in onze wegen en onzen dienst! Van hoeveel gewicht derhalve om alles, wat we nu zeggen en doen, te zeggen en te doen met het oog op dien toekomstigen dag, wanneer we moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus!

„Doch,” zoo werpt iemand op, spreekt de apostel in het volgende vers niet van den „schrik des Heeren?” (2 Cor. 5 : 11.) Schijnt het niet, alsof hij eenige vrees had, wat betreft de gevolgen van dien dag?

Zeker, doch hij spreekt er van zonder eenige gedachte, dat hij of eenig ander Christen dan zou worden veroordeeld. Hij is niet bevreesd voor zichzelf, nog hoe het met hem gaan zou. Al zijn bezorgdheid geldt anderen. Indien het zoo aan-

grijpend ernstig is zelfs voor dengene, die beveiligd is door het bloed van Hem, die als Rechter op den rechterstoel zit, wat moet het dan wel zijn voor dengene, die zulk een schuilplaats niet bezit!

„Wetende den schrik des Heeren,” zegt Paulus. En laat hij dan volgen: „vreezen wij voor onszelven?” Geenszins. Hij zegt: „Wij overreden de menschen.” (vs. 11.)

Wij merkten op, dat iedere geredde ziel een belooning zou ontvangen. „Wat kon dan, zoo kan men vragen, de moordenaar op het kruis voor Jezus doen? Lasterde hij niet Zijn naam tot bijna het laatste oogenblik zijns levens?” Geliefde lezer, wij gelooven, dat zijn loon een heerlijk loon zijn zal. Wat deed hij? Hij deed, waartoe gij en ik nooit zijn geroepen geworden. De heele wereld was tegen Christus; de menigte was tegen hem opgestaan; de Joodsche natie had geschreeuwd: „Weg met Hem;” de overpriesters en schriftgeleerden hadden geroepen: „Kruist Hem;” Judas, een der discipelen, had Hem verraden; Petrus had Hem verloochend; allen hadden Hem verlaten; de voorbijgangers schudden hun hoofd om Hem en bespotten den heiligen Lijder in Zijn stervensangsten. En wat deed de moordenaar? Hij alleen, voor zoover als wij lezen, sprak ten gunste van Hem. Welk een voorrecht! Hoe liefelijk moet het voor het hart van Christus geweest zijn, het eenvoudige maar oprechte getui-

genis te vernemen: „Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.” (Luk. 23 : 41.) Dit zal voorwaar in dien dag niet vergeten worden! Hij zal zijn loon geenszins verliezen!

Doch wij zullen daar niet alleen onze fouten zien, zooals nimmer tevoren, en ook leeren, zooals we het nooit gedaan hebben, de weergalooze genade van den Heiland, die ons gedragen heeft in spijt van al die feilen; niet alleen zal Hij ons doen herinneren elken dienst voor Hem verricht en ons beloonen, zooals alleen Zijn genade dit vermag, maar wij zullen dan ook verstaan, hoe Hij ons bewaard heeft temidden van gevaren, die wij nimmer zagen en gevoelden, tijdens ons verblijf hier beneden.

We moeten nooit vergeten, dat Satan altijd *tegen* ons is. Maar, gezegend zij Zijn naam, God is altijd *vóór* ons. Omgeven als wij worden door onbekende gevaren, worden wij door Hem beschermd; te midden van onopgemerkte gevaren bewaart Hij ons. Hoe luid zal Zijn naam geprezen worden, als we voor den rechterstoel van Christus staan en terugzien en ons herinneren: „*al den weg, dien de Heer onze God ons geleid heeft.*” (Deut. 8 : 2.)

Tot opheldering hiervan maken we den lezer opmerkzaam op wat we lezen in Numeri 22—25. Israël, uit Egypte verlost, heeft juist de woestijnreis volbracht en staat gereed het Land binnen te

trekken. Doch dan maakt Satan, Zijn bestendige en groote tegenstander, zich nog eenmaal tegen hen op. Hij zet Balak, den koning van Moab, aan om Bileam te zenden, zeggende: „Kom, ... vloek mij dit volk” (22 : 6). Maar als Satan zich tegenover hen stelt, beschermt God hen, en zegt daarom: „Gij zult dat volk niet vloeken, want het is gezegend” (vs. 12). Satan doet zijn uiterste best, beproeft alle middelen, wendt alle kunstgrepen aan, doch *alles is tevergeefs*. Hoeveel wisten de kinderen Israëls van alles, wat er op den heuveltop plaats had?

Zij lagen verspreid met hun tenten in de velden van Moab, volkomen onbewust van dit alles. Zoo-wel Satans uitgebreide en machtige samenzwering tegen hen, als Gods nog grootere verlossing, waren beide hun onbekend. Zoo wordt, naar wij gelooven, op gelijke wijze menige aanval van Satan tegen ons, door ons *nu* niet opgemerkt, maar „in dien dag,” als alles openbaar zal worden, „zullen wij kennen, gelijk wij gekend zijn.”

Indien de vergeving van God in het licht van dien dag niet gezien werd, we zouden de uitgestrektheid er van nog niet ten halve kennen, noch het onwankelbare van Zijn getrouwheid.

En als al onze feilen, tekortkomingen en zonden daar ons voorbijgaan, dan zullen ze in plaats van de minste vrees op te wekken of de geringste onzekerheid betreffende onze behoudenis, dieper dank

en meer lof opwekken, en ons doen aanheffen met meer kracht en liefelijkheid het lied der verlossing: „Hem, die ons liefheeft, en ons van onze zonden gewasschen heeft in zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor zijnen God en Vader, 'Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid!'” (Openb. 1 : 5, 6.)

Dr. A. H. BURTON.

---

* * *

Des Christens hoop.

„**D**och wij willen u niet onkundig laten, broeders! aangaande hen, die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, evenals de anderen, die geen hoop hebben.” (1 Thess. 4 : 13.)

De natuurlijke mensch heeft geen hoop. Wat hij hoop noemt, is geen ware hoop. De voorwerpen zijner hoop zijn even ijdel, nietig en vergankelijk, als hij zelf. Ten opzichte der onvergankelijke en eeuwig-blijvende dingen heeft hij geen hoop, noch voor zich zelf, noch voor de zijnen. Vindt God het in Zijn wijsheid goed, een van de zijnen weg te nemen, dan staat hij diep bedroefd troosteloos aan de open groeve. Hij bezit niets, dat hem in het aangezicht des doods, bij het aanschouwen der vergankelijkheid van het aardsche,

troosten en opbeuren kan. Reiken zijn gedachten verder dan het graf, zoo ziet hij niets dan een duistere, eindelooze eeuwigheid voor hem; een eeuwigheid zonder een enkelen straal van licht en hoop.

Hoe treurig en diep ongelukkig!

De Schrift noemt het: *zonder Christus, ... geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.*" (Efez. 2 : 12.)

Niet alzo de geloovige. Deze

bezit een levende hoop

door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden (1 Petr. 1 : 3); een hoop, die hem verlevendigt, sterkt, troost en verkwikt; een hoop, die hem zelfs in het aangezicht van den dood niet met droefheid vervult, zooals hen die geen hoop hebben; een hoop die hem niet beschaamt. (Rom. 5 : 5.) De Heer, in Wien hij gelooft, heeft over dood en graf, over hel en duivel getriomfeerd, en is, als de opgestane en verheerlijkte Mensch, opgevaren in den hooge en heeft zich gezet aan de rechterhand der majesteit Gods. Daar ziet Hem de geloovige met eer en heerlijkheid gekroond; wachtende op het oogenblik dat God al Zijn vijanden tot een voetbank Zijner voeten zal stellen. (Hebr. 10 : 13.) En de geloovige weet, dat Christus vóór hem daarin gegaan is, om hem in het Vaderhuis plaats te bereiden. Op Hem,

den Opgestane en Verheerlijkte,

is zijn hoop gevestigd. Daarom wordt de hoop van den geloovige een levende hoop genoemd. Christus Jezus zelf, en alles wat op Hem betrekking heeft en het zijne is; alles, wat de Vader Hem gegeven heeft, maakt te zamen de hoop des Christens uit. Zij omvat den persoon des Heeren en de gansche heerlijkheid des hemels, een eeuwigheid van vrede, vreugde en gelukzaligheid.

En is het de wil van God, dat de geloovige door den dood gaat, zoo *ontslaapt* hij. Hoe vertroostend is het, dat de Geest van God de dooden in Christus, hier en ook op andere plaatsen, niet *gestorvenen*, maar *ontslapenen* noemt! Terwijl zijn lichaam het heerlijk oogenblik der opstanding verwacht, is hij zelf (zijn ziel) gelukkig bij Jezus. *Sterven is voor hem enkel gewin*. Hij scheidt uit een wereld van zonde, verlaat een lichaam van zwakheid, om in volkomen rust bij zijn Heer te zijn. De dood is voor hem niet meer „de koning der verschrikkingen” (Job 18:14). Zijn prikkel is voor den geloovige weggenomen. „Ontbonden te worden en met Christus te zijn, is *zeer verre het beste*; beter dan nog in deze woestijn te wandelen, ofschoon ik dit der moeite waardig is, zoolang de Heer het goed vindt hem hier beneden te laten. Zie Fil. 1:22 en 23. Want zoo lang de geloovige hier beneden is, kan hij een *getuige* zijn voor zijn Heer, en *Hem dienen*.

D. R.